J.M. DILLARD

UN NEVINOVAT
CĂUTAT PENTRU CRIMĂ.

Justiția îl vrea viu sau mort; singura lui șansă: fuga

EVADATUL

J.M. DILLARD

UN NEVINOVAT
CĂUTAT PENTRU CRIMĂ.

Justiția îl vrea viu sau mort; singura lui șansă: fuga

EVADATUL

TRADUCERE DE MIHNEA COLUMBEANU

NEMIRA
'94

Coperta colecţiei : **DAN ALEXANDRU IONESCU**

J. M. DILLARD

THE FUGITIVE

Published by arrangement with Dell Publishing,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.

Difuzare :
Editura **NEMIRA & CO**, Str. Crinului nr. 19, sector 1
Bucureşti, Tel/Fax : 668.54.10

I.S.B.N. 973-9177-02-6

Pentru S.

1

În ziua când a fost distrusă lumea doctorului Richard Kimble, acesta alergase neîntrerupt : de-acasă la spital, din sala de operaţie la contra-vizită, fără a se opri un moment să mănânce sau să-şi tragă răsuflarea. Era deprins cu asta şi nu se simţea deloc obosit, chiar dacă ziua fusese deosebit de agitată.

În timp ce cobora din taxi pe trotuarul îngheţat, Kimble se opri să privească cerul întunecat al oraşului Chicago. Vântul viscolea zăpada printre troiene înalte ; în lumina slabă a felinarelor străzii, fulgii cădeau din abundenţă, necontenit, ca argintul întunecat. Priveliştea îl făcea să-şi rememoreze rândurile unei schiţe de James Joyce care descria cum se dizolvau cei vii, căzând ca zăpada în timp ce, unul câte unul, lunecau în moarte spre a deveni amintiri.

Fulgi de zăpadă, moi şi reci, îi sărutau faţa, mâinile, şi se topeau imediat. Nu se asemănau cu nimic în lume. Puteau fi ţinuţi şi adoraţi doar un scurt răstimp înainte de a dispărea cu totul din faţa ochilor.

Kimble se strădui să revină la realitate şi porni iarăşi, înaintând prudent pe trotuarul acoperit cu gheaţă spre intrarea hotelului, plină de noroi şi îmbibată cu sare. Salutând sprinten, portarul deschise uşa de sticlă. Kimble dădu din cap intrând, şi fu întâmpinat de un val de aer cald ce topi toţi fulgii rămaşi pe haina sa şi în păr. Evită

liftul și o luă repede în sus pe scări, urcând câte două trepte odată, apoi își controlă ținuta înainte de a intra în enorma sală de bal.

Încăperea era atât de zgomotoasă, încât Kimble abia putea auzi muzica sau glasul prezentatorului, atât de aglomerată încât nu vedea aproape deloc creștetul manechinelor în timp ce străbăteau culoarul. Dar pancarta de deasupra estradei era foarte vizibilă : FUNDAȚIA DE CERCETARE ȘI AJUTORARE A COPIILOR.

Un chelner pe care nu-l văzu la față îi îndesă în mână un pahar de șampanie. Kimble îl depuse, neatins, pe prima tavă ce-i trecu prin cale și lungi gâtul să scruteze mulțimea. Nu părea să aibă nici o speranță de-a o localiza pe Helen.

— Richard... ! exclamă un glas profund în timp ce o mână mare îl apucă de umăr.

Privi chipul roșu și zeflemitor al lui Jake Roberts și tuși când îi intră în plămâni fumul de havană. Ursul de Jake era un om cald și vesel, un chirurg care ieșea din stereotipia egotistului sclifosit și obsedat de detalii. Reușea să pară mereu șifonat, chiar și-n cele mai bune zile ale lui, și-și purta pantalonii coborâți sub burta umflată. Chiar și în smoching arăta ca un instalator, dar nici unuia dintre colegii lui nu-i păsa : Jake Roberts era unul din cei mai buni chirurgi pediatri ai țării. Kimble nu se putuse obișnui niciodată să vadă niște mâini atât de mari lucrând cu asemenea grație pe atât de micuții pacienți.

Jake vorbea în pofida trabucului strâns între dinți, dar vuietul mulțimii îi înghițea cuvintele. Kimble se aplecă mai aproape, încordându-și auzul.

— ...Cancun, încheie Jake, în timp ce-l împingea spre un grup de colegi chirurgi strânși la bar ; fuioarele fumului de țigară pluteau alene deasupra grupului și rămâneau suspendate într-un nor. Nat tocmai a convins pe toată lumea...

Nat Stein, responsabilul cu echipamente al spitalului, se întrerupse în toiul preluării comenzilor de băutură de la tovarășii săi și-i oferi lui Kimble o țigară de foi. Nat se dovedea iute în mișcări, sprinten și, atât cât era posibil, cea mai mieroasă persoană pe care o întâlnise în viața lui.

Kimble clătină din cap, uşoara tresărire a buzelor trădând o ironie amuzată :

— Şi care-i afacerea ? Dacă spitalul cumpără zece noi...

— Nu, nu, nu...

Cu ochii dilataţi de sinceritate simulată, Nat ridică palma şi biciui aerul parcă pentru a şterge până şi sugestia.

— Fără obligaţii, doctore Kimble. Aprovizionarea Industrială a Spitalelor nu are motive ascunse.

Jake Roberts izbucni în hohote.

Kimble îşi suci brusc capul spre bar :

— Face cinste firma, hm ?

Nat dădu din cap, viguros.

— Apă tonică şi lămâie, îi ceru Kimble barmanului, apoi îşi drese glasul şi spuse, pe un ton ce acoperi toate celelalte conversaţii : N-o să mă convingeţi niciodată sămi vând sufletul pentru una din călătoriile alea.

Se lăsă tăcerea ; ceilalţi îl priveau jenaţi. Cu chipul împietrit, Kimble îşi luă paharul, sorbi din el, apoi se întoarse pentru a-i face cu ochiul responsabilului rămas cu gura căscată :

— Dar dacă mai faci rost de niscaiva bilete la Bulls, Nat, dă-mi un telefon.

Grupul izbucni într-un râs de uşurare — al lui Nat era cel mai sonor din toate. Profită de ocazie pentru a se pierde în mulţime şi fu izbit aproape imediat de mişcarea unei imaginare lovituri de golf ; doar printr-o reacţie rapidă reuşi să împiedice apa tonică de a-i împroşca smochingul pe piept. Jucătorul de golf era Dave Austin, unul dintre rezidenţi.

— Eşti pe cale s-o tai, Dave, îi spuse Kimble. N-o lăsa din mână.

Dave întoarse capul şi rânji :

— Mersi, Richard.

Mai reuşi să parcurgă cîţiva metri până ce o recunoscu pe Kathy Wahlund. Stătea ridicată pe vârfuri, cu spatele spre el, privind culoarul, dar o recunoscu după jacheta veche de piele pe care o purta tot timpul. Femeia se întoarse brusc, încruntându-se spre mulţime fără să-l vadă, iar el surâse văzându-i tricoul Grateful Dead. Kathy îşi luase doctoratul în medicină, dar preferase munca de

laborator în locul practicii clinice datorită temperamentului ei de neadaptată; refuza să-şi acopere tricoul şi scurta cu un halat de laborator şi ignora constant regulamentele, dar i se tolera conduita datorită profesionalismului ei. Kimble o agrea fiindcă era sinceră şi pătimaşă (chiar dacă incredibil de francă) în convingerile ei, şi pentru că aflase de mult că limba ei ascuţită şi comportamentul rebel erau nişte paveze ridicate pentru a proteja o inimă peste măsură de sensibilă.

Kimble trecu la stânga ei, întinse un braţ pe la spate şi o bătu pe umărul drept, după care îşi retrase mâna, astfel că femeia se întoarse la dreapta fără să vadă pe nimeni în urma ei. Pricepu totuşi şi întoarse capul spre stânga, înfoindu-şi părul, iar când îl văzu, plescăi nemulţumită din limbă. Dar nu reuşi să-şi suprime în întregime un surâs fugar:

— Mă bucur *aşa* de mult că m-ai convins să vin, Richard!

În ton i se ghicea o ironie acidă în timp ce revenea cu privirea spre culoar, fără a-şi ascunde dezgustul:

— Pot să-mi aleg de-aici garderoba de călătorie.

Buzele lui Kimble se subţiară într-un zâmbet, în timp ce privirea lui o urmărea pe a ei. Kathy nu se înţelegea, dintr-un motiv sau altul, cu majoritatea celor de la spital, iar pe Nat Stein îl dispreţuia cel mai mult dintre toţi. La prima lor întâlnire, îl numise mocirlă amorală şi aruncase în el cu un dosar.

Cum, necum, Nat uita întotdeauna s-o treacă pe Kathy pe listele de vânzări.

Kimble o bătu pe umăr cu sensul de „ţine-te tare“:

— E pentru o cauză nobilă, Kath... În plus, ai nevoie să ieşi mai des din laborator. Microscopul electronic începe să te bronzeze.

Kathy schiţă o grimasă ce era aproape un zâmbet. Kimble îşi urmă drumul, cercetând lumea. Încă nici urmă de Helen, dar ochi un bun prieten, aflat cu câteva persoane mai încolo.

— Hei, Charlie!

Doctorul Charles Nichols, şeful secţiei de patologie a Spitalului Memorial din Chicago, se întoarse spre el. Asemeni lui Kimble, avea între patruzeci şi cincizeci de ani, dar era încă tânăr la înfăţişare, suplu şi atletic. Rânji,

dantura sa perfectă având-o strălucire albă, în contrast cu pielea puternic bronzată. Nichols era un administrator priceput, care prin entuziasmul și energia sa transformase spitalul, dintr-o instituție cu greutăți financiare, într-o afacere prosperă.

— Richard! Nichols se strecură printre oameni spre mâna întinsă a lui Kimble. Tocmai m-am văzut cu cineva care vroia să te întâlnească...

Kimble aproape că nu înregistră cuvintele lui Nichols; o observase pe Helen în mulțime. Fu surprins că-i fusese atât de greu, de vreme ce în ochii lui părea cea mai frumoasă femeie din toată gloata, mai frapantă decât manechinele de pe coridor, fără nici un artificiu. Îmbrăcată într-o rochie de seară, simplă și neagră, cu un singur șirag de perle pe gâtul palid și delicat, stătea înconjurată de un grup de admiratori arzând de interes — bărbați — dar era evident că ea nu le împărtășea interesul. Păru să simtă privirea soțului și, văzându-l, ridică spre el o față zâmbitoare. Lui Kimble, încăperea i se păru dintr-o dată mai caldă, mai luminoasă, mai ispititoare. Mohoreala i se risipi considerabil, dar tot îi mai întuneca sufletul ca un oaspete nepoftit.

Nu dorise să vină, într-adevăr nu. Prefera să stea acasă cu Helen și știa că, în sinea ei, și soția sa dorise același lucru. Dar se încurajaseră unul pe altul, vorbiseră voioși despre beneficii, despre ce organizație bună era C.R.A.A.F.*, despre toți copiii care aveau să fie ajutați.

Glasul lui Nichols îl readusese acolo de unde plecase; își dădu seama că era prezentat cuiva și, instinctiv, întinse mâna.

— Richard Kimble... spunea Nichols, gesticulând spre fiecare din cei doi bărbați. Alex Lentz.

Kimble apucă mâna lui Lentz și o strânse o dată, ferm. Lentz era tânăr, între treizeci și cinci și patruzeci de ani, zâmbitor și bronzat. Kimble înțelese, fără a întreba, că era doctor. Numele i se părea vag familiar, și bănui că-l auzise pe buzele altui medic sau îl văzuse într-o publi-

* Acronim pentru CHILDREN'S RESEARCH AND AID FOUNDATION („Fundația de cercetare pentru ajutorarea copiilor"). (n.t.)

cație de medicină. Lentz ar fi putut să fie elevul lui Nichols și, probabil, visa să-i fure într-o bună zi slujba.

— Alex lucrează la încercările RDU90 pentru Devlin-Macgregor, adăugă edificator Nichols.

— Doctore Kimble, începu nerăbdător Lentz. Îmi cer scuze, v-am dat niște telefoane în ultimele câteva zile. Ceva în legătură cu un raport de biopsie pe care vi l-am returnat.

În memoria lui Kimble se declanșă un semnal de alarmă, amintindu-și unde văzuse numele : pe o fișă roz ÎN LIPSA DUMNEAVOASTRĂ. Îl studie pe Lentz cu o subită atenție.

— Mda... Trei. Mie ficații mi se păreau hepatici.

Tăcu, apoi decise să nu mai spună nimic pentru a nu-l face pe tânărul doctor să se simtă prost în fața lui Nichols. N-avea nici un rost să spună ceva care să sugereze că Lentz încurcase borcanele ; putea să fi fost un caz simplu de hârțogăraie încurcată din greșeală. Dar Kimble recunoștea un ficat vătămat grav când îl vedea, iar în acea săptămână văzuse trei — de fapt, glumise cu toți ceilalți despre această tendință. Puteau trece șase luni fără să întrezărești o anume boală, iar apoi, într-o singură săptămână, trăgeai lozul cel mare și dădeai peste o jumătate de duzină de cazuri. Săptămâna trecută fuseseră pietrele la rinichi ; săptămâna asta ficații. Trei ficați vădit precirotici și trei rapoarte de biopsie care afirmau că erau normali. Toate aparțineau unor participanți la studiul farmaceutic al lui Lentz.

Surâsul lui Lentz rămăsese la locul său, dar Kimble observă brusca tensiune din jurul gurii și ochilor tânărului.

— Voi fi la mine în birou mâine dimineță și am să scot mostrele, se oferi binevoitor Lentz. Ora e potrivită pentru dumneavoastră ?

— Sigur, dădu Kimble din cap.

Lentz îi mai susținu privirea câteva secunde ; expresia i se înăspri ușor, apoi se încălzi iar când se întoarse spre Nichols.

— Pe curând, Charlie.

Își croi drum prin mulțime. Kimble îl privi un moment, apoi o căută din nou pe Helen, dar femeia dispăruse. Porni încet spre locul unde o văzuse ultima oară.

Nichols îl însoţi, scotocind într-un buzunar; în cele din urmă scoase un tichet şi i-l dădu lui Kimble:

— Până nu uit iar, am trecut pe la garaj azi după-amiază şi mi-am luat Ferrari-ul. Mersi încă o dată pentru împrumut.

Kimble băgă bonul în buzunar.

— De data asta ţi-au reparat-o?

Nichols cumpăra la nesfârşit maşini sport care, invariabil, petreceau mai mult timp la atelierul mecanic decât pe şosea.

Ridică din umeri, glumeţ:

— O să vedem.

Kimble ridică ochii spre cer cu un oftat de lungă suferinţă, care se întrerupse când îşi dădu seama că soţia sa stătea în faţa lui. Se aplecă spre ea şi o sărută. Helen îl luă de mână şi făcu un pas înapoi ca să-i studieze faţa acoperită de o barbă încărunţită; văzu în ochii ei îngrijorarea.

— Arăţi minunat, o lăudă Nichols, şi depuse un sărut de ochii lumii pe obrazul pe care i-l prezentă ea.

— Bună, Charlie.

Zâmbi politicoasă, dar Nichols, chibzuind deja la alte lucruri, îşi reîndreptă atenţia spre Kimble şi-i vorbi:

— Avem o şedinţă mâine la trei.

— O să fiu acolo, confirmă Kimble, iar Nichols îşi luă rămas bun de la amândoi cu câte o înclinare a capului şi se pierdu în mulţime.

Ţesătura mătăsoasă a rochiei lui Helen se frecă de mâna lui Kimble, iar el îi mângâie pielea fină a braţului. Atât de fină şi de caldă...

Deodată se gândi la zăpadă şi simţi o dorinţă imperioasă de a fi departe de mulţimi şi zgomote, de lumini şi râsete, departe de toate cu excepţia tăcerii şi întunericului moale. O privi în faţă, simulând plictiseala:

— Ei, ne-am văzut cu toată lumea. Mergem?

— Ar fi puţin cam prea repede, nu ţi se pare?

Helen se întoarse cu totul spre el ca şi cum ar fi fost singurul om în toată sala şi-i ridică încet mâna la buze, i-o sărută, după care o lipi de obrazul ei. Se simţea atât de multă iubire, regret şi mângâiere în gestul acesta mărunt, încât Kimble ar fi făcut orice pentru ea în acel

moment, ar fi murit cu bucurie în locul ei. În orele, zilele și lunile ce urmară, ajunse să-și dorească să fi făcut aceasta.

De dragul lui Helen, îndură dineul și începu să se întrebe serios dacă a stat acasă, spre a-i privi pe Bulls, nu era o alternativă mult mai plăcută decât să asculte niște sporovăieli atât de neghioabe. Apoi se corectă — de fapt, era sigur. Soția sa era captivă între doi cercetători și reușea să-și mențină o expresie interesată în timp ce ei îi recitau detaliile lungi și plicticoase ale celor mai recente dintre studiile lor, iar Kimble asculta conversația ineptă a nevestelor.

— Unde lucrează soțul tău în conducere ?

— Soțul meu e ortoped la Northwestern...

— Ce splendidă rochie ai...

— Îți place ? Bărbatul meu spune că prezintă un „număr de patru fracturi"...

După o oră de chin, surprinse ochii lui Helen, făcu un semn discret spre ceas și mimă cu gura cuvântul „Acum".

Capul femeii schiță un gest negativ aproape imperceptibil. Kimble își rostogoli ochii în orbite și înălță capul într-o discretă atitudine de exasperare, apoi reîncepu să împingă bucata de somon prin sosul de kiwi și smântână cu ghimbir, în jurul farfuriei.

— I-am spus soțului meu că o să murim amândoi dacă nu se lasă de operații, anunță cu glas sonor una din soțiile cele mai tinere, care băuse cam multe pahare cu vin ; ceilalți meseni rămaseră tăcuți. Chestia asta cu SIDA ne pune pe toți în pericol.

Helen asimilă acest comentariu fără nici o reacție, dar Kimble remarcă încețoșarea ochilor ei. Își privi soțul și murmură „Acum".

— Îmi pare rău, le spuse ea, cu un zâmbet, partenerilor de cină. Trebuie să-mi duc soțul acasă.

Kimble se ridică recunoscător, cu o ușurare pe care o spera nu chiar atât de vădită.

În drum spre ieșire, trecură pe lângă masa lui Nichols. Pe când Kimble îi strângea mâna prietenului său, își ridică ochii spre a-l vedea pe Alex Lentz privindu-i cu ură din partea cealaltă a sălii.

Sentimentul de uşurare al lui Kimble spori în timp ce conducea maşina spre casă. Ninsoarea încetase, lăsând oraşul să pară o bijuterie scânteietoare, pudrată cu alb, iar Helen se cuibări lângă el şi-şi trecu degetele prin părul lui. Ştia că e la fel de fericită ca el pentru faptul de-a fi plecat de la petrecere.

— Arăţi bine în seara asta, murmură Helen.

— Mulţumesc.

Îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zâmbi.

Femeia luă zâmbetul ca pe un semn că-i plăcuse un pic cam prea mult complimentul; văzu în oglindă cum ochii i se îngustau, umplându-se de o lucire jucăuşă.

— Hm, hm. Majoritatea bărbaţilor în smoching arată ca nişte ospătari...

— Dar eu? ridică Kimble ştrengăreşte o sprânceană.

— Arăţi mai mult ca... un dirijor de orchestră.

Opri la un stop, se aplecă spre ea şi o sărută.

După un lung răstimp, Helen se retrase şi-i şopti cu sufletul la gură :

— Am ajuns deja acasă ?

Îi zâmbi, apoi ridică ochii spre a vedea lumina verde a semaforului trecând pe galben. Porni înainte ca ea să devină roşie şi conduse ca un diavol tot drumul până acasă, el şi Helen mângâindu-se unul pe altul, sărutându-se şi chicotind ca doi copii.

În clipa când frânară în faţa casei, pagerul şi telefonul din maşină sunară amândouă în acelaşi timp. Kimble şi Helen schimbară o privire de disperare resemnată în timp ce el ridica receptorul şi răspundea :

— Doctor Kimble...

Recunoscu glasul lui Rhea Gates, una din surorile de noapte.

— Domnule doctor, îmi cer scuze că vă deranjez atât de târziu, dar doctorul Price mi-a cerut să vă sun. Dumnealui şi doctorul Falawi ar avea mare nevoie de ajutorul dumneavoastră în O.R. *...

Kimble se apleacă înainte :

— Când ?

---

* Acronim pentru OPERATIONS ROOM (sala de operaţii). (n.t.)

— Acum. Au dat peste un hemoragic. Pare destul de problematic.

— Okay. Spune-le că-s acolo în zece minute.

Puse în furcă receptorul și-i aruncă lui Helen o privire prin care-i cerea scuze :

— Tim are o problemă.

Soția sa îl sărută, răsfirându-i ușurel părul cu degetele care alunecară apoi pe obrazul său bărbos.

— Să mă suni din drum la întoarcere, îl rugă ea și deschise portiera În timp ce-o aștepta să urce treptele și să intre în casă, văzu fulgii de zăpadă strălucind în lumina farurilor. Începuse din nou să ningă, atât de repede și abundent de această dată încât nu peste mult timp vârtejurile albe i-o ascunseseră vederii.

— A venit cavaleria.

Înveșmântat în alb, Kimble băgă capul în O.R. pentru a-i vedea pe Falawi și Price, amândoi neobișnuit de agitați, clipind din ochi spre el pe deasupra măștilor. Se retrase în camera de echipare și începu să se săpunească. Mohamed Falawi, rezidentul principal de la Chicago Memorial, ieși și începu să-l pună la curent. Falawi era trupeș, negricios, cu cearcăne vinete permanente în jurul ochilor negri ; în noaptea aceea părea că are câte două semiluni purpurii sub fiecare ochi.

— Pacientul e de sex masculin, patruzeci și trei de ani, spuse Falawi, cu un oftat de extenuare dar și cu intensă concentrare asupra problemei curente. I-am scos vezica biliară și a început hemoragia.

— Ce timp are ? întrebă Kimble.

Falawi lăsă să-i scape un scurt mormăit posac :

— E la treizeci și șase de secunde.

La auzul acestei vești, Kimbley simți nevoia să respire adânc.

— Avem aici un hemoragic major.

După ce se săpuni până la coate, începu să se clătească.

— Ai vorbit cu familia ?

— N-are, clătină din cap rezidentul. E cules de pe stradă.

Falawi îl ajută pe Kimble să-și pună mănușile și masca, apoi intrară amândoi pe ușa batantă a sălii de

operație, unde așteptau Tim Price și Josefina Munoz, anestezista. Soră era Marie Johnson, care se bucură de sosirea lui Kimble; Marie se număra printre cele mai bune și experimentate infirmiere din spital. Nimeni nu-l salută. Tensiunea din sală era aproape palpabilă, și toată atenția se concentra spre omul sângerând de moarte pe masa de operație.

Primul lucru pe care îl observă Kimble fu sângele; al doilea, ficatul fibros, brăzdat, mărit; al treilea, un tip fără casă ce părea prea bine hrănit pentru un bețivan al străzii — în vârstă de patruzeci și trei de ani — sau, în genere, pentru oricare altul al cărui ficat să arate astfel.

Îi luă mai puțin de o secundă ca să facă aceste observații, apoi oftă și își spuse că aceea era săptămâna ficaților cu boli misterioase, mai ales a ficaților cu boli misterioase ai oricui avea vreo legătură cu Alex Lentz; în același interval de timp, schiță în minte un plan pentru localizarea hemoragiei și cum s-o rezolve.

— Okay, îi spuse el lui Munoz. Îi pun o clemă. Poate s-o suporte?

Pe deasupra măștii verzi, ochii negri ai lui Munoz dădură semnale de nesiguranță:

— E un om foarte bolnav.

Kimble oftă. Dacă nu lucra repede, avea să moară.

— Avem de ales?

— Dă-i drumul, oftă și Munoz.

— Marie, comandă el fără s-o privească, dă-mi o clemă.

Nu se uită la instrumentul din mână când sora i-l dădu, dar știu după greutate și pipăit că era cel cuvenit. Se apucă de treabă, tatonând cu blândețe și fermitate prin organele însângerate în căutarea arterei buclucașe. Sala se cufundă în tăcere; prea multă tăcere ca să-l încurajeze. Kimble decise că era vremea să elimine o parte din tensiune.

— Soțul tău știe că ești aici în noaptea asta, Marie? o tachină el și, alături, femeia chicoti; era mult mai bătrână decât el, îndesată, puritană și pedantă, dar prima oară când doctorul îi spusese: „Ar trebui să încetăm să ne mai întâlnim așa", după o noapte lungă la chi-

rurgie, adorase gluma. Devenise mica lor formulă de destindere.

Degetele lui găsiră locul hemoragiei și aplicară clema. Acum nu mai aveau decât să aștepte. Tonul vocii i se schimbă pe neașteptate când li se adresă lui Falawi și Price :

— Cum e ficatul ?

— Cam schematică istoria, răspunse Falawi. Ar putea fi alcoolic.

Ceva nu suna bine în această ipoteză. Dând curs suspiciunii, Kimble întrebă :

— Cine i-a făcut referatul ?

Răspunsul lui Falawi fu exact acela la care se aștepta :

— E pe un protocol de la farmaceutic. RDU 90.

Iarăși Lentz — bineînțeles. Kimble îi și vorbise lui Price despre afacerea aceea cu RDU 90 și ficații ; el și Tim schimbară o privire

— Valul viitorului, spuse sec Kimble, reîndreptându-și pe dată privirea spre arteră. Hemoragia slăbea, ceea ce însemna că aveau de-a face cu un singur punct. Urma să meargă ușor, prea ușor, iar mai apoi se va putea întoarce acasă la Helen. Pradă unui impuls de bună dispoziție, reîncepu s-o tachineze pe infirmieră :

— Marie, încă nu i-ai spus lui Frank ?

Frank era soțul Mariei ; Kimble îi făcu cu ochiul lui Tim Price și rosti pe un ton confidențial :

— Frank e atât de gelos pe treaba asta de la miezul nopții pe care-o facem noi aici...

— Mi-ai promis că mai întâi îi spui dumneata lui Helen, îi aminti Marie.

— N-am putut. I s-ar frânge inima.

Kimble ridică ochii spre Tim :

— Asta ar trebui să-l țină. Sângele s-a oprit.

Tăcu o clipă.

— Hai să-i facem o biopsie ficatului ăstuia.

Când Price dădu din cap aprobator, se întoarse spre Marie :

— Trimite-l jos și fii sigură că-i pui deoparte lui Kath o felie.

Felia s-ar fi dus în mod normal la Lentz, pentru rezultatele studiului său; probabil ar fi zăpăcit-o iar și ar fi spus că țestul hepatic e perfect normal. Trimiterea unei mostre suplimentare lui Kath nu intra în procedura normală, dar Kimble o făcea mereu de când îi venise primul raport de biopsie de la Lentz. Nu fiindcă l-ar fi bănuit pe Lentz că încurca intenționat rezultatele — cel puțin, n-o făcuse cu primele asemenea ocazii — ci deoarece dorea ca o persoană competentă precum Kath să confirme sau să infirme ceea ce el considera că e o muncă de laborator intolerabil de superficială. Firește, Kath era atât de înglodată în munca de rutină încât probabil nici nu observase lamelele suplimentare; dar când avea să-și dea seama că Kimble o punea să dubleze o muncă efectuată în altă parte, urma să facă o criză de nervi.

Price își ridică privirea, reușind să transmită celorlalți o considerabilă ușurare.

— Stai și la coasere, Rich ?

Kimble se îndepărtase deja de masă și-și lepăda echipamentul.

— Nu.

Zâmbi, cu gândul la Helen care-l aștepta acasă.

— Am o șustă.

Ieși în camera de pregătire și aruncă boneta și masca în coș ; în spatele lui, ușa se deschise : era Tim Price, încă mascat.

— Hei, Richard...

Kimble se întoarse spre el.

Pe sub mască, Tim zâmbea :

— Mulțumesc !

Kimble îi zâmbi la rândul lui și plecă. Era bine dispus își spuse, fericit că se întorcea acasă la Helen. Dar undeva în străfundul sufletului lui simțea cum îi crește o vagă neliniște, pe care n-avea s-o înțeleagă pe de-a-ntregul timp de mai multe luni de zile, iar numele ei era RDU 90.

Când sună telefonul, Helen era încă îmbrăcată, instalată la parter și citind, cu un șal afgan petrecut peste umerii goi.

Târâitul telefonului sparse vraja grea și tăcută a odăii. Surâse când ridică receptorul, înveselită de tonul voios al glasului lui Richard.

— Salut. Sunt la cinci minute de tine...

— Ce repede a mers ! Ai reușit să-l ajuți pe Tim ?

— Hm ? A fost o hemoragie, dar am rezolvat repede. Tipul ar trebui s-o scoată la capăt.

— Mă bucur că s-a sfârșit cu bine.

Își coborî glasul, ademenitor :

— Te-aștept într-un minut...

Kimble nu scoase o vorbă, dar cu toate acestea Helen știa că zâmbea în aparat. Închise telefonul și stinse lampa de citit, apoi o luă în sus pe scări.

Era pe palier și întindea mâna spre comutatorul din hol, când inima începu să-i bată mai repede, cu o teamă stranie, crescândă, în timp ce un fior îi străbătea șira spinării. În pofida voinței sale, aruncă o privire peste umăr, așteptându-se să zărească pe cineva la limita câmpului vizual. Cineva pândind în beznă...

Dar nu văzu decât întunecimea. Helen aprinse lumina și intră în dormitor, încercând să alunge senzația apăsătoare de amenințare, reamintindu-și că Richard va fi acasă din clipă-n clipă ca să rupă vraja. Păși în vestiarul mare, apăsă comutatorul și se opri în lumina incandescentă, vie, intenționând să se dezbrace...

Nu. Mai bine să-l pună pe Richard s-o ajute. Zâmbi vag la acest gând și, din obișnuință, întinse mâna să închidă o ușă a garderobei, una pe care Richard o lăsa întotdeauna deschisă.

Ceea ce urmă se întâmplă cu repeziciune, prea repede ca să înțeleagă, aproape prea repede ca să acționeze.

O mișcare. Ceva neclar. O mână, repezindu-se din mijlocul hainelor agățate ca s-o însface de gât, cu o atât de neașteptată forță încât aerul îi fu alungat din piept într-un icnet Nu simți nici un strop de teamă ; șocul de adrenalină produse o reacție mult mai presus de orice se putea socoti drept emoție Își simți trupul în același timp rece și fierbinte, pulsând cu o forță electrică pură ce-i fulgeră în jos pe coloana vertebrală și alungă orice gând, orice urmă de rațiune.

Perlele se afundară în carnea delicată, deasupra claviculei, în timp ce mâna strângea, strivindu-i traheea. Se sufocă, dar nu scoase nici un sunet și începu să sfâșie cu unghiile mâna încleștată de gât, încercând să se tragă înapoi. Colierul i se încolăci între degetele ce se zbăteau și se rupse, împrăștiind perlele într-o ușoară cascadă de sunete.

Atacantul ieși atunci dintre haine, la lumină, dar văzul i se încețoșase deja și nu desluși altceva decât o umbră mare, dominând-o. Își reînnoi eforturile și reuși cumva să se elibereze, pentru a se repezi afară din vestiar, gâfâind, în dormitor, spre telefonul de pe noptieră.

Ajunse și puse mâna pe receptor.

Urmară două șuierături, slabe și ascuțite la început, apoi deodată sonore și groase, ambele izbucnind simultan cu o durere sfâșietoare — prima fierbinte, incandescentă, în coapsă, a doua surdă, hidoasă și zdrobindu-i oasele țestei.

Se clătină, reușind prin cine știe ce miracol al instinctului, în pofida rănilor, să continue mișcarea și să ridice receptorul — iar apoi fu trasă înapoi și căzu. Telefonul bufni pe covor lângă ea.

O clipă, lumea se întunecă. Nu vedea nimic, nu știa nimic ; apoi clipi și vederea i se limpezi.

Umbra atacantului se unduia la periferia unghiului vizual, dar nu-i mai era teamă, n-avea să se mai teamă niciodată de nimic ; căci, din întuneric, putu vedea o lumină caldă și ispititoare chemând-o. Începu să se îndrepte într-acolo.

2

Vremea se înrăutăţise şi ninsoarea liniştită se transformase aproape în viscol când Kimble opri maşina pe alee şi dădu buzna în casă. Vântul sufla la uşa din faţă, iar el o închise cu dificultate, apoi îşi scoase haina şi o scutură de zăpadă înainte s-o agaţe în dulapul din antreu.

Living-room-ul era cufundat în tăcere ; putea auzi ticăitul monoton al pendulei. Kimble îşi aruncă cheile pe masa de la intrare şi privi în fugă corespondenţa de-acolo.

— Sunt acasă, strigă el în direcţia scărilor. Ai auzit cine-a câştigat meciul cu Bulls ?

Nici un răspuns, Helen avea urechi bionice — sau cel puţin aşa glumeau ei — şi prin urmare se întreba dacă nu cumva adormise imediat după ce vorbiseră, dar, intrând în bucătărie, văzu lumina telefonului de pe perete aprinsă.

Mult prea târziu pentru o convorbire ; se rugă să nu fie o nouă urgenţă, dar atunci i-ar fi pornit şi lui pager-ul. Maşina de spălat bâzâi în timp ce Kimble se oprise să frunzărească scrisorile. Mută rufele în uscător, îl porni, apoi deschise cămara să arunce o privire spre rastelul cu vinuri. Alese o sticlă din soiul ce ştia că-i place lui Helen, culese două pahare de pe raft şi porni în sus, pe scări.

Lumina din hol ardea. Cu trei trepte mai jos de capăt, Kimble se opri când privirea sa distinse ceva alb și strălucitor pe covor, lângă piciorul lui. Pe negândite, se aplecă să ridice obiectul și văzu că era una din perlele lui Helen.

Nu exista nici un motiv ca imaginea să-l înspăimânte — dar, în timp ce își îndreptă din nou spinarea pe trepte, lui Kimble începu să-i zvâcnească inima în piept. Tăcerea din dormitor păru dintr-o dată amenințătoare.

Înclină capul, lungind gâtul astfel ca să poată vedea, din locul unde se afla, o mică fâșie din dormitor. Pe podea, între debara și pat, un abajur zăcea trântit pe-o parte.

Urcă treptele cu pas furișat, depăși palierul de lemn din fața ușii și se opri, nemișcat, fără a îndrăzni să respire.

În crăpătura de după ușa întredeschisă, văzu conturul întunecat al unei forme omenești — o siluetă prea înaltă, prea mătăhăloasă ca să fie a soției lui. Încremenit, auzi respirația aspră a unui bărbat și știu că nu era a lui.

Frica îi pompă adrenalină în organism cu forță crudă, primordială, electrizantă. Își repezi trupul în ușă, cu o putere pe care n-o mai dovedise niciodată și nici n-avea s-o mai aibă în viața lui. Se ciocni de ceva și auzi un zgomot înfundat, de carne și oase izbite de un perete gros ; forma ascunsă acolo icni. Ceva strălucitor și metalic îi căzu din mână pe podeaua de esență tare.

Kimble se repezi la pistol fără să judece, dar un antebraț solid îl obligă să se ridice în picioare. Omul — mătăhălos, greoi, clădit ca un taur și la fel de puternic — se năpusti după armă. Chiar în momentul când o ajunse, Kimble îl apucă de gleznă și trase din răsputeri. Individul căzu în clipa în care degetele sale atinseră pistolul, trimițându-l să lunece peste podeaua palierului și dincolo de marginea lui. Răsună un zdrăngănit sonor când arma lovi dușumeaua antreului, cu trei paliere mai jos.

Sirene se tânguiau în depărtare.

Intrusul se eliberă cu un zvâcnet din strânsoarea lui Kimble și o luă la fugă spre palier, dar doctorul se ridică drept în spinarea lui, apucându-l de un braț înainte ca omul să ajungă la scară. Brațul se dovedea a fi ciudat, nefiresc de rece la atingere, iar când Kimble îl trase, se răsuci într-un unghi imposibil care, în împrejurări normale, ar fi cauzat o fractură.

Kimble smuci și mai tare, iar brațul se desprinse, rămânând liber în mâinile lui, detașat de trup la jumătatea humerusului, între umăr și cot. Era gol pe dinăuntru, căptușeala interioară fiind cablată cu electrozi. Kimble rămase cu gura căscată de uimire, apoi ridică privirea pentru a vedea chipul surprins al individului — măsliniu, cu ochi negri, încadrat de un păr brunet cârlionțat — planând mai sus de-al său.

Apoi, imaginea încețoșată a unui pumn în mișcare, iar Kimble fu pocnit în falcă. Se clătină și căzu pe spate. Înainte ca el să-și poată reveni, omul își luase brațul și dispăruse pe scară.

Afară, sirenele deveneau tot mai insistente.

Kimble se puse cu greu pe picioare, gândindu-se să-l urmărească, dar în spatele lui se auzi o șoaptă, slabă și împleticită :

— E aici... în casă încă...

Se răsuci pe călcâie. De cealaltă parte a patului, într-un careu de lumină venind din vestiar, zăcea Helen. Încă mai avea pe ea rochia de seară, unduită pe podea împrejurul ei, negrul contrastând acut cu albeața cadaverică a pielii. Într-o mână strângea receptorul telefonului astfel încât acesta era aproape lipit de buze ; cu cealaltă, se ținea de tâmplă.

O voce agitată, stridentă, izbucni din casca receptorului :

— V-am auzit bine? Atacatorul e în casă încă ? Doamnă ?

— *Încearcă să mă omoare* zise Helen într-o șoaptă care încerca să fie un strigăt. Avea ochii sticloși, nefocalizați. Kimble păși în linia ei vizuală și, la apariția lui, telefonul alunecă din strânsoarea tot mai slabă a degetelor.

Glasul cel sonor se auzi iarăşi din telefon :

— Vreţi să repetaţi, vă rog ... ?

— Richard... Încearcă să mă omoare...

Îngenunche lângă ea. Trecuse printr-o mie de urgenţe pe viaţă şi pe moarte şi niciodată nu-şi pierduse calmul, întotdeauna rămăsese stăpân pe sine ; era singura cale de a salva vieţile oamenilor. Dar aceasta nu era o pacientă — aceasta era Helen, şi-i venea să zbiere, să urle pentru uriaşa nedreptate, să-l ucidă pe omul care o rănise. De dragul ei, făcu un efort să se stăpânească, dar când întinse mâna s-o atingă, aceasta tremura.

Helen avea carnea rece, moale şi umedă.

— Capul meu, gemu ea, şi Kimble văzu salba roşie-negricioasă de vânătăi încercuindu-i gâtul. O mângâie uşurel, cu degete tremurătoare, vrând să şteargă de-acolo durerea.

— Ţin-te bine, puiule, o să fie bine, spuse el pe cel mai profesional ton al său şi-i făcu un examen rapid : rană de glonţ în coapsă. Nu văzu foarte mult sânge, dar fără îndoială îi atinsese artera femurală, căci buzele îi deveneau cenuşii şi avea respiraţia accelerată ; intra în stare de şoc. Dar de ce ? Îşi trecu mâna peste materialul mătăsos al rochiei ; era uscat, cu excepţia unei pete mari cât o minge de tenis. Apăsă deasupra cu palma, puternic, pentru a opri scurgerea, dar instinctul şi experienţa îi spuneau că în realitate ea sângera prin *alt loc...*

— Capul meu, gemu iar Helen, şi aruncă spre el o mână ; Kimble îşi retrase capul în timp ce unghiile ei lungi îl zgâriau pe faţă ; femeia şi le înfipse în braţul lui. Richard... ia-mă... în.. braţe...

Ochii i se rostogoliră în altă parte, spre cine ştie ce cumplită oroare zugrăvită pe tavan. Cu o mână continuă să se ţină de cap.

Pradă unei intuiţii neaşteptate, care-i făcu rău, Kimble îşi dădu seama de unde trebuia să provină hemoragia. Blând, îi desprinse mâna ; stătea lipită de scalpul ei, plină de sânge în curs de coagulare.

Dedesubt, ţeasta fusese sfărâmată, oferind privirii luciul palid al ţesutului cenuşiu-albicios.

Telefonul căzut pe jos lângă Helen vorbi :

— Alo ? Ați spus că se numește Richard ? Doamnă? Puteți să-mi răspundeți ? Doamnă ?

Kimble se apleacă adânc sub apăsarea durerii copleșitoare, ce-i amorțea mintea. Își strânse soția în brațe și o îmbrățișă cu o suferință cum nu mai cunoscuse de trei ani și sperase să n-o mai simtă niciodată. Iar când auzi trosnetul ușii asaltate cu trei nivele mai jos și strigătele polițiștilor din Chicago identificându-se, nu putu să răspundă, să reacționeze. Nu-i mai păsa de nimic.

Agitație. Ropotul picioarelor pe scări. Kimble o legăna pe Helen în brațe. Nu reacționă nici când polițiștii intrară cu pistoalele în mâini, spre a fi martorii însângeratei *pietà*, nici măcar nu ridică privirea până ce primul polițist ordonă :

— Scoală-te de lângă ea !

Abia atunci înălță capul ; dar nici așa nu-i văzu. Privea dincolo de ei, prin fereastra dormitorului, la conul de lumină aruncat de felinarul strălucitor din stradă. La zăpada albă, căzând necontenit.

Îl siliră s-o părăsească. Îl siliră s-o lase zăcând singură pe podeaua dormitorului și-l duseră jos la chiuveta din bucătărie, unde se spălă pe mâini ca un automat. Unul dintre ofițeri îi luă haina de smoching pătată de sânge ; altul îi aduse o jachetă curată din uscător.

N-avu vreme să jelească fără martori. Vila se umplu cu polițiști. Afară, străzile erau pline de mașini ale poliției, vecini curioși, reporteri de la televiziune. Anchetatori criminaliști intrară și începură să aștearnă pudră pentru amprente, să facă fotografii — cu Helen, cu vânătăile ce-i înconjurau gâtul, cu rănile ei, cu dormitorul, cu propriul lui pistol, încă ascuns în sertarul de jos al scrinului. Aparatele fulgerară până când Kimble fu orbit.

I se puseră întrebări. Le răspunse. Îl escortară pe strada înzăpezită, dincolo de rond, într-o mașină de patrulare a poliției, și-l duseră la secția din strada Unsprezece.

Fu introdus într-o cameră mică cu trei scaune și un birou. Doi bărbați intrară și se prezentară ca detectivii Kelly și Rosetti. Ulterior, Kimble avea să-și amintească

foarte puţin de Rosetti, care asistă în tăcere la cea mai mare parte a interogatoriului; Kelly era supraponderal, agresiv, apropiindu-se de ostilitatea fățișă. Kimbley rămase aproape tot timpul interogatoriului cu capul în mâini, holbându-se în jos la biroul mohorât, la podeaua murdară, la rana căscată din capul lui Helen; holbându-se în jos la zăpada nevăzută.

Întrevederea dură ore-n șir; întrevedea dură o veșnicie. Nu putu reține majoritatea întrebărilor ce i se puseră în noaptea aceea, dar câteva dintre ele i se fixară în memorie:

Ce fel de pistol avea?

— Era... un treizeci și opt, așa cred. Nu l-am văzut decât o secundă. L-am îndepărtat din mâna lui.

Dețineți un pistol, doctore Kimble?

— Da.

Ce fel de pistol?

— Un treizeci și opt Smith.

Aveați cheia la dumneavoastră aseară, doctore Kimble?

— Da, desigur...

Soția dumneavoastră era doldora, nu-i așa! Vreau să zic, valora o sumă cam frumușică...

Atunci ridicase ochii spre ei, cu o neîncredere ce se transformă rapid în ofensă. Își coborâse mâinile și se înclinase pe scaunul de lemn, străpungând cu privirea mai întâi chipul indescifrabil al lui Kelly, apoi pe cel al lui Rosetti.

— Ce se-ntâmplă aici? Tipul ăla încerca să ne jefuiască.

Priviri reci. Incredulitate de neclintit.

Buzele lui Kimble se desprinseră; dădu aerul afară ca și cum ar fi primit un genunchi în piept.

— Probabil că v-ați ieșit din minți. Nu mi-am ucis soția!

Se ridică, mai presus de mânie, mai presus de indignare, și făcu un pas spre ușă. Ofițerul în uniformă ce stătea de gardă acolo îi tăie repede calea. Kimble se răsuci, ochii săi aruncând flăcări spre Kelly, ale cărui buze se arcuiră imperceptibil.

S-o luăm de la început, doctore Kimble. Ce ați mâncat la micul dejun?

Îl încarceraseră în noaptea aceea așa cum era, cu cămașa de la smoching pe el și cravata neagră la gât. Ar fi trebuit să sune la telefon familia lui Helen și pe prietenii cei mai apropiați ca să le dea chiar el vestea, să plângă o vreme împreună cu ei. Când colo, nu reuși decât să vorbească două minute cu avocatul său, Walter Gutherie. Trebui să caute numărul de-acasă al acestuia.

Gutherie aproape că-i închise telefonul în nas. Încă nu se iviseră zorii, iar glasul lui Walter era îngroșat de somn:

— Cine e?

Kimble încercă să spună ceva, încercă să rezume ceea ce i se întâmplase în acea seară într-o propoziție coerentă și rațională, și înclină îndurerat capul.

— La *dracu'* cu...

— Walter. Nu închide. Sunt Richard Kimble.

— Richard?

Tonul său de „n-ar-strica-să-fii-serios“ fu înlocuit rapid de unul plin de îngrijorare.

— Richard, vorbești ca dracu'.

Se înecă în timp ce-i ieșeau cuvintele din gură.

— A murit Helen. A... a fost ucisă... Asasinată...

— Dumnezeule! șopti Walter. Urmă o tăcere îndelungată. Gutherie nu era îndeajuns de apropiat familiei pentru a fi trezit din somn la miezul nopții doar ca să i se dea vestea, și el știa asta.

Trecură mai multe secunde până ce Kimble se putu strădui să vorbească iar. Într-un târziu trase aer în piept, adânc cutremurat.

— Walter, ăștia mă acuză pe mine.

Gutherie deveni dintr-o dată atent și alarmat.

— Unde ești?

— La o secție de poliție. Nu-mi... nu-mi mai amintesc care.

— Strada Unsprezece, spuse polițistul ce stătea în picioare lângă Kimble.

Gutherie îl auzi.

— Vin chiar acum.

Il închiseră la Cook County Jail, fără drept de cauţiune. Il dezbrăcară de smoching şi-i dădură o salopetă de zeghe; îi luară ceasul şi verigheta şi i le sigilară în pungi de plastic. Pentru Kimble, părea doar că împrejurările exterioare se schimbaseră ca să i le exprime pe cele lăuntrice. Zăcu treaz nopţile pe salteaua îngustă şi cu cocoloaşe, retrăind ultimele clipe ale lui Helen, retrăind întâlnirea sa cu omul fără un braţ, simţind din nou durerea speranţelor de a se găsi o mică dovadă care să-l elibereze. Când adormea, visa că o ţine pe Helen în braţe. Că o privea murind. Că simţea cum viaţa se scurgea încet din ea.

Se trezea din vis în plin coşmar.

Închisoarea îi dovedi că iadul era într-adevăr un fenomen temporal: aglomerată, mohorâtă, lipsită de orice semn de confort sau plăcere omenească; mirosea a urină, a sudoare şi ciment rece. Când Kimble îl întrebă pe Walter Gutherie despre situaţia cauţiunii, Walter ridică din umeri şi murmură cum că e an de alegeri şi judecătorul vroia să demonstreze că e necruţător cu criminalii.

Rolul proceselor era arhiplin. Săptămânile se târau, devenind luni. Iernii îi luă locul primăvara, apoi vara. Când veni în sfârşit rândul procesului lui Kimble, Walter Gutherie completă cîteva cereri de amânare în efortul de a mai câştiga timp de pregătire.

Timp pentru a-l găsi pe omul-cu-un-singur-braţ. Kimble întreba mereu cum merg investigaţiile; Gutherie îi dădea de fiecare dată un răspuns evaziv.

Cu prilejul unei întâlniri, când mai erau câteva zile până la proces, Kimble îşi dădu seama pentru prima oară că va pierde. Gutherie şi asistentul său, Randolph, un tânăr totdeauna vioi, îl aşteptau în camera de vizită a deţinuţilor. Ca de obicei, Gutherie vorbi cel mai mult; ca de obicei, Gutherie îi evita ochii în cea mai mare parte a timpului. În ziua aceea, Kimble începu să înţeleagă de ce.

Când garda îl escortă pe Kimble în camera de vizită, Gutherie privea pe fereastră în curtea închisorii; Randolph, la fel de tânăr dar acum deloc vioi, se uita fix la Gutherie. Walter aruncă o privire peste umăr când Kim-

ble se așeză, îl gratifică cu o înclinare scurtă a capului, apoi continuă să privească pe fereastră ca și cum ar fi studiat viitorul lui Kimble. Nu zâmbea. Nici Gutherie și nici Kimble nu prea făceau risipă de zâmbete în zilele acelea.

Gutherie își drese glasul și se lansă în ceea ce era, în mod evident, un discurs repetat îndelung :

— Am pus detectivi particulari să interogheze peste o sută de oameni cu brațul amputat, Richard. Nu reușim să-l găsim pe tipul ăsta.

Kimble încremeni la auzul tonului pe care-i vorbea avocatul său ; transmitea același mesaj ca și tonul folosit de detectivul Kelly în noaptea asasinării lui Helen: neîncredere. Un mușchi al fălcii începu să i se zbată.

— Știu ce am văzut, Walter.

Gutherie oftă și își lipi palma de fereastră.

— Te-am scos la bară ca să spui ce-ai văzut fără să am nimic care să miroasă măcar pe departe a dovadă, iar procurorul de stat va lua povestea asta a omului-cu-un-braț și-o să ne-o vâre în fund...

Buzele lui Kimble se despărțiră într-o uimire ofensată, apoi începură să îngâne cuvântul : Poveste... ?!

Gutherie nu-i dădu ocazia să-l rostească. Se răsuci și, în sfârșit, înfruntă ochii lui Kimble. Expresia lui era severă.

— Uite ce e, Richard, ne plătești o grămadă de bani ca să te apărăm. O inculpare pentru crimă de gradul doi...

— Nu mă crezi, șopti Kimble, stupefiat, și-și mută privirea, închizând ochii. În clipa aceea înțelese : durerea pierderii lui Helen, știind că omul care o ucisese umbla liber, nu fusese de ajuns. El trebuia să fie pedepsit pentru asta. Era băgat la închisoare. Propriul lui avocat părea convins de vinovăția sa. Simți un val de emoție amorfă ce nu era mânie, nici jale, nici groază, ci toate trei la un loc. Se întoarse din nou spre Gutherie și spuse vehement, scrâșnind din dinți :

— *Nu mi-am ucis soția.*

Gutherie se mulțumi să-l privească fără expresie, apoi întoarse capul și începu iar să se uite pe geam. Vorbi pe un ton aspru :

— Eşti un alb din clasa mijlocie-superioară, încununat de succes, învinuit de omor cu violenţă. E un caz de prezumţie, dar şi cu juraţi. Noi o ţinem pe-a noastră, ei pe-a lor... Dar dacă pierdem, pierdem enorm.

Aruncă o privire peste umăr, spre Kimble.

— Ţine minte un lucru : o grămadă de indivizi vor să-ţi ia pielea.

Procesul începu spre sfârşitul verii şi continuă toamna. Pentru şedinţele în instanţă, îl lăsară să se îmbrace cu un costum pe care-l alesese Walter din garderoba lui, şi-i dădură punguţa de plastic în care se afla verigheta. Când Kimble intră pentru prima oară, procurorul şef — o femeie cu câţiva ani mai tânără decât Helen — îl fulgeră cu o privire rece înainte de a se întoarce să se ocupe de rudele lui Helen.

Îl credea vinovat. Toţi îl credeau vinovat. Nu vorbise cu familia nevestei sale după moartea ei.

O fi fost prezumtivă cauza procuraturii, dar era convingătoare. Mai întâi fu chemat la bară detectivul Kelly :

Nu s-a găsit nici o urmă de intrare prin efracţie. De la începutul anchetei, n-a reieşit că ar fi o spargere. Nu lipsea nimic.

Tehnicianul criminalist : *Amprentele inculpatului au fost găsite pe gâtul victimei.*

...pielea moale şi delicată a gâtului lui Helen ; mângâiase şiragul de vânătăi la fel ca perlele ce fuseseră acolo...

Pistolul, gloanţele şi lampa. Nu s-au găsit alte amprente decât ale decedatei.

Juriul ascultă fără reacţie înregistrarea de la 911.

V-am auzit bine ? Atacatorul e în casă încă ? Doamnă ?

Vocea abia perceptibilă a lui Helen, şoapta unei stafii :

Încearcă să mă omoare...

911 :

Vreţi să repetaţi, vă rog ?

Tăcere. Zgomotul receptorului căzând pe covor.

Richard... Încearcă să mă omoare..

Kimble își plecă fața în palme. Printre degete, văzu un jurat aplecându-se să noteze ceva.

Charles Nichols veni la bară. Din toți prietenii lui Kimble, doar Kath Wahlund și Charlie Nichols păreau să creadă sincer în nevinovăția sa. Amândoi veniseră să-l viziteze la închisoare, amândoi se oferiseră să-l ajute ca martori de caracter, dar pe Gutherie nu-l interesa decât Nicholas. Wahlund, spuse el, era puțin cam prea dogmatică, un pic cam prea sucită pentru ca juriul s-o declare credibilă. Ceea ce era mai rău ca orice, nu vroia să-și abandoneze scurta de piele și tricoul în favoarea unui costum de lână bleumarin.

Nichols își dădu toată silința.

Iar apoi procuroarea îi veni de hac. Păși înainte, își rezemă palma de bară și se întoarse într-o parte, astfel ca juriul să poată vedea mai bine spectacolul. Fără să se mai apropie, reuși într-un fel să ajungă în fața lui Nichols.

Vocea ei era plată, stridentă :

Doctore Nichols, cunoașteți faptul că Richard Kimble era singurul beneficiar al averii lui Helen Kimble? Aproximativ douăsprezece milioane de dolari.

Nichols înregistră aluzia, dar nu se lăsă influențat. Privi în față juriul și spuse cu absolută încredere :

— Știam acest lucru. Banii nu însemnau nimic pentru el.

Kimble îi aruncă o privire de recunoștință sinceră.

Procuroarea nu părea deloc convinsă. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă, cu brațele încrucișate, spre juriu — îndepărtându-se de Nichols. Îndepărtându-se de adevăr.

Totuși, în prezența dumneavoastră, Richard Kimble a spus odată că, dacă ar avea banii lui Helen, le-ar găsi el o mulțime de foloase. N-a spus așa?

Se opri, întoarse capul spre Nichols și-l prinse în privirea ei nemiloasă.

Nichols șovăi.

— Vorbeam despre...

Despre finanțarea cercetărilor medicale. Ce se putea face cu douăsprezece milioane de dolari.

Da sau nu?

— Dacă aş putea doar să explic...

Rugăm ca inculpatul să răspundă la întrebare.

Nichols oftă şi se înmuie, învins, în scaun. Procuroarea zâmbi, victorioasă.

Nu mai am întrebări, Onorată Curte.

Urmă reprezentantul parchetului. Era un om liniştit, vârstnic, al cărui ton moale, indiferent, şi termenii clinici, zugrăviră un tablou înfricoşător.

Rana la cap a cauzat o hemoragie masivă a creierului. I-au trebuit între cinci şi şapte minute ca să moară..

O femeie din juriu se cutremură şi-i aruncă lui Kimble o privire de nesfârşită silă. Kimble întoarse capul.

Când în sfârşit îl lăsară să iasă la bară, Kimble vorbi simplu, cu pauze, despre evenimentele ce precedaseră moartea lui Helen. Fu nevoit să se oprească de mai multe ori pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Când încheie, ridică privirea spre a vedea ochii lui Gutherie lucind de speranţă pentru prima oară ; în boxa juraţilor, doi dintre aceştia scoseseră batistele şi se ştergeau la ochi.

Gutherie dădu din cap aprobator şi reveni la scaunul său.

Procuroarea se ridică şi se apropie încet, calculat, ca o pisică de casă pândind o pasăre neatentă. Tonul îi fu neutru la început.

Cât de înalt era omul acela, doctore Kimble ?

Kimble clipi din ochi, încercând să-şi sondeze memoria.

— N-am cum să ştiu sigur. Eram mai mult pe jos, luptându-ne. N-am putut...

Lupta aceea a cauzat zgârieturile de pe faţă şi braţele dumneavoastră ?

— Nu. Aşa cum am mai explicat...

Şi cum a intrat acel om în casă ?

— Nu ştiu...

Şi probabil nu ştiţi de ce soţia dumneavoastră i-a spus centralistei de la urgenţă că dumneavoastră eraţi atacatorul ?

Kimble dădu să se ridice de la bară ; judecătorul îi făcu semn să-şi păstreze locul. Se aşeză, fără tragere de inimă.

— Ea *n-a...*

Procuroarea zâmbi afectat. Vocea i se ridică în timp ce întrebările curgeau repede, și mai repede, tot mai repede...

Numele dumneavoastră este Richard, nu-i așa? Pistolul dumneacoastră este un treizeci și opt, nu? Amprentele dumneavoastră erau pe pistol, pe gloanțe, pe lampă, pe gâtul ei, nu?

— Uitați...

Erau sau nu?

Kimble înclină capul.

Neîncrederea îi dădea aripi. Pur și simplu era prea groaznic să se întâmple, prea nebunesc, prea de neconceput, prea nedrept. Știu verdictul înainte ca președintele juriului să-l citească, și totuși nu-l putea asimila, nu-l putea înțelege ca fapt. Singura realitate venea la el noaptea, în vise, sub chipul lui Helen, muribundă și apoi moartă în brațele lui. Sub chipul ucigașului ei. Rațiunea îi spunea că el nu va fi găsit nicodată, dar Kimble abandonase de mult rațiunea.

Nu conta că era închis după gratii și nu-l putea găsi pe asasin. Avea s-o facă; pur și simplu nu mai avea nici un alt motiv de a trăi.

Verdictul de *vinovat* sosi odată cu primul îngheț serios. În ziua în care Judecătorul Bennett citi sentința, o zăpadă ușoară pudra orașul.

Kimble ședea în sala de judecată lângă Gutherie și nu clipi, nu se mișcă. Un aprod trebui să-l ridice în picioare când judecătorul spuse:

Rugăm inculpatul să se ridice...

După analiza atentă și studiul tuturor probelor prezentate în timpul fiecărei etape a acestei proceduri, și datorită circumstanțelor agravante, expuse în detaliu, care au fost prezente în noaptea de douăzeci ianuarie, această curte a luat hotărârea să vă transfere la Penitenciarul de Stat Menard, unde veți aștepta pedeapsa capitală, prin injecție aducătoare de moarte, din partea Statului Illinois.

În preajma lui, sentința trimise o undă de șoc prin sala de judecată. O mie de glasuri începură să vorbească în același timp; reporterii se îmbulzeau spre ieșirile dos-

nice în timp ce lumea se ridica şi începea să se înghesuie pe culoarele dintre bănci. La masa acuzării, procurorii împărtăşeau o expresie de triumf amar.

Lângă el, Gutherie îi şopti la ureche

— Îmi pare rău...

Dar Kimble nu reacţionă, nu-l auzi. Nu auzea decât cuvintele lui Bennett, răsunându-i în minte. Nu observă nimic din agitaţia înconjurătoare; n-o vedea, decât pe Helen, şi chipul omului cu — un — singur — braţ.

Iar apoi, aceste viziuni se topiră într-o nimicnicie albă învolburată, şi rămase cu ochii holbaţi drept înainte, înlemnit, imobil. Orbit de zăpadă.

3

Autobuzul vechi tuşea în timp ce, hurducându-se, ducea dinspre închisoarea Cook County, patru prizonieri recent condamnaţi şi destinaţi Penitenciarului de Stat Menard. Kimble stătea rezemat de peretele metalic hodorogit şi încerca să nu bage în seamă duhoarea de motorină şi privirile obtuze, ostile ale celorlalţi trei deţinuţi de lângă el şi ale celor doi gardieni din cealaltă parte a cuştii din plasă de sârmă.

Era noapte. Cu puşca tresăltându-i pe genunchi, gardianul mai vârstnic moţăia, cu bărbia căzută în pieptul pufoaicei, pe când cel mai tânăr îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul în cuşcă.

Cel mai masiv şi mai cumplit la înfăţişare dintre prizonieri mârâi :

— Mai fă o dată asta şi te fac s-o-nghiţi !

Tânărul gardian îşi dezveli colţii ca să arate că nu se temea.

— Tacă-ţi fleanca, Copeland !

Dar nu mai suflă fum în direcţia prizonierilor.

Kimble închise ochii. Pentru a mia oară de când auzise verdictul, îşi forţă mintea să descopere o soluţie : trebuia să-şi găsească alt avocat, unul care credea în nevinovăţia lui, unul care să se dedice cu tot sufletul recursului. Unul care să angajeze un detectiv particular, de această dată un detectiv bun, unul care să asculte,

să creadă şi să facă efortul onest de a-i da de urmă omului-cu-un-singur-braţ.

Asta era tot ce conta : să-l găsească pe ucigaşul lui Helen. Să-l pedepsească pentru că îi făcuse rău, să se asigure că niciodată nu va mai putea face rău cuiva. Orice altceva era fără importanţă. Singurul lucru care conta era Helen.

Autobuzul se târî timp de ore întregi. În pofida durerii din încheieturile mâinilor încătuşate şi din gleznele cu lanţuri, în ciuda frigului din maşina neîncălzită, Kimble adormi, legănat de mişcarea ritmică, şi căzu în visul său nocturn cu Helen. De data asta era acolo şi Walter Gutherie, şi tot spunea că-i pare rău.

— Hei !

Kimble deschise ochii. Trecuse o bună bucată de vreme şi unul din prizonieri, un om slab, îndărătnic, cu ochi iuţi şi inteligenţi, se ridicase şi stătea lângă plasa de sârmă, vorbind cu paznicul cel mai tânăr.

— Regulamentele penale din Illinois presupun o masă la transporturile de patru ore sau mai mult, spunea deţinutul.

Gardianul tânăr îşi dădu ochii peste cap şi slobozi un mormăit care nu putea fi interpretat ca însemnând decât : *Futu-i mama mă-sii de avocat de puşcărie.* Îşi privi ceasul, apoi îl îmboldi cu piciorul pe bătrânul ce sforăia :

— Jack ! Ora mesii !

Jack se trezi cu un fornăit, strângând instinctiv în mâini puşca, apoi se relaxă şi lăsă să-i scape un căscat ascuţit. Se ridică, desprinzându-şi inelul cu chei de la centură, şi-şi târşâi picioarele spre cuşcă în vreme ce colegul lui îşi depunea arma într-un rastel de metal. Se auzi clănţănitul metalic în timp ce Jack moşmondea la încuietoare, apoi un clinchet şi un scârţâit puternic, ademenitor, când uşa se deschise.

Kimble se foi şi bătu din picioare, cu lanţurile zăngănind, într-o încercare de a se încălzi, de a-şi pune din nou sângele în mişcare. La stânga sa, prizonierul pe nume Copeland se aplecă înainte, mâinile şi gleznele sale încătuşate formând un „V" ca la un săritor de la trambulină, şi-şi scutură capul între genunchi, încercând parcă

să înlăture pânzele de păianjen din minte. Ceva îi alunecă afară din cămașă și țăcăni pe pardoseala de oțel zgâriat. Sunetul fu acoperit de clinchetul cătușelor și lanțurilor lui Copeland, dar Kimble auzi și aruncă o privire : obiectul era o tijă de plastic, cu muchia ascuțită ca o lamă de brici.

Kimble înghețá. Tânărul gardian păși înăuntrul cuștii și întinse mâna prudent pentru a-i oferi un sandviș rece, tare ca piatra, avocatului de pușcărie. Kimble se uită din nou la Copeland, care din fericire ascundea în palmă tija, în pofida cătușelor. Namila se apleacă spre el, emanând un miros de transpirație foarte stătută, și șopti în urechea lui Kimble :

— Suflă o vorbă și ești primul !

Postat la ușa deschisă a cuștii, bătrânul Jack privea cu atenție ezitantă, ținându-și pușca proptită neglijent de burta proeminentă. Tânărul îi dădu celui de-al doilea prizonier un sandviș, apoi ajunse la Kimble și-i oferi și lui unul ; Kimble rămăsese cu privirea în jos și nu se clinti.

— Servește-te, îi împinse gardianul tartina lui Copeland. Prizonierul întinse mâna spre el și bâjbâi, aparent incapabil să se miște mai repede din cauza cătușelor ; paznicul înjură încet în timp ce sandvișul căzu pe planșeul murdar. Devenit dintr-o dată îndatoritor, Copeland se apleacă să-l ridice. Inima lui Kimble începu să bată cu o repeziciune ametitoare. Dacă vorbea prea devreme, atât el cât și gardianul erau ca și morți.

Sus, lângă ușa cuștii, Jack căscă.

— Atenție ! strigă Kimble.

Copeland se repezi în sus, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, și înfipse bucata de plastic în toracele gardianului tânăr, chiar sub coaste.

În aceeași clipă, deținutul din dreapta lui Kimble sări la centura paznicului. În timp ce pistolul luneca afară, gardianul, clătinându-se dar rămas încă în picioare, puse o mână pe el. Arma se descărcă, făcând o gaură în podeaua de oțel.

Detunătura îl electriză pe bătrânul Jack. Își încărcă pușca, înfipse o cheie în broască și năvăli în cușcă. Kimble atinse podeaua exact în clipa în care avocatul de pușcărie îl ataca dintr-o parte pe bătrînul gardian. Puș-

ca slobozi o bubuitură puternică, frigând auzul, și autobuzul cel vechi se zgudui, făcând ca ușa cuștii să se trântească în spatele lor, apoi își mări viteza. Kimble săltă capul spre a privi în partea din față a vehiculului. Alicele căscaseră o gaură mare, însângerată, în spinarea șoferului, care se lăsase moale înainte și în jos, apăsând cu toată greutatea corpului său neînsuflețit pe pedala acceleratorului.

Autobuzul, accelerând, se abătu de la drum. Kimble rămase culcat și încercă să se târască în față pentru a-l ajuta pe șofer, dar lanțurile și încăierarea generală îi îngreunau înaintarea. În apropiere, gardianul tânăr smulse pușca de la prizonierul din dreapta lui Kimble și trase, omorându-l. Cu o îndrăzneală dementă, Copeland se aruncă asupra gardianului și începu să se lupte cu el pentru armă.

Câțiva pași mai încolo, bătrânul Jack îl pocni pe avocatul de pușcărie cu patul puștii, apoi roti arma cu o mișcare surprinzător de grațioasă și declanșă o salvă ucigătoare în pieptul individului.

Pardoseala începu să se cutremure sub Kimble, în timp ce mașina, zdrăngănind, gata să se desfacă în bucăți, se lansă peste terenul accidentat. Reuși să înainteze vreo câteva degete, spr ușa cuștii.

Între timp, Jack își reîncărcă arma în vreme ce Copeland se aruncă după un scaun ce sălta. Bătrânul înfipse țeava puștii sub scaun și apăsă trăgaciul exact în clipa în care autobuzul nimeri într-o groapă. Alicele străpunseră scaunul în unghi ascendent, ratând ținta.

Pe neașteptate, Kimble fu aruncat în sus și spre dreapta când autobuzul se răsturnă într-o parte, trântindu-l peste o încâlceală de picioare, trupuri și scaune îngrămădite pe peretele lateral al cuștii. Impactul îi goni aerul din piept și-i învineți umerii și spatele.

Totuși, călătoria nu se terminase — simți o deplasare, însoțită de geamătul ascuțit al metalului lunecând peste pietriș. Vehicolul se umplu cu o trâmbă de praf înecăcios.

Apoi, în sfârșit, încetă orice mișcare, orice sunet. Motorul tuși și se stinse. Kimble zăcea pe spate, chinuindu-se să-și regăsească suflarea, pentru a inhala în cele

din urmă o gură de praf.

Tuşi, se ridică într-o poziţie ghemuită şi se pomeni cu ţeava armei bătrânului Jack înaintea ochilor. Gardianul se dusese în faţă să-şi recupereze inelul cu chei şi să-l strige pe şoferul care părea mort, şi fusese surprins de zgomot. În ochii bătrânului încă se mai citea sălbăticia luptei ; timp de o lungă bătaie de inimă, Kimble crezu că va fi împuşcat.

Privea la celălalt dar nu opuse rezistenţă, nu rosti nici măcar un cuvânt de descurajare. În acel moment nu-i păsa, sincer, dacă Jack îl omora sau nu, păstrând doar regretul că asasinul lui Helen n-avea să mai fie găsit niciodată. Se mulţumi să ofteze şi în sunetul acela ostenit şi resemnat Jack auzi ceva ce-l opri să apese pe trăgaci.

Şi atunci atenţia bătrânului fu atrasă de un alt sunet, acesta fiind un geamăt de durere. Întoarse capul ; Kimble îi urmări privirea şi îl văzu pe tânărul gardian zăcând lângă plasa de sârmă, cu mâinile încleştate pe abdomenul rănit. Sângele i se scurgea printre degete.

Paznicul mai în vârstă suci capul spre Kimble :

— Tu. Eşti doctor. Vin-aici !

Kimble se târî ca un crab spre rănit. Cămaşa paznicului tânăr era îmbibată de sânge ; resimţea şocul şi începea să-şi piardă cunoştinţa. Localizarea rănii — imediat sub cuşca toracică, în dreapta — indica vătămarea splinei. Dacă ajungea la o cameră de urgenţă în timp util, îl putea salva. Dacă nu...

Vârstnicul găsise o trusă medicală prăfuită ; i-o aruncă lui Kimble :

— Fă ceva.

Drept răspuns, Kimble îşi privi mâinile încătuşate, apoi se întoarse din nou spre gardian. Bătrânul Jack oftă, scoase inelul cu chei şi descuie cătuşele lui Kimble. Acesta îşi masă recunoscător încheieturile, tresărind din cauza miilor de înţepături ale sângelui ce-i revenea în palme. Deschise trusa de prim ajutor — balamalele ruginite scârţâiră — şi privi înăuntru.

Curăţată. Goală, în afară de câteva fâşii de leucoplast îngălbenite. Kimble îşi mută imediat atenţia la

pacient, aplecându-se să examineze de aproape rana. Categoric, ruptură de splină; judecând după hemoragia abundentă, posibila secționare a unei artere splenice. Fără a ridica privirea, întoarse capul spre bătrânul Jack, care se foia neliniștit.

— N-o să scape dacă nu ajunge la un spital. Repede.

— Încearcă! ordonă Jack, pe un ton ce nu îngăduia nici o contrazicere.

Kimble începu să se uite în jur după ceva ce i-ar fi putut servi drept bandaj. În timp ce-o făcea, o vibrație ușoară străbătu autobuzul Jack privi nervos în jurul său, dar Kimble rămase concentrat asupra cazului de urgență. Strecură trusa medicală sub picioarele rănitului. Jack scoase cămașa unuia din deținuții morți, o împături și i-o dădu lui Kimble, care o apăsă cu putere pe rana deschisă. Tânărul gemu de durere, dar Kimble nu slăbi apăsarea.

Autobuzul trepidă din nou, de astă dată mai tare. Kimble atinse peretele cu una din mâinile sale eliberate și simți o vibrație crescândă, o rostogolire ca a unui cutremur de pământ sporind în intensitate.

— Unde mama dracului suntem?

Gardianul cel bătrân îngenunche și se târî spre o fereastră zăbrelită și spartă. Ceea ce văzu îl făcu să sară în picioare, izbind cu capul peretele autobuzului, care acum era pe post de tavan.

— Oh, căca-m-aș...

Kimble se aplecă înainte, lungi gâtul și simți un impuls de adrenalină pură.

Autobuzul zăcea pe o cale ferată. În depărtare, șinele deveneau tot mai strălucitoare, luminate de farurile unui tren ce se apropia.

Jack se repezi împleticit la ușa cuștii și o zgâlțâi zadarnic, isteric.

— E încuiată! strigă Kimble. Unde-s cheile?

Bătrânul privi cu gura căscată în jos, la centura goală, apoi către Kimble, cu uimire amestecată cu panică. Disperat, Kimble căută cu privirea prin autobuz și văzu că gardianul, zguduit, lăsase, fără să-și dea seama, cheile pe jos, lângă colegul său rănit. Le culese și i le aruncă lui Jack.

Lumina trenului umplu autobuzul ce vibra, aruncând pete mişcătoare de umbră peste chipurile lor. Kimble îl apucă pe rănit de subsuori şi-l trase în faţă, unde inelul cu chei zăngănea în mâinile neputincioase, tremurătoare, ale lui Jack.

— Care din ele? zbieră răguşit Kimble, pentru a-l smulge din buimăceală. Propti rănitul de un panou metalic şi arătă cheia pe care o bănuia potrivită. Asta? Asta de-aici?

Jack dădu din cap tremurând. Kimble îi smulse inelul şi vârî cheia în broască; se auzi un clic vesel. Kimble deschise uşa cu un şut şi strecură un umăr sub braţul rănitului, apoi se întoarse spre Jack:

— Ajută-mă să-l...

Bătrânul nu stătu să-l asculte. Îl trânti pe Kimble la pământ, i se urcă pe spate, călcându-l în picioare şi se zbătu să iasă prin parbrizul sfărâmat. Kimble ţipă de durere şi se ridică în picioare, pentru a vedea că gardianul rănit îşi recăpătase cunoştinţa şi îl privea cu ochi dilataţi de frică.

Kimble îl privi la rândul său. Acum autobuzul se zgâlţâia atât de rău încât îi clănţăneau dinţii; lumina se intensifica dureros cu fiece clipă. Dacă zăbovea prea mult ca să-l ajute...

(Conta? Chiar conta dacă trăia sau murea?

Drept răspuns, imaginea ucigaşului lui Helen îi fulgeră pe dinaintea ochilor.)

Şi atunci auzi şuieratul şi scrâşnetul frânelor. Se repezi împins de instinct şi înşfăcă omul. Se aruncară împreună prin parbriz în lumina orbitoare şi, cumva, reuşi să-l tragă pe rănit, de pe şine, pe pământul moale.

Făcu un salt, aterizând cu greu pe gleznele înlănţuite şi se rostogoli înainte de a putea reveni în picioare. Fuga era exclusă; lanţurile nu i-ar fi permis-o. Izbuti să facă o duzină de paşi mărunţi înainte ca trenul să lovească autobuzul.

Cu scrâşnet şi geamăt de oţel maltratat, autobuzul fu spintecat în două, scuipând schije rotitoare de metal. Coapsa lui Kimble fu înţepată de un soi de şrapnel. O cuprinse cu mâinile, strângând din dinţi de durere, dar

nu-şi permisese să se oprească, nu îndrăzni să-şi încetinească goana frenetică de shilod.

În chip uimitor, continua înaintare a trenului scăzu în viteză, dar locomotiva nu se opri. Kimble apucă s-o audă mai degrabă decât s-o vadă, exact în clipa în care răsună explozia cutremurătoare ce făcu să vibreze solul sub picioarele lui imobilizate. La auzul ameninţătorului *fiiiîş*, ca o respiraţie, privi peste umăr şi văzu flăcări şiroind în jos pe laturile trenului. De un roşu-portocaliu incandescent, profilat pe fundalul negru al nopţii, focul lumina ca ziua trecerea la nivel peste calea ferată, dezvăluindu-l pe gardianul rănit ce zăcea în siguranţă, în partea opusă a rambleului.

Toate acestea Kimble le văzu într-o milisecundă şi, în timp ce continua să privească, fără a-şi încetini un moment înaintarea, răsună un alt trosnet asurzitor de metal pe metal cînd locomotiva deraie de pe şine — în partea opusă gardianului — şi porni drept spre Kimble.

Îi căzu falca. Slobozi un ţipăt abia auzit şi o luă la fugă, mişcând înnebunit din braţe, cu picioarele şi gleznele luptând întreit împotriva imposibilei constrângeri a lanţurilor.

(Şi în toiul instinctivei lupte pentru supravieţuire, partea din mintea sa ce nu era copleşită de panică întrebă : De ce ? De ce să lupt ?

Din nou, răspunsul sosi sub forma feţei ucigaşului lui Helen, chipul omului cu un singur braţ).

Neîndrăznind să întoarcă iar capul spre gigantul feroce ce-l urmărea, fugi, apucând aerul din faţa lui ca pentru a se trage înainte prin forţa braţelor. Putea auzi trenul vuind necruţător imediat în spatele lui, îi putea simţi căldura apropiindu-se.

Deodată, pământul i se ridică sub tălpi ca o creastă de val, ca brusca naştere a unui munte. Kimble se clătină, aproape îşi pierdu echilibrul, dar reuşi cumva să-şi urmeze goana.

Urlând din frâne, trenul ajunse aproape, şi mai aproape ; dogoarea sa pârlea părul de pe ceafa lui Kimble, îi înroşea pielea expusă. Zgâria cu unghiile aerul, plămânii şi picioarele îi ardeau de efort, şi fu covârşit

dintr-o dată de dureroasa dorință de a trăi, de a fi liber, de a-l găsi pe asasinul lui Helen.

Scrâșnetul frânelor și mișcarea trenului deveniră mai înfundate, apoi se stinseră cu totul. Pământul în perpetuă mișcare se potoli. Nu se mai auzea nici un sunet în afara trosnetelor și sâsâitului flăcărilor. Kimble se întoarse și văzu, la doar câțiva metri de el, trenul împotmolit în pământ. Coborî ochii, pentru a se vedea pe sine stând pe o proaspătă ridicătură, înaltă de aproape doi metri.

În clipa aceea genunchii i se înmuiară brusc și ar fi căzut, dacă nu l-ar fi învăluit un vălătuc de fum negru care-l făcu să tușească și să ridice o mână la gură. Un licăr slab de metal îi atrase privirea și se uită în jos, spre a vedea inelul cu chei, în mâna sa încleștată.

Își croi drum până la un pâlc de copaci și se așeză, căutând la lumina focului cheia care avea să-i deschidă cătușele și să-l transforme într-un om liber. Ajunsese la a cincea încercare când o mână coborî de undeva și-i smulse cheia din strânsoare.

— Dă-mi mie asta, mârâi Copeland. Lumina trenului în flăcări îi colora fața cu o aură roșiatică, întreruptă de lungi fâșii întunecate, provenind de la umbra trunchiurilor. Kimble îl privi pe Copeland în timp ce acesta se apleca și-și descuia repede propriile lanțuri și cătușe.

— Ascultă-aici, spuse Copeland, pe un ton ce sugera deopotrivă amenințare și făgăduială. Puțin îmi pasă încotro o iei — numai să nu mă urmărești !

Kimble dădu din cap, cu ochii mari ; n-avea nici o intenție de-a face așa ceva. Copeland aruncă pe jos cheile iar Kimble le luă, alegându-le pe cele două folosite de celălalt, și-și desfăcu fiarele de la glezne în timp ce Copeland se pierdea în beznă.

Își scoase lanțurile cu un sentiment de recunoștință împinsă până la lacrimi și se ridică în picioare, trăgând aer în piept în timp ce-și savura recent regăsita ușurință și agilitate. La lumina lunii și a focului, porni să alerge. Noaptea era rece ; movilițe de iarbă veștedă plină de brumă îi scârțâiau sub pantofi. Dar cerul era senin și înstelat și nu amenința deloc cu ninsoarea.

Ajutorul de Șerif al S.U.A. Samuel Gerard coborî din sedanul G de teren și privi atent spectacolul. Farurile luminau mașinile de pompieri stropind cu furtunurile trenul ars ce fumega, cu botul îngropat în maldărul de pământ, acolo unde deraiase; deasupra, elicoptere dădeau târcoale, învolburând fumul, în timp ce salvatorii foloseau guri-de-lup pentru a deschide cu forța autobuzul Departamentului de Corecție din Illinois. Mașina fusese despicată în două și ambele părți erau zdrobite. Nimeni dintre cei aflați înăuntru n-ar fi putut supraviețui impactului. Absolut nimeni.

Gerard privi scena și, instinctiv, n-o găsi pe placul lui. Nu-i plăcu deloc. Putea mirosi treburile putrede de la mare distanță.

Se îndreptă spre întregul circ, alăturându-se celor patru care coborâseră din G-ul parcat în fața mașinii lui: lustruitul G—5, Newman, și șerifii Biggs, Renfro și Poole. Străbătură drumul de serviciu de deasupra locului catastrofei, privind vagoanele făcute armonică dedesubt.

Biggs zări ceva printre epavele fumegânde și spuse:

— Punctul de impact.

Se îndreptă în altă direcție, iar Gerard strigă după el:

— Biggs! E rândul tău să-l dădăcești pe Newman.

Biggs privi peste umăr, cu dispreț nedisimulat, la tânărul boboc G—5.

— Rahat...

Întoarse capul, fără chef, spre Newman:

— Haide.

Roșind, Newman îl urmă pe Biggs la locul accidentului. Renfro, un soi de cocoș slăbănog și Poole, o femeie cu o privire ce-ar fi putut îngheța și lava, îl urmară pe Gerard. Se îndreptară spre un grup de reporteri. Gerard își croi drum printre ei, iar un cavalerist din trupele statului îi ieși în cale, oprindu-l să se apropie de scena dezastrului.

Gerard îl fulgeră cu insigna. Militarul se dădu la o parte, dntr-o dată cooperativ.

— Cine-i șeful aici? întrebă Gerard. Cu coada ochiului, îi zări pe Renfro și Poole schimbând o privire: Ori-

cine-o fi, n-o să dureze mult... Lui Gerard nu-i păsa. De fapt, în secret, îi făcea plăcere.

— Șeriful Rollins, arătă soldatul cu degetul. Acolo unde sunt luminile...

Gerard miji ochii în direcția indicată. În vârful unei moviliţe apropiate, reflectoarele televiziunii străluceau, orbitoare, ștergându-i din vedere pe cei aflați în vârf. Clătină din cap cu dezgust și o porni în sus.

Renfro și Poole îl urmară, cu buzele țuguiate, reprimându-și zâmbetele de cunoscători.

Luminozitatea scăzu în timp ce Gerard urca movila și trecu de proiectoarele televiziunii, ce stăteau orientate spre omul așezat lângă un brebenel înalt. Avea cam șaizeci de ani, era cărunt și îndesat, cu fața mânjită de funingine, ochii ușor măriți de starea de șoc pe care Gerard o întâlnea atât de des în activitatea sa. Pe sub pătura aruncată peste umeri, omul purta uniforma ruptă a Departamentului de Corecție. Era înconjurat cu multă solicitudine de infirmieri, o echipă TV în transmisiune directă și un șerif de vreo treizeci de ani, care era vizibil încântat de toată agitația asta.

Bătrânul vorbea, iar Gerard se opri în spatele celorlalți să-l asculte.

— ...trenu' se năpustea spre noi, repede. Nu știu cum — încă-i cam cețos — da' l-am înșfăcat și l-am tras afar' din autobuz.

— Ați fi putut muri amândoi, spuse șeriful, vorbind clar pentru urechile reporterilor, întors astfel încât camera să-l poată filma bine din profil. Buzele lui Gerard se strânseră într-o linioară de amărăciune.

Bătrânul dădu din cap, gânditor :

— Știu. Da', pe toți dracii, e parteneru' meu. Ar fi făcut și el la fel pentru mine.

Reporterii îi sorbeau vorbele de pe buze. Gerard alese acest moment pentru a interveni ; păși înainte, arătându-și insigna:

— Mă scuzați. Șeriful Rollins ? Ajutor de șerif al S.U.A. Samuel Gerard.

Nemulțumit, șeriful zvâcni din cap și-l fulgeră cu privirea pe intrus :

— Vă stau la dsipozție într-un minut.

Fasciculele de lumină se lărgiră pentru a-l cuprinde și pe Gerard. Se încruntă cu ostilitate fățișă spre operator, dar închise gura și nu mai spuse nimic, fără să dea nici un semn de supărare, fără să arate vreo fărâmă din ura rece pe care o simțea față de șeriful acela tâmpit și arogant. Nici nu zise că din cauza unor incompetenți ca Rollins mureau oameni nevinovați. În schimb, privi fără comentarii cum șeriful deschise un dosar și etală în fața bătrânului fotografiile fax ale celor patru prizonieri.

— De consemnat, spuse Rollins, arătând cu degetul. Aceștia trei, morți. Iar acesta, Kimble...

Gerard zări ceva și se trase mai aproape, intrigat de fotografia din dosar. Nu era clișeul clasic pentru arestări, nu era criminalul tipic. Tipul acela purta o cămașă de smoching și cravată neagră — categoric educație-aleasă, categoric cu-bani. Gerard își coborî privirea spre cele două clătite de metal zdrențuite ce aminteau vag de autobuzul pentru transportul prizonierilor, la trenul înnegrit, apoi din nou la fotografie. Acest Kimble căzuse între ei din pură întâmplare; arăta ca un puști bogat și răsfățat, nicidecum ca unul care să aibă instinctul de supraviețuire pentru a ieși viu din epava aceea pârlită.

Bătrânul ezită, ridicând o mână murdară la gură.

— Păi, totu' s-a-ntâmplat atât de repede...

Își mușcă buza de jos câteva secunde, apoi luă o hotărâre și clătină din cap:

— M-m. Nu cred c-a scăpat.

Șeriful Rollins privi ruinele calcinate, apoi puse fotografia lui Kimble lângă celelalte și închise dosarul.

— Odihniți-vă puțin.

Zâmbi și-l bătu pe bătrân pe umăr, după care se ridică și veni spre Gerard.

— Se pare că ați bătut atâta drum pentru mai nimic, spuse el, cu înfumurare enervantă. Oamenii mei au cercetat deja cu cea mai mare atenție punctul de impact și nu au găsit nimic.

Conștient de prezența mass-mediei, Gerard îl privi cu o expresie de dezgust moderat, dar în sinea sa îl ura pe Rollins cu o vehemență care l-ar fi îngrozit pe tânăr dacă ar fi știut-o. Nu putea suferi munca de mântuială,

nu suporta presupunerile: văzuse adesea jertfa de vieţi omeneşti pe care o provocau.

Se uită la şeriful Rollins şi spuse cu răbdare:

— Cu tot respectul cuvenit, aş propune puncte de control pe o rază de cincisprezece mile, pe I — Cincizeci-şi-şapte, I — Douăzeci-şi-patru, Drumul Treisprezece la est de...

— Pha, pha, pha... se strâmbă Rollins şi chipul său necopt şi buhăit se schimonosi într-o expresie de iritare; dădu din mâini, cu palmele în afară, spre Gerard. Pentru ce? Prizonierii sunt morţi cu toţii. Singurul lucru pe care-l vor realiza punctele de control va fi să scoată din minţi o mulţime de oameni cumsecade de pe-aici şi să-mi inunde biroul cu telefoane.

Gerard apelă la constrângere. Veni piept-în-piept cu Rollins şi-l ţintui cu o privire împietrită. Omul mai tânăr dădu înapoi, părând să simtă pentru prima oară ura ce emana din Gerard precum căldura corporală.

— Ei bine, rahat, şerifule, spuse încet Gerard, cu un regret batjocoritor. Detest să se întâmple aşa ceva... aşa că mă mulţumesc să preiau eu ancheta.

Ştia, fără a întoarce capul, că în spatele său Poole şi Renfro zâmbeau.

Rollins îşi înălţă bărbia amorfă într-un palid efort de sfidare:

— Pe baza autorităţii cui?

Gerard nu-i oferi ceea ce se cheamă un zâmbet; aşteptase o bucată de vreme ocazia de a răspunde exact acestei întrebări.

— Pe baza autorităţii Guvernatorului Statului Illinois şi a Oficiului Şerifului Statelor Unite, Districtul Cinci Illinois—Nord...

În timp ce Gerard vorbea, Poole scoase autorizaţiile federală şi de stat din buzunar şi i le arătă tânărului şerif.

Rollins se clătină. Glasul îi scăzu astfel ca reporterii să nu poată auzi ce spunea:

— Okay. Vreţi jurisdicţia asupra mizeriei ăsteia, o aveţi.

Suci capul spre ajutoarele sale şi răcni:

— Închideţi prăvălia! A venit Wyatt Earp * să spele pe jos în locul nostru.

Trânti dosarul cu fotografiile prizonierilor în pieptul şerifului, în timp ce trecea pe lângă el.

În acelaşi moment, Biggs se îndrepta spre ei, cu o pereche de cătuşe, pline de noroi, în mâini. Cu mânecile şi pantalonii mânjiţi cu glod, Newman îl urma împleticit. Biggs, fireşte, era imaculat.

La vederea lanţurilor goale, Rollins şi adjuncţii săi se regrupară şi făcură calea-întoarsă. Gerard le aruncă o privire de triumf rece în timp ce trecea pe lângă bătrân şi făcu semn presei să se dea înapoi.

— Vă rog, doamnelor şi domnilor, retrageţi-vă şi faceţi-i puţin loc acestui biet om.

Toată lumea făcu un pas în spate. Cu Poole şi Renfro lângă el, Gerard îngenunche în faţa bătrânului.

— Întotdeauna e interesant când găsim fiare pentru picioare fără picioare în ele... Cine avea cheile, domnule?

Gardianul clipi din ochi spre el:

— Ăă... eu.

— Aţi fi atât de bun să mi le arătaţi, domnule?

Gerard întinse mâna, cu palma în sus, aşteptând.

Gardianul bâjbâi la centură, apoi prin buzunare. Aruncă o privire nervoasă spre oamenii presei.

— Încă o şansă! spuse Gerard. Făcu un semn, iar Poole deschise iarăşi dosarul plin cu fotografii, ţinându-l astfel ca paznicul să-l poată vedea. Vreţi s-o luăm de la început?

Bătrânul îşi feri ochii, incapabil să înfrunte privirea neiertătoare a lui Gerard; parcurse fotografiile, apoi o indică timid pe cea etichetată „Dr. Richard Kimble".

— Asta poate să fi scăpat.

— Vă mulţumesc, spuse sincer Gerard.

— Ce naiba-i asta? întrebă Rollins. Acum un minut, îmi spui că e printre victime! Acum îi spui lui...

Gerard nu-l luă în seamă.

---

* Celebru şerif din Far West. (n.t.)

— Renfro — demontează autobuzul ăla. Poole — începe operaţiunile aici.

Porni în josul drumului, vorbind din mers micii armate de militari ai Statului Illinois şi reporteri ce-l urmau :

— Doamnelor şi domnilor... fugarul nostru e pe drum de nouăzeci de minute. Viteza medie pe jos, pe teren accidentat — nepunând la socoteală rănile — e de aproximativ patru mile pe oră, ceea ce ne dă o rază de şase mile. Vreau o cercetare tip ţintă-dură a tuturor locuinţelor, staţiilor de benzină, fermelor, coteţelor de găini, de câini şi a dependinţelor din această zonă. Punctele de control să meargă până la cincisprezece mile.

Se opri brusc şi miji ochii, încruntat, spre luminile de la televiziune, adresându-se mass-mediei :

— Aţi înregistrat asta ? Bun.

Făcu un gest spre proiectoare :

— Acum stingeţi blestemăţiile alea şi daţi-vă la o parte din calea mea.

Kimble fugea uşurel, urmând calea ferată ce şerpuia prin pădurea întunecoasă. Fugi până când durerea ce-i pulsa în coapsă ceru să i se acorde atenţie, până nu mai putu ignora sângele ce i se prelingea în pantof. Se opri să se ascundă la adăpostul unui copac şi se rezemă de trunchiul aspru, cu miros dulce de răşină. În întuneric nu putea să vadă mare lucru, dar pipăi încetişor cu degetele conturul rănii. Şrapnelul îi provocase o gaură zimţată, din fericire însă fără să fi rămas bucăţi de metal înfipte în carne. Dar chiar şi aşa, rana era adâncă şi largă, având nevoie de cleme. Altminteri, nu încăpea nici o îndoială că avea să se infecteze — şi cu toate că pierderea de sânge nu-i ameninţa în mod imediat viaţa, trebuia să facă şi cu ea ceva înainte de a-i slăbi puterile.

Kimble ridică privirea. Şinele păreau să ducă drept spre licăririle nu prea îndepărtate ale luminilor unui oraş ; dacă putea ajunge acolo, ar fi găsit şi un spital.

Speranţa alterna cu deznădejdea. Exista o şansă, dacă poliţia se grăbea, să presupună, privind rămăşiţele autobuzului, că el murise — cel puţin până când tânărul gar-

dian pe care-l salvase își va reveni îndeajuns ca să vorbească. Asta îi acorda câteva ore, destul ca să ajungă la un spital, destul pentru a obține ce-i trebuia spre a-și îngriji rana.

Destul ca să-și revină și să se întoarcă la Chicago, unde să dea de urma asasinului lui Helen.

Dar dacă gardianul bătrân, Jack, îl văzuse evadând... Dacă cel tânăr se restabilise în mod miraculos... Dacă-l capturau pe Copeland și-l făceau să vorbească... Dacă treceau prin ciur și prin dârmon zona și găseau cătușele de la picioare prea devreme...

Aveau să instaleze baraje rutiere, și-l așteptau cu copoi la fiecare spital din regiune. Dacă erau isteți.

Kimble se sili să nu mai gândească. Toate aceste lucruri nu schimbau cu nimic situația. Trebuia să încerce o dezinfectare și suturare a rănii ; altfel avea să moară de septicemie înainte de-a se fi apropiat măcar de Chicago. Dacă în spital se aflau polițiști, va trebui pur și simplu să găsească o cale de a-i ocoli. De-ar fi putut doar să-și imagineze cum să pună mâna pe un schimb de haine...

Se ridică sprijinindu-se de trunchiul copacului și porni din nou, spre lumina ce-l chema.

4

Treizeci de minute mai târziu, ajunsese la lumea civilizată şi la marginea pădurii. Pe aceeaşi parte a unei şosele cu două benzi se întindea un cimitir de maşini, iar lângă el un felinar de stradă singuratic lumina un indicator al Departamentului Transporturilor :

Kimble se apropie prudent de cimitirul maşinilor, temându-se să nu-l vadă cineva, dar locul părea pustiu. Înaintă spre câteva dintre autovehiculele ruginite, sperând zadarnic că va găsi unul care să mai funcţioneze încă, dar de pe şosea se auzi un huruit. Kimble se ascunse după un copac, privind printre crengi în timp ce un camion de tractare, remorcând o maşină stricată, opri la poarta cimitirului. Se furişă mai aproape în timp ce

şoferul gras şi chel coborî, puse o salopetă matlasată pe scaunul din faţă, trânti portiera şi merse cu paşi târşiţi spre poartă.

Kimble folosi prilejul favorabil. În timp ce şoferul era întors cu spatele, strecură o mână prin fereastra deschisă a cabinei şi smulse salopeta.

Cât pe ce să nu reuşească. Şoferul păşi spre poartă, ezită, apoi se întoarse imediat şi reveni spre camion. Kimble îngheţă, ghemuit, pe partea cealaltă, în timp ce omul deschidea portiera de lângă locul şoferului şi lua de pe scaun o pungă ce conţinea gustarea lui. Prin cine ştie ce miracol de neatenţie, bărbatul nu observă lipsa salopetei.

Kimble lăsă să-i iasă aerul din piept, încet, înfiorat, aşteptă ca omul să intre pe poartă şi fugi înapoi în pădure să se schimbe. N-avea nici un rost să fure camionul de tractare ; furtul ar fi fost descoperit şi reclamat prea repede, punându-i pe urmăritorii lui în alertă.

În timp ce-şi îngropa în pământ hainele de puşcăriaş pline de sânge şi trăgea pe el salopeta furată, Kimble nu se putu abţine să reflecteze la ironia faptului că nedreapta sa condamnare îl forţase să comită efectiv primul delict din viaţa lui.

Poole ridicase un cartier general ad-hoc într-un cort lângă locul accidentului, cu cabluri electrice şi telefonice trase de la cele ce se întindeau de-a lungul căii ferate. Gerard şedea la o masă pliantă acoperită cu hărţi — toate împodobite cu semne şi cercuri roşii.

Dar în acel moment, Gerard nu privea hărţile ; studia fotografia de arest, transmisă prin fax, a lui Richard Kimble.

Autobuzul se îndreptase spre Menard — o instituţie deloc blândă. Menard era închisoarea destinată celor duri, condamnaţi pentru crime comise cu sânge rece. De asemenea, celor ce-şi aşteptau moartea. Indiferent ce făcuse Kimble, nu fusese o drăgălăşenie. Cel mai probabil, cineva dăduse ortul popii.

Şi totuşi, ochii... ochii nu erau cum trebuie. Gerard văzuse în viaţa lui mii, sute de mii de poze la dosar. Cunoştea expresia din ochii unui asasin : duşmănia mată, licărul de amuzament nebunesc, sfidarea si uneori — mai rea decât toate — indiferenţa.

Ochii lui Kimble nu erau deloc aşa. Se vedea o anume mânie în ei, nici vorbă, o oarecare ostilitate, dar acestea nu erau dominante. Exista ceva mult mai tulburător în ei, un lucru pe care la început Sam Gerard nu vru să-l identifice — dar se sili, căci pentru Gerard nimic nu era mai important decât adevărul. Ochii lui Kimble exprimau oroare, transmiteau o emoţie atât de puternică încât Gerard, deprins să aibă de-a face cu poliţişti înăspriţi şi criminali înrăiţi, avu nevoie de o bucată de vreme ca s-o recunoască, să poată găsi cuvântul potrivit.

Durere.

Crimă pasională, deci ? Comisă într-un moment de furie, apoi regretată ?

Dacă era aşa, atunci ar fi trebuit să ajungă într-un loc mai blând decât Menard.

În celălalt capăt al cortului, Poole ascultă ceva la staţia de emisie-recepţie, apoi îi strigă lui Gerard :

— S-a găsit urma de sânge. Două mile sud-vest.

— Ia o probă şi confrunt-o cu toţi cei patru prizonieri, ordonă Gerard fără a avea nevoie să gândească. Poole dădu din cap, merse spre un telefon. Gerard se întoarse spre Renfro :

— Renfro, trimte câte un fax cu I.D.-ul lui Kimble la toate spitalele locale.

Apoi :

— Newman !

— Da, domnule.

Newman luă bucuros poziţia de drepţi : ascultase şi era gata să-şi joace rolul.

În sinea sa, Gerard avu un zâmbet răutăcios, dar îşi păstră expresia împietrită. El şi statul său major îşi petrecuseră ultima săptămână torturându-l pe noul recrut ; hărţuiala era mai distractivă ca de obicei, fiindcă Newman se dovedea atât de predispus chinurilor.

— Am nevoie de puţină cafea.

Gerard îşi mută iarăşi privirea la fotografia lui Kimble.

Pe cine ai ucis, doctore Richard Kimble ? Şi de ce ?

Oricine o fi fost, Gerard urma să se îngrijească să nu mai aibă o nouă ocazie. Niciodată.

Ridică ochii când un strigăt se auzi dinspre locul ciocnirii, de la unul din lucrătorii de la salvare :

— Hei ! Asta-i viu !

Kimble ajunse la spital în zori. Nu se vedea nici urmă de poliție în parcare, și-și calculă din vreme șansele : un camion venise cu spatele la intrarea materialelor, iar șoferul și cineva de la bucătăria spitalului descărcau navete cu alimente conservate de la instituțiile de binefacere.

Kimble rămase cu capul plecat și se ascunse după una din stivele de lăzi, astfel că nu-l văzu nimeni când intră. Odată ajuns înăuntru, se furișă pe un alt culoar.

Continuă să aibă noroc. Prima cameră de intervenții pe care o găsi era goală. Închise ușa după el și căută prin dulăpioare până dădu peste ce-i trebuia : o trusă de sutură, forceps, lidocaină, ampicilină și seringă, soluție antibacterială, bandaje — chiar și un halat alb de laborator, care-i prindea bine, căci o cantitate mică de sânge se infiltrase prin pantalonul salopetei. Trase pe el halatul și-și îndesă proviziile în salopetă, apoi curăță rana, o sutură, își făcu o injecție cu ampicilină și se strecură înapoi pe hol.

Rămânea problema îmbrăcăminții, a hranei, banilor — și a bărbii.

Ajunse pe un culoar din secția „interne" și începu să citească fișele de pe uși până găsi un bărbat de înălțimea și greutatea potrivită, unul căruia i se prescriseseră sedative ; intră pe furiș în salon.

Bingo. Un om cam de talia lui Kimble zăcea adormit, cu gura deschisă. Kimble închise ușa fără zgomot și se apropie de bolnav.

— Domnule, mă auziți ?

Nici un răspuns. Se apropie de dulap în tăcere și luă hainele pacientului de pe umerașe. În buzunarul pantalonilor zăngăni mărunțișul. Kimble scoase un teanc de hârtii de un dolar, se gândi dacă să lase bani neatinși — apoi îi îndesă la loc în buzunar. Avea nevoie de bani dacă vroia să supraviețuiască. Vinovat, culese de pe noptieră o pereche de ochelari pentru citit, sperând că omul mai avea și una de rezervă.

Delictul numărul doi.

Kimble își scoase salopeta murdară și îmbrăcă hainele de stradă curate. În apropiere, un mic dejun intact stătea pe măsuța pentru tăvi, luă o felie de pâine prăjită și o înfulecă.

Trecând prin dreptul ușii deschise a cămăruței de baie, văzu o oglindă și-și zări propriul chip ; ciufulit, murdar pe față, cu o barbă neîngrijită, înspicată cu argintiu. Ochii îi poposiră pe trusa de bărbierit de pe chivetă și se opri, amintindu-și de fotografia pe care i-o făcuseră la postul de poliție în noaptea morții lui Helen.

Se răsese pe jumătate când intră sora de gardă ; își ținu respirația și se ascunse după ușa băii. Femeia nu observă nimic, nici măcar când intră în baie să umple carafa pacientului cu apă de la robinet.

În sfârșit, părăsi rezerva proaspăt bărbierit și cu ochelarii pe nas, purtând halatul alb de laborator peste hainele de oraș. Mergând pe culoar, începu să simtă o senzație de înviorare : avea să reușească. Tot ce-avea de făcut era să iasă prin față, apoi să-i dea telefon lui Walter Gutherie și...

Se opri. Lângă telefonul biroului de la intrare, la doar câțiva pași de Kimble, la câțiva metri de poarta principală și de libertate, un polițist în uniforma patrulelor rutiere privea un fax ieșind din aparat.

Kimble descrise o grațioasă întoarcere de o sută optzeci de grade. Polițistul ridică privirea și porni spre el.

— Scuzați, dom' doctor ?

Kimble se întoarse cu fața la el, continuând totuși să meargă înapoi spre ușile Secției de Urgență, rezistând impulsului de-a-o lua la fugă.

— Nu știu dacă ați aflat sau nu, spuse polițistul, dar căutăm un deținut evadat din ciocnirea aceea a trenului cu autobuzul, acum câteva ore. Ne gândeam că s-ar putea arăta pe-aici dacă e rănit.

Kimble se sili să adopte o expresie plină de interes :

— Cum arată ?

Ofițerul privi în jos spre fax, iar Kimble simți deodată o picătură alunecându-i pe obraz. O atinse cu un deget ; vârful reapăru înroșit de sânge. Se șterse repede cu mâna în timp ce polițistul citea de pe foaia de fax :

— Cam un metru nouăzeci, optzeci de kilograme, șaten, ochi căprui, barbă căruntă.

Ridică privirea :

— Ați văzut pe cineva care să corespundă descrierii acesteia ?

— Ori de câte ori mă uit în oglindă, dar fără barbă. răspunse Kimble.

Polițistul râse :

— Mă scuzați.

Kimble intră în Secția de Urgență, prin ușile batante. Ofițerul nu-l urmă și nu-l mai opri nimeni, nimeni nu-i puse vreo întrebare ; arăta ca un doctor, ceea ce și era, în drum spre o urgență. O ținu drept înainte, ieșind din clădire pe rampa de descărcare a cazurilor, în spatele unei ambulanțe parcate.

Ușile dinapoi ale salvării se dădură de perete în fața lui, tăindu-i calea. Făcu un pas înapoi, surprins, în timp ce infirmierii îi împingeau pe sub nas un pacient pe o targă cu rotile. Roțile din față se blocară pe rampă. Kimble se aplecă și le degajă.

— Poftim.

— Mulțam, doctore, spuse unul din ei. A trebuit să-l scoatem de sub un tren.

Brancarda glisă înainte, iar Kimble se pomeni privind drept în ochii tânărului gardian, omul căruia îi salvase viața. Medicii își făcuseră treaba. Culoarea îi revenise în in obraji și părea oarecum înviorat.

Părea înviorat. Ochii săi întredeschiși clipiră, se îngustară, apoi se deschiseră larg. Avea gura acoperită cu o mască de oxigen portabilă, dar o împinse vlăguit.

— El e... e Kim...

Kimble îi fixă masca la loc pe gură și ridică ochii spre infirmieri :

— Cum e ?

— Destul de rău, spuse primul dintre ei. Fractură de picior, de coaste. Traumatism.

— Spune-i doctorului de la Urgență că are și splina perforată.

Primul infirmier se holbă la el cu uluire fără margini. În timp ce îl împingeau amândoi pe rănit în Secția de Urgență, Kimble îl auzi pe unul întrebând :

— Isuse, cum a putut spune asta doar privindu-i *fața* ?

Cu genunchii moi, Kimble se rezemă câteva secunde de latura ambulanței, apoi urcă la volan.

Locul catastrofei se liniştise, cu excepţia câtorva salvatori, care încă mai cercetau rămăşiţele ; circul se mutase la tabăra şerifilor de pe colina de deasupra. Gerard şi oamenii lui răspundeau la telefoanele sunând necontenit, se aplecau peste faxuri primite şi trimise, se grăbeau să adauge informaţii pe marele tablou al situaţiei. Un torent constant de militari, aducând frânturi de informaţie, veneau şi plecau.

Lângă cotul lui Gerard, Renfro smulse din aparat un fax şi îl ţinu sus astfel ca Poole, care se apropiase, privindu-l curioasă, să-l poată citi şi ea. Gerard întrezări fotografia lui Kimble lângă o coloană de date. Nu putea să vadă expresia lui Renfro, dar o observă pe cea a lui Poole, cu fruntea ei neagră încreţită de uimire. Gerard se întrebă dacă văzuse acelaşi lucru ca el în ochii lui Kimble.

Poole termină lectura şi declară :

— Tocmai au venit datele de fond de la Chicago.

Gerard se răsuci spre ea :

— Dă-i drumul.

Renfro citi cu glasul său limpede de tenor. Mai înaltă cu un cap şi aproape la fel de lată, Poole stătea lângă el.

— Richard David Kimble. Chirurg vascular. Condamnat pentru crimă de gradul întâi prin asasinarea soţiei. Se îndrepta spre Menard ca să aştepte execuţia.

Aşa, îşi spuse Gerard. *A* fost *crimă pasională.*

Renfro continuă :

— S-a declarat nevinovat. Pretindea că un om-cu-un-singur-braţ...

Gerard îl opri :

— Să nu rejudecăm cazul.

Se ridică şi ieşi pe coasta colinei, căutând cel mai potrivit loc izolat.

Poole şi Renfro, deprinşi cu obiceiul, îl însoţiră.

— Antecedente şi complici ? întrebă Gerard, oprindu-se în faţa unui copac.

— Nimic, răspunse Renfro. Nici o arestare prealabilă.

De cealaltă parte a copacului, Poole întoarse discret spatele în timp ce Gerard se descheia la şliţ şi se uşura.

— Dosar juvenil sigilat ? întrebă el.

— Nimic, strigă Poole. Cireşică curată.

— Rude ? Copii ?

— Fără rude, răspunse Renfro.
— Un copil, preciză Poole, cu o moliciune ciudată pe care Gerard n-o mai auzise niciodată în vocea ei. Un fiu. Mort accidental prin înec, acum trei ani.
Mintea ca o capcană de oțel a lui Gerard se deschise puțin, destul cât să lase să treacă monosilabicul gând : *Durere* *.
Îl cenzură imediat și trecu la zugrăvirea unei imagini mintale diferite a acestui chirurg, care se aflase în drum spre Menard dintr-un anume motiv.
— Prietenie ? Foste soții ? Prieteni ? Combinații ale celor de mai sus ?
Dar Poole nu-i furniză răspunsul dorit : un motiv de a-l antipatiza pe Kimble.
— O droaie de prieteni. Doctori. Personal medical.
Gerard se scutură, puse totul la loc, trase fermoarul.
— Începeți de-aici. Autorizați intercepții. Acoperiți mai întâi avocatul.
Ochii căprui ai lui Renfro se dilatară cuprinși de o uimire moderată.
— N-o s-o obținem niciodată.
Gerard păși spre el și-și coborî privirea pentru a o înfrunta pe a celuilalt :
— Punem pariu !
Renfro răspunse cu o jumătate de zâmbet mânzesc și clătină din cap ; lucra cu Gerard de prea mult timp ca să nu știe ce era de știut.
Gerard îi adresă o singură înclinare satisfăcută a capului.
— Trimite-l pe Stevens la judecătorul Rubin. O să le semneze el.
Toți trei se întoarseră când Biggs, roșu la față și cu răsuflarea tăiată, urcă versantul colinei.
— Spitalul DeLange, gâfâi el ținându-se de o coastă care-l înjunghia. Gardianul rănit se jură pe toți sfinții că l-a văzut pe Kimble chiar acolo, în hol. Lipsește și o ambulanță.
Gerard se întoarse la cort și păși spre hartă cu hotărârea unei săgeți întreptându-se spre țintă.
— Cât era ceasul ? se adresă el lui Biggs.

---

* În original : *Grief*. (n.t.)

— Nouă treizeci. Acum douăzeci de minute...

Gerard re-trasă cercul unităţilor astfel încât să nu mai acopere o rază de cincisprezece mile. Noul cerc era mai mic, cu spitalul în centru. Se gândi la Kimble, şi simţi amarnica satisfacţie a călăului care strânge ştreangul.

În ambulanţa ce gonea cu viteză, Kimble asculta sporovăiala poliţiei în biocom.

Scurta escală şi gustul libertăţii îi aduseseră o senzaţie de în viorare. Avea sentimentul unui scop precis pentru prima oară de la moartea lui Helen; era singurul lucru care-i uşura suferinţa. Acum îşi dădea seama că n-ar putea merge niciodată la închisoare, nu putea îngădui ca viaţa lui şi a lui Helen să se stingă în nefiinţă. De dragul lui Helen, era decis să nu moară — nu înainte de a-l găsi pe omul care o ucisese.

Un glas plictisit pârâi în difuzor:

— Aşteptăm aici în Canton. Mă-ntreb dac-aţi auzit ceva de urmărirea asta a lui Kimble...

Kimble se apleacă înainte, atent, frânând când cele trei maşini din faţa lui încetiniră la o trecere peste calea ferată.

Dispecerul poliţiei vorbi în aparat:

— Doi-doisprezece-A, ia notă că orice discuţie privitoare la acest subiect trebuie purtată pe o frecvenţă tactică — fie Canalul K, fie Z. Terminat.

Radioul amuţi. Kimble oftă, apoi întoarse repede capul să citească un indicator rutier ce trecu în viteză pe lângă el: CANTON, 2 MI.

Maşinile din faţă se opriră complet când semnalul roşu al trecerii de nivel se aprinse; barierele începură să coboare încet.

Kimble porni sirena şi apăsă pe accelerator. Ambulanţa se strecură printre barierele ce coborau, peste linie, şi se îndepărtă cu viteză.

Poole închise telefonul şi se întoarse spre Gerard. Tonul ei obişnuit, calm şi netulburat, era mai înalt cu o jumătate de octavă:

— Tocmai a fost depistată ambulanţa, la două mile vest de Doverville. Se îndreaptă spre nord pe Drumul de Stat Cincizeci şi trei.

Renfro se răsuci spre hartă şi făcu noi însemnări, aducând un X mare şi roşu lângă cele ale locului ciocnirii şi spitalului, şi trasând un cerc şi mai mic. Laţul se strângea tot mai mult. Îi aruncă o privire, cu coada ochiului, lui Gerard :

— Ni se termină harta, Sam.

Buzele lui Gerard se subţiară într-o expresie de plăcere amară :

— Exact cum vroiam.

Se ridică.

— Okay, fraţilor, hai să-ncheiem nasturii.

O luă spre elicopterul ce aştepta, cu o ciudată senzaţie de nerăbdare. Nerăbdarea pe care o simţea de obicei, aceea de a vedea un criminal împiedicat să mai pună populaţia în primejdie, de a vedea că se face dreptate

—

Instinctiv, Kimble întoarse ambulanţa şi porni în direcţia opusă, spre sud, în Kentucky. Trecu graniţa interstatală tremurând de usurare când nu găsi acolo nici un baraj rutier aşteptându-l.

Terenul deveni deluros şi năpădit de verdeaţă. Şoseaua cu două benzi urcă până ce ambulanţa ajunse să circule pe o creastă. Traficul deveni mai intens ; tocmai începea o versiune rurală a matinalei ore de vârf. Kimble scotoci prin compartimentul pentru mănuşi şi pe sub scaune după o hartă, găsind în sfârşit una când trase în jos parasolarul. O despături şi o rezemă de volan.

Cu câteva zeci de metri mai jos, Râul Tennessee reflecta soarele dimineţii ca argintul viu. Din el se înălţau marile arcade ale Viaductului Grosvenor ; la mică distanţă se vedea Stăvilarul Barkley.

Kimble se înscrise pe viaduct, apoi într-un tunel lung, luminat difuz. Aproape ajunsese în partea cealaltă şi putea vedea lumina soarelui când auzi deasupra elicopterul. Ateriză la gura tunelului, chiar în mijlocul drumului.

Kimble apăsă pe frână, aruncându-şi braţul peste spătar şi întorcându-se să privească în spate. Alte frâne scrâşniră. Maşini derapară în timp ce clacsoanele urlau şi şoferii furioşi strigau ocări.

În urma lui, la celălalt capăt al tunelului, mașinile de patrulare formau un baraj. Polițiștii instalau deja proiectoare aprinse.

Zdrobit, Kimble privi din nou înainte. Preț de-o fracțiune de secundă, nu văzu soldații grupându-se în spatele elicopterului, nu-i văzu coborând din vehicule și scoțându-și armele. N-o văzu decât pe Helen, cu capul sfărâmat, în timp ce se chinuia să vorbească.

Capul meu. Richard... ia-mă... în... brațe...

Și, în timp ce vorbea, chipul i se schimbă, metamorfozându-se spre a deveni cel al ucigașului.

Cuvintele îi fură înecate când megafonul începu să urle : *Vă rugăm să rămâneți în autovehicule și să încuiați portierele. Repetăm, rămâneți în autovehicule...*

— L-am prins, spuse cu satisfacție Renfro în timp ce-i dădea șefului său o vestă antiglonț. Ca de obicei, stătea lângă Poole, amândoi deja îmbrăcați în Kevlar.

Gerard trase pe el vesta oferită și scoase din teacă mândria și bucuria sa, un Glock model 22, de calibrul 40. Se simțea mulțumit de o treabă făcută de un profesionist ; se mai simțea și dezamăgit că totul mersese atât de ușor. Dintr-un oarecare motiv, sperase ca doctorul Kimble să le ofere o urmărire mai lungă.

În același timp, îl încerca o anume ușurare că se sfârșise. Vroia să-l prindă el însuși pe Kimble ; se rugă ca omul să-i dea ocazia să-l captureze viu. Gerard avea câteva întrebări pe care dorea să i le pună în legătură cu ochii aceia.

Privi de la Poole la Renfro și apoi în tunelul întunecat și fără adâncime.

— Okay, doamnelor și domnilor. Ce-a fost mai greu a trecut.

În realitate, se temea că ce era mai greu abia începuse.

În timp ce porneau pe jos, Renfro ridică emițătorul la buze :

— Intrăm...

Vă rugăm rămâneți în autovehicule și încuiați portierele...

La jumătatea tunelului, Kimble se furișă jos din ambulanță în aerul umed, plin de gaze de eșapament, și privi cum, profilate pe fundalul luminos al gurii tunelului, se apropiau trei siluete cu armele scoase. Lăsându-se pe burtă, se târî sub ambulanță, cu mâinile și genunchii înțepați de suprafețele aspre și de apa rece ca gheața ce se prelingea pe jos.

Instinctul îi spunea să zacă nemișcat, să nu se opună — să-i lase să-l prindă. Instinctul îi spunea să supraviețuiască cu orice preț.

Dar îndârjirea și suferința erau mai puternice. Nu putea merge la închisoare, nu putea accepta existența lipsită de sens, durerea nesfârșită. În pușcărie n-avea nici o șansă de a-l găsi pe ucigașul lui Helen ; singura speranță o reprezenta libertatea. Avea să reziste cu orice preț, să-și riște bucuros viața pentru cea mai mică șansă, indiferent cât de infinitezimală, de a scăpa. Dacă era nevoie, avea să moară. La urma urmei, tot moartea se afla la capătul acelui drum întunecos și rece.

Dar, zăcând lipit de asfaltul rece și umed, nu vedea nici o altă variantă decât moartea. N-avea nici o cale de ieșire din tunel, pe lângă militarii înarmați de la ambele capete. Existau doar două ieșiri, și ambele erau blocate. Numai două...

Privi în semiobscuritate la pârâiașele de apă rece ce șiroiau peste dosul mâinilor lui întinse, și urmări cu ochii scurgerea lor spre grilajul mare de fier îngropat în asfalt.

Renfro și Poole se îndepărtară lateral, lăsându-i lui Gerard centrul. Acesta se deplasa calculat, dar se răsuci brusc, cu pistolul pregătit, când un șofer fără atâta minte încât să urmeze avertismentele de la megafon îi aruncă o privire urâtă și reveni în mașina sa, trântind portiera. Zgomotul își împrăștie ecoul în tunelul tăcut, exceptând anunțurile monotone :

Repetăm, rămâneți vă rugăm în vehicule...

Slavă cerului, megafonul tăcu brusc. Gerard se concentră asupra sunetelor : propria sa respirație, pașii ușori, măsurați, mișcarea îndepărtată, aproape neauzită, a lui Renfro și Poole, clipocitul slab al apei.

La jumătatea tunelului se întâlniră cu Biggs, care făcuse o trecere în revistă venind din capătul opus. Expresia lui Biggs arăta același lucru ca și cele ale lui Renfro și Poole : nedumerire. Cei trei priviră din nou sub vehicule, înlăuntrul lor. Gerard închise ochii și ascultă cu toată ființa sa.

— Unde s-a dus ? întrebă în cele din urmă Poole, exasperată, iar Gerard deschise ochii, merse în locul unde acostamentul lua contact cu peretele tunelului și arătă micul și constantul torent de apă. Însoțit de Poole, urmă cursul până ce depistă grătarul din pavaj. Deplasat. De mărimea unui om.

Simți fiorul provocării și o intensă iritare.

— Biggs ! se răsti. Renfro ! Cu mine.

Grilajul se ridică ușor, prea ușor. Cei trei se strecurară în canalul de scurgere — mai întâi Renfro, mic și agil, apoi Gerard și la urmă Biggs, care cu pieptul său urias aproape că nu reuși să răzbată ; trebui să-și ridice brațele deasupra capului și să fie tras în jos. Poole le aruncă lanternele.

Dedesubt, tunelul răsuna de ecourile unui tunet îndepărtat, statornic. Apa era adâncă până la glezne, curentul puternic, betonul alunecos și înverzit de mușchi. Gerard se mișcă prudent pe suprafața nesigură, măturând cu lanterna pereții canalului, imediat deasupra nivelului apei, și găsi urmele de stropituri proaspete ce anunțau recenta trecere a lui Kimble. Cei trei înaintară până la o bifurcație de tunele. Renfro scoase un sunet și gesticulă cu lanterna spre unul din ele : o jachetă zăcea abandonată în apă.

Gerard arătă cu degetul aparatul de radio :

— Canalul trei.

Biggs și Renfro își acordară radiourile, iar grupul se despărți, Gerard alegând, cu instinctul unui animal de pradă, conducta ce mergea drept înainte — calea pe care știa că o apucase Kimble. Gerard era întotdeauna primul care-i găsea pe evadați, iar Poole spunea în glumă că are un nas de copoi. Pentru perioadele calme, când ajungea să domnească plictiseala, inventaseră un joc : el închidea ochii, iar ea îi trecea pe sub nas armele tuturor și întreba : Okay, asta a cui e ? Iar el răspundea :

Asta-i a lui Renfro. Sau : Simplu — ăsta-i Glockul meu. Şi, în nouăzeci la sută din cazuri, o nimerea. Uneori ajungea doar să-şi ridice palmele în faţa lui, şi atunci nu greşea niciodată.

Acum îşi imagina că poate simţi mirosul lui Kimble.

Canalul se bifurcă din nou, spre dreapta, iar el sondă cu lanterna tunelul ce cobora. Aproape că trecuse, dar ceva — mirosul lui Kimble — îl făcu să ezite, şi privi din nou. La nivelul umărului se aflau porţiuni pe care muşchiul fusese zgâriat — cel mai probabil, de mâini omeneşti.

Ridică aparatul şi vorbi :

— S-a ivit o posibilitate aici. Fiţi pe fază.

Îşi băgă lanterna în jachetă. Proptindu-se cu picioarele, ţinând Glock-ul în mâna dreaptă, Gerard începu să coboare în tunel.

Deplasarea era periculoasă, din cauza pantei descendente a canalului şi a pantofilor cu tălpi netede ai lui Gerard. Alunecă o dată, aproape căzu într-un genunchi, dar îşi reveni şi-şi reluă drumul mai încet, apăsând şi mai tare pe clisa înşelătoare.

După câţiva paşi, alunecă din nou. Glock-ul şi radioul se rostogoliră clănţănind, apoi se opriră cu un plescăit în timp ce Gerard se dezechilibră, cu braţele şi picioarele zbătându-se în gol după un punct de sprijin. Îl găsi în fine sub forma unei ţevi situate deasupra capului; o apucă, reuşi să-şi încordeze din nou membrele. Luptând să-ţi menţină echilibrul, scoase lanterna, o aprinse şi începu să măture scurgerea noroioasă până ce văzu ţeava lucitoare a pistolului ieşind la marginea apei. Porni încet spre ea, mai puţin preocupat să nu alunece decât de zgârieturi şi înţepături, întrebându-se dacă va putea să şi le cureţe. Trebui să-şi folosească toată puterea de concentrare pentru a se apleca fără să alunece înainte, ţinându-se cu o mână de peretele clisos, pe cealaltă întinzând-o atent, atent...

O mână străină apucă prima pistolul. Gerard ridică faţa pentru a privi în ochii familiari ce-l fixau, ochi care începuseră să-l obsedeze în ultimele douăzeci şi patru de ore, ochi aparţinând doctorului Richard David Kimble.

5

Gerard își încordă privirea asupra prăzii sale.

Chipul lui Kimble purta expresia tenebroasă, sălbatică a omului hărțuit ; privirea sa, la fel ca și mâna încleștată pe pistol, cu încheieturile degetelor albite, era amenințătoare, menită să inspire frică. Acesta e un om periculos, își spuse Gerard, un om ajuns pe culmea disperării. Un ucigaș evadat. Un om condamnat la moarte pentru crima infamă pe care o comisese.

Nu-i fu nici un moment teamă. Nu era doar o închipuire ceea ce dezvăluia fotografia primită prin fax despre caracterul lui Kimble ; aceeași privire o vedea acum în ochii acestuia. Kimble n-avea să se folosească de pistol.

Gerard se răsuci, gata să sară la prima ocazie.

— Nu mi-am ucis soția, spuse deodată Kimble.

— Ei și ce dacă nu ți-ai ucis soția, replică Gerard. Nu-i treaba mea.

Kimble tresări la auzul unui pârâit în difuzor. Din tunel, glasul lui Biggs răzbătu prin apa în care era pe jumătate scufundat aparatul :

— Gerard ? Ești acolo ?

Gerard se întoarse, urmărind instinctiv sunetul vocii lui Biggs — preț de-o secundă, mai puțin de o secundă — iar când privi din nou, Kimble dispăruse.

Duse mâna la gleznă și scoase un alt pistol, apoi se lansă, pe jumătate alunecând, pe jumătate alergând, în

josul conductei. Dintr-un tunel lateral, apăru brusc Renfro ; cei doi aproape se ciocniră.

— Drept înainte ! strigă Gerard.

Biggs auzi busculada şi li se alătură, iar urmărirea reîncepu.

Kimble înfipse pistolul la cingătoare şi alergă în josul canalului, urmând sunetul şuvoiului de apă până ce deveni un vuiet asurzitor ce îneca orice alt sunet, orice gând. Alunecă după un colţ şi se opri.

Tunelul se sfârşea dintr-o dată. În faţă : lumină. Zgomot, un tunet atât de intens încât îi venea să-şi acopere urechile cu mâinile. Apa se scurgea în jurul gleznelor lui peste deversorul barajului Barkley şi cădea într-o cascadă puternică, violentă; cale de câteva zeci de metri, în vălul de ceaţă de jos.

Cumplita privelişte îi inspira groaza ; rămase ţintuit locului.

Dacă nimerea apa sub un unghi greşit, impactul avea să-l ucidă — dacă nu se îneca mai întâi, când cascada furioasă îl făcea să-şi piardă cunoştinţa.

Nu putea muri. De dragul lui Helen, nu avea voie să moară.

Paşi, plescăind în spatele său. Kimble se întoarse pentru a-l vedea pe omul căruia îi furase pistolul stând nemiscat în urma lui, înarmat acum cu un pistolet mai mic. Un alt bărbat, mai scund, mai slab, îl însoţea, şi se ghemui, îndreptând arma spre pieptul lui Kimble.

— Întoarce-te, ordonă primul, cu un glas aspru si lipsit de emoţie, ca piatra. Mâinile deasupra capului. Şi întinde-te pe jos.

Kimble se întoarse ascultător, cu faţa spre apă.

— Lasă-te în genunchi, porunci celălalt.

Auzind paşi în spatele lui, Kimble se aplecă încet, privind cascada, şi sări.

Renfro coborî pistolul, uimit :

— Nenorocitul...

Gerard se opri în gura tunelului şi simţi vaporii reci pe faţă în timp ce privea ceţurile ce se înălţau.

Se gândea la saltul lui Kimble. Era un act dement, reacţia la care te poţi aştepta de-la un ucigaş înnebunit ;

iar acum îl văzuse pe Kimble în față, văzuse disperarea sălbatică din ochii individului. Obsesia.

Spre sfârșitul după-amiezei, superiorii lui Gerard insistară să întrerupă căutarea din considerente bugetare, dar el se asigură că fotografia lui Kimble, expediată prin fax, își găsise drumul către fiecare secție de poliție și birourile șerifilor din cele șase state înconjurătoare.

Sub baraj și deversor, militarii umblau prin apa mică și băteau tufișurile de-a lungul malurilor în timp ce soarele cobora spre orizont. De pe țărm, Gerard urmărea draga cum își scotea din apă iar și iar cușca : goală. Goală. Goală. Simțea un curios amestec de dezamăgire și ușurare.

Un căpitan păși în spatele lui Gerard, care nu se întoarse.

— Nu mai avem lumină de zi, inspectore.

Gerard privi ambarcațiunea ce-și scufunda din nou cușca.

— Vin generatoarele și reflectoarele, căpitane.

Militarul adoptă un ton familiar, confidențial, pe care Gerard îl găsi jignitor :

— Uitați, nu vreau să vă învăț cum să vă faceți treaba, dar poate că o persoană dintr-un milion ar fi putut supraviețui unei asemenea căderi. Tipu-i mâncare pentru pești.

Gerard privi peste umăr și-și dirijă cea mai intens-arzătoare privire spre căpitan.

— Atunci găsiți-mi peștele care l-a mâncat.

Se răsuci la loc și privi cușca de dragare care, șiroind de apă și înfășurată în plante acvatice, ieși din nou la suprafață.

Goală. Goală. Goală.

Apa smulgea cu lovituri de pumn aerul din plămânii lui Kimble, îl izbea cu forța zdrobitoare a unor bolovani. Cădea prin cascadă fără să judece, asurzit, sufocat.

Când crezu că pieptul i se golise de aer, atinse suprafața neiertătoare a lacului de acumulare și ultimul strop de răsuflare îi fu stors afară.

Luptă să iasă, absorbind oxigenul în timp ce era măturat de curent, prin apa adâncă, până ce ajunse aproa-

pe de capătul lacului, unde cimentul făurit de mâna omului făcea loc păpurişului şi malului ierbos. În aval, unde râul forma un cot, se ciocni de o grămadă compactă de stuf şi lemne plutitoare, agăţată de un copac cu ramurile aplecate deasupra. Se întinse spre el, îl apucă, încercă să se tragă în sus, dar curentul era prea puternic. Creanga se rupse şi doctorul pluti mai departe, continuând să se ţină de ea.

După o vreme torentul se îmblânzi, şi Kimble ieşi pe mal, şiroind. Merse mile în şir pe ţărmul pustiu, înfiorându-se în timp ce vântul şi soarele slab de iarnă îi uscau încet hainele — şi zâmbind amar când găsi în buzunar patru hârtii de un dolar ude şi pistolul încă înfipt, în siguranţă, la centură. Delictele trei şi patru : opunere de rezistenţă la arestare şi furt de armă. Nu fusese un delincvent când începuseră toate acestea, dar acum devenea cu repeziciune unul. Merse la marginea apei şi aruncă arma în valurile întunecate.

Umblă până la căderea nopţii, fără să ia în seamă durerile din trupul maltratat, întărit de satisfacţia succesului, a supravieţuirii, de credinţa fermă că-l va găsi pe omul-cu-un-singur-braţ. Găsi intimitate şi adăpost sub picioarele unui pod de cale ferată ; ca să se încălzească, se acoperi cu resturi de cartoane şi mănunchiuri de mărăcini uscaţi şi căzu de îndată într-un somn adânc. Deasupra hurui un tren.

Kimble nu se trezi, dar zgomotul îşi croi drum spre periferia subconştientului său şi se transformă într-un amestec neliniştitor de imagini : lumina trenului ce se apropia, senzaţia de a fi imobilizat în autobuzul răsturnat, expresia de panică din ochii larg deschişi ai gardianului tânăr când credea că doctorul îl va lăsa pradă morţii, şi din nou aceeaşi expresie pe faţa sa, recunoscându-şi salvatorul la spital.

Imaginile se coagulară într-un vis Deodată, Kimble fu foarte departe de scena accidentului, departe de viaţa din puşcărie, acasă în patul său moale, sub o plapumă groasă cu miros dulce şi cearşafuri curate de bumbac. În vis, deschise ochii şi se rostogoli către fereastră pentru a vedea lumina soarelui de vară pătrunzând înăuntru, prefăcând praful ce plutea prin aer în diamante scân-

teietoare și, lângă el, pe soția sa adormită. Helen îi simți privirea și deschise ochii languros, visător, zâmbind la vederea lui; întinse brațele spre el și-i trase fața spre a sa. Prinse mireasma de trandafiri în timp ce se sărutau. Iar apoi se retrase ca s-o privească, s-o admire, să-i mângâie fața, copleșit până la lacrimi de recunoștință că-i vedea ochii senini, vibranți, vii — eliberați de înspăimântătoarea privire a morții.

Se ridică, simțindu-se uimitor de ușor pe picioare, uimitor de puternic, și se îndreptă spre fereastră să vadă cerul, albastru și fără nori. Dedesubt, peisajul micii curți din fața vilei era împodobit cu trandafiri roșii. Însuși aerul părea saturat de bucurie. Privi înapoi spre pat, la silueta nemișcată a soției sale, zâmbi, apoi merse spre ușa dormitorului.

O mișcare. Nedumerire când o mână țâșni de niciunde și-l înșfăcă de gât cu o asemenea forță încât Kimble se clătină. Clipi din ochi și, în timp ce vederea i se limpezea, se pomeni privind fața lată, hidoasă, a omului-cu-un-singur-braț.

Kimble icni si deschise ochii în cântecul de păsărele și lumina năvalnică a soarelui. Se ridică țeapăn în capul oaselor, împrăștiind crengi și cartoane, și-și trecu o mână tremurândă peste frunte, amintindu-și unde era și ce avea de făcut.

Nu mai zăbovi. Înlătură urmele popasului și se grăbi spre oraș, decis să găsească o cale de-a se îndrepta încă o dată către nord — acasă, la Chicago, și la omul-cu-un-singur-braț.

Comise cel de-al cincilea delict într-o drogherie, unde furã o pereche de foarfeci și o sticlă de Lady Clairol de pe raft. Ușurința cu care îndeplini aceasta îl tulbură — era îngrijorat că devine puțin cam prea priceput la furtișagurile mărunte.

Găsi un telefon public și folosi o parte din mărunțiș pentru a face un apel interurban.

— Biroul de avocați Gutherie, Morgan și Wainwright.

— Cu Walter Gutherie, vă rog, ceru Kimble.

— Regret, domnul Gutherie a plecat. Doriți să-i lăsați un mesaj ?

Kimble închise.

Își luă prada furată, se duse la o stație de benzină din apropiere și, în toaletă, se puse pe treabă. Rezultatele fură adecvate, dar deloc măgulitoare. Se încruntă la vederea înfățișării sale modificate, în oglinda crăpată, când auzi huruitul unui vehicul greu și glasuri chiar în fața ușii murdare și zgâriate.

Un bărbat strigă :

— Intră, sau nu mai ajungem în veci acolo. Unde-i Adam ? Adam !

În spatele lui Kimble, într-o cabină de toaletă, cineva trase apa. Tresări ; se crezuse singur, dar era posibil ca în timp ce se spăla pe cap în chiuveta plină de jeg, să se fi strecurat cineva înăuntru.

Un băiețel — de patru, cinci ani — ieși din cabină. Se opri să se uite la Kimble cu ochi mari, solemni, clătinând din cap, încă prea mare pe lângă restul trupului său micuț, apoi se spălă pe mâini și o zbughi afară.

Kimble îl urmă. Strigătul aparținuse șoferului unui autobuz de școală parcat într-o margine a stației. Adam urcă ascultător, dar nu înainte ca doctorul să fi ajuns în spatele mașinii — unde se opri văzând numărul de înmatriculare de Illinois și scara ce ducea pe acoperiș.

În sumar mobilatul Oficiu al Șerifului S.U.A. din Chicago, Gerard stătea la masa de ședințe cu Newman, Renfro, Poole și Biggs. Un teanc de vreo douăzeci de dosare se afla pe suprafața lucioasă din lemn de cireș, în stânga cotului lui Poole ; la dreapta, mai rămăseseră două dosare — ultimele cu care încheiau munca unei zile întregi. Poole îl luă pe primul din dreapta, îl deschise și-i trecu o fotografie lui Newman, în stânga ei.

— Willis Johnson, spuse ea, în timp ce Newman studia fotografia, după care ridică din umeri și o dădu peste masă lui Renfro, care o privi un moment înainte de a i-o trece lui Biggs :

— Evadat de la Menard în unsprezece februarie. Uite-i moaca la arestare, pentru comparație.

Poza de dosar urmă același traseu, de la Newman la Renfro și Biggs, care așeză ambele fotografii una lângă alta.

Biggs dădu din cap.

— Seamănă cu el.

Oferi amândouă fotografiile lui Gerard, care o luă pe cea mai recentă, dar refuză poza de la arestare. N-avea nevoie; ochiul său înregistrase fiecare trăsătură a lui Willis Johnson. L-ar fi putut recunoaște dintr-o mie.

Gerard fixă asupra fotografiei o privire de cel mult o secundă și o aruncă peste masă, spre Poole.

— Nu-i ăsta tipu' spuse el, și asta a fost totul. Biggs înapoie femeii fotografia arestatului, iar Poole băgă la loc în dosar ambele poze, fără ezitări sau comentarii. Nimeni nu discută decizia, căci Gerard avea o neobișnuită capacitate de a întrezări prin orice deghizare omul de dedesubt.

Gerard trecu la ultimul subiect când Poole puse dosarul deasupra teancului și-l deschise pe cel rămas.

— Copeland ?

Îi rezervase lui Copeland un loc special în inima lui, din două motive : unu, pentru că omul era un ucigaș excesiv de brutal ; și doi, fiindcă participase la acea călătorie fatidică cu autobuzul, către Menard, alături de Richard Kimble.

Renfro se apleca înainte să expună noutățile privind progresul anchetei :

— Prietenă. A plecat de la lucru ieri, a retras două sute de dolari de la un *teller* automat — întreg contul.

Poole dădu din cap, frunzărind conținutul dosarului lui Copeland :

— Mașina a fost depistată în estul orașului Saint Louis.

Gerard se rezemă de spătar, ridicând brațele, gânditor :

— A fugit cu cineva din zonă ?

— Nimeni pe care să-l putem găsi, răspunse Poole.

— Atunci căutați mai departe, se îndreptă Gerard pe scaun, dând semnalul de plecare. Ceilalți se ridicară. Gerard luă dosarul pe care-l adusese cu el, cel studiat în ultima vreme ; făcând aceasta, fotografia de arestare

a lui Kimble alunecă afară, cu fața în sus, pe masă. O recuperă și ridică ochii pentru a-l vedea pe Newman privindu-l cu o expresie curioasă.

Nu-l luă în seamă și îi strigă lui Poole, care se opri în ușă auzindu-și numele :

— Poole ? Îmi faci rost și mie de stenograma aia a procesului lui Kimble ?

Fața ei neagră nu trădă nici un semn al surprizei pe care i-o provocă neobișnuita cerere a lui Gerard. Niciodată nu-i mai ceruse detalii asupra vreunui caz — niciodată nu-l interesaseră, nu vroia să știe decât ceea ce era necesar ca să-și captureze omul. Dar se simți o ușoară ezitare în glasul ei când răspunse :

— E pe biroul tău.

Gerard își păstră expresia nepăsătoare :

— Mulțumesc.

În timp ce ceilalți se grăbeau să iasă, se roti cu scaunul spre peretele dinapoia lui și dădu capul pe spate pentru a privi panoul avizierului plin de fotografiile celor urmăriți, căutând până ce găsi acea unică pereche de ochi care-l intriga.

— Ce-i asta ?

Întoarse capul spre a-l vedea pe Newman lângă el, continuând să aibă o expresie curioasă.

Gerard își strămută privirea la afișul lui Kimble.

— Purgatoriul, spuse el încet. Unde se odihnesc sufletele neluate la socoteală, până când reapar ca prin farmec pe tărâmul celor vii. Ori până primesc aprobarea mea ca să se considere moarte.

Kimble crezuse că în viața lui n-avea să-i mai fie atât de frig ca noaptea trecută, dar în timp ce autobuzul de tabără se îndrepta spre nord pe șosea, cerul se înnoră iar vântul își schimbă direcția, aducând cu el un val de aer polar. Cel mai greu îi era cu mâinile, fără mănuși și expuse gerului aspru în timp ce se ținea de capota mașinii, cu vântul suflându-i pe dinăuntrul hainelor furate.

Călătoriră ore de-a rândul. Kimble întoarse capul astfel încât să poată citi indicatoarele rutiere, și văzu când trecură frontiera statului.

La vremea când opriră la Sonny's Truck Stop & Diner din centrul statului Illinois, Kimble clănţănea din dinţi iar unghiile-i aveau o pronunţată nuanţă albăstruie. Aşteptă să coboare toţi călătorii înainte de a îndrăzni să se dea jos, nevăzut; mâinile-i erau atât de amorţite încât abia mai putea apuca barele scării.

În holul restaurantului găsi un telefon public, lângă toaletă, şi înjură încet amintindu-şi că era sfârşit de săptămână şi nu ştia numărul de-acasă, care nu era trecut în cartea de telefon, al lui Walter. Dar trebuia să încerce ceva. Reuşi, cu oarecare dificultate, să pescuiască o fisă de douăzeci şi cinci de cenţi din buzunar şi s-o introducă în fantă, şi formă iar singurul număr pe care şi-l putea aminti, rugându-se ca, prin cine ştie ce minune, să fie acolo cineva care să răspundă la telefon.

De astă dată, răspunse o înregistrare:

— Aţi telefonat la biroul de avocaţi Gutherie, Morgan şi Wainwright. Biroul este deschis de la nouă la cinci, de luni până vineri. Dacă doriţi să lăsaţi un mesaj...

Kimble puse receptorul în furcă.

Intră în sala de mese şi se duse la tejghea. Mirosurile mâncărurilor îi aminteau de foamea ce-l chinuia.

Băieţelul cel trist din autobuz ieşi de la toaletă şi-l privi surprins, cu ochi ca de bufniţă. Kimble îşi feri faţa, uşurat când tatăl strigă şi copilul fugi înapoi la maşină.

O ospătăriţă cu pieptănătură înaltă, lustruită trudnic, care se aplecă băţoasă spre el, îi umplu ceaşca de cafea înainte ca el să poată comanda ceva, zâmbindu-i cu frumuseţea aspră a vârstei de patruzeci de ani.

— Doriţi să vedeţi un meniu?

Kimble îşi forţă un surâs vag:

— Puţină supă, vă rog.

— Aţi ales bine.

Îi făcu cu ochiul, notă în carneţel şi plecă.

Cafeaua îl înviora şi-l încălzi. După o jumătate de ceaşcă, se simţea destul de capabil să se gândească mai mult la strategie. Biroul de avocaţi urma să se deschidă luni, la orele nouă dimineaţa. Era obligat să găsească o cale de a ajunge în centrul oraşului Chicago şi tre-

buia să mai pună mâna pe ceva bani, care să-i ajungă până atunci.

Un zăngănit sonor se auzi lângă el. Kimble privi într-acolo, drept în ochii unui om posac, cu șorț, care spăla vase într-o căditã de cauciuc. Acesta se uită fix la Kimble — cu câteva secunde prea mult, ca și cum ar fi încercat să-și amintească unde-l mai văzuse.

Kimble se întoarse, luptând împotriva panicii în timp ce-și apleca fața spre ceașca de cafea. Spălătorul de vase intră înapoi în bucătărie. Pe furiș, Kimble se uită prin încăpere ca să vadă cine altcineva l-ar mai putea recunoaște și întâlni privirea unui bărbat vârstnic, într-o salopetă uzată.

În fundul restaurantului, un om aflat la telefonul public îi aruncă o ocheadă în timp ce vorbea în receptor. Kimble îngheță.

Dumnezeule, ăsta sună la poliție...

Iar apoi se sili să tragă adânc aer în piept și să se relaxeze. Omul nu se uita cu adevărat la el; ochii nu-i erau limpezi. Pur și simplu se întâmplase să privească în direcția lui Kimble. Iar bătrânul fermier îl studia doar pe noul-sosit în oraș.

Așa spera Kimble.

Dar paranoia refuză să-și slăbească strânsoarea. Se întoarse când un castron aburind de supă îi fu pus dinainte, pe tejghea, și ridică ochii spre chelneriță — o femeie mai tânără, cu păr lung. Lingura îi tremură în mâna nesigură în timp ce lua o îmbucătură de pui cu tăiței și o văzu, cu coada ochiului, pe chelnerița mai vârstnică punându-și pe ea haina, gata să plece.

Să plece la poliție.

Respirația și bătăile inimii lui Kimble se accelerară, dar rămase cu încăpățânare unde se afla și continuă să mănânce. Fără hrană nu putea ajunge prea departe. Se forță să nu-i ia în seamă pe cei din jur și ridică privirea spre micul televizor prins în perete în spatele barului. Se transmiteau știrile locale de seară. În timp ce mânca, se strădui să asculte un reportaj despre traficul de droguri în Chicago și un comentariu odihnitor despre hrana pentru animalele de casă, dar apoi apăru

un reporter, stând în fața unei priveliști surprinzător de familiare : barajul Barkley.

Era un material despre evadarea lui. În timp ce reportretul descria cum șeriful S.U.A. Samuel Gerard și echipa sa îl urmăriseră pe fugar, fotografia de arestat a lui Kimble apăru în treacăt pe ecran.

Kimble puse jos lingura, culese din buzunar câteva bancnote de un dolar și le trânti pe tejghea. În drum spre ieșire, auzi restul reportajului :

Conform declarațiilor șerifului-adjunct Gerard, Kimble s-a opus capturării, sărind în apele ucigătoare ale barajului Barkley. Se presupune că s-a înecat. Autoritățile locale draghează lacul de acumulare, dar până acum nu s-a găsit nici urmă de cadavru...

Afară, în gerul amarnic, felinarele luminau parkingul. Kimble merse înainte până ieși din câmpul vizual al restaurantului, în întuneric, apoi o luă la fugă, convins că cineva îl recunoscuse. Cu siguranță, n-aveau să treacă mai mult de câteva momente până ce se vor auzi sirenele poliției apropiindu-se.

Fugi pe lângă șoseaua expusă, și se îndreptă spre gară ; știa că ea se afla la marginea orașului și se întreba cum va reuși să se strecoare neobservat în trenul de Chicago.

La mai puțin de-o milă de restaurant, începuse în fine să se relaxeze când auzi vaietul sirenelor în urma lui ; începu să fugă mai repede, dar sirenele îl ajunseră fără întârziere. Încetini până la ritmul de jogging, dându-și seama că nu avea cum să ocolească inevitabilul. De fiecare parte a șoselei se întindeau terenuri deschise, neîmpădurite, care nu-i ofereau nici o ascunzătoare.

Când mașina poliției se apropie în viteză, Kimble încetini pasul, știind că silueta sa era luminată perfect de fasciculele constante ale farurilor albe.

Dar girofarul roșu-cu-albastru trecu pe drum dincolo de el.

Kimble se opri împleticit, își încrucișă brațele la piept și se aplecă în față, așteptând ca inima ce-i tremura și zvâcnea să-și liniștească bătăile.

Porni din nou, când o a doua pereche de faruri se apropie și nu fu îngrijorat de ele până când mașina nu

se opri alături și geamul din partea opusă șoferului fu coborât.

Ezită, gata să se repeadă, până o văzu înăuntru pe ospătărița mai vârstnică de la restaurant, cea care-i luase comanda.

Se aplecă spre el de după volan și-i zâmbi :

— Vreți să vă duc undeva ?

O studie o clipă, ajungând la concluzia că expresia ei nu ascundea nici un vicleșug.

— Încotro mergeți ?

Femeia ridică un braț și arătă drept înainte — spre nord ; Kimble știa. Spre Chicago. Spre casă.

În noaptea dinainte plouase. În zori, o ceață fină plutea pe deasupra câmpului abandonat de lângă casă și iarba scânteia de rouă. Era o casă liniștită într-un cartier liniștit, departe de oraș ; traficul consta dintr-o singură mașină de gunoieri ce hodorogea încet pe stradă, o dubă de instalații parcată, o femeie cu un sac uriaș, cotrobăind grăbită prin gunoaie înainte de a fi ridicate.

În sedanul G fără însemne parcat pe partea opusă a străzii, Newman stătea lângă Renfro. Când Gerard deschise portiera cu o smucitură neașteptată, tresări mai să-și iasă din piele, dar își reveni astfel încât să-i dea lui Gerard emițătorul radio.

Newman era cel mai recent adaos la statul major al lui Gerard și, în ultima săptămână, se plictisise să i se tot reamintească încontinuu acest lucru. Se simțea perfect competent să facă față sarcinilor și dorea să i se dea șansa de a o dovedi.

Oricum, asta era altceva : asta era pe viață și pe moarte și începea să se întrebe serios dacă nu cumva făcuse o greșeală cumplită la alegerea carierei. Adevărat, avea antrenament pentru acțiuni de acest gen, și cunoștea teoria, însă nu mai participase niciodată la aplicații. Una era să faci un exercițiu la instrucție ; cu totul altceva, să-ți riști propria viață.

Știa că risca să moară.

Gerard avea chipul împietrit ca întotdeauna când se așeză pe locul din față ; Renfro părea surprinzător de calm în timp ce spuse, pe ton de conversație :

— Oficialitățile locale erau cât pe-aci să facă-n nădragi când a fost vorba să vină.

— Pun pariu, replică Gerard, și ridică radioul la buze. Unde-i femeia?

Un chițăit de paraziți izbucni din difuzor, după care glasul lui Bigss răspunse:

— În aceeași cameră.

Newman se aplecă și privi spre duba de instalații, unde Biggs, îmbrăcat în salopetă de instalator, înclina capul pentru a vorbi în microfonul de la umăr.

Gerard dădu din cap și spuse în aparatul său:

— Okay. Frontul îmi revine mie. Biggs și Renfro, prin spate. Poole...

Cucoana cu sacul ridică privirea din lada de gunoi și trimise o înclinare a capului abia perceptibilă spre sedanul fără însemne.

— ...sprijin la nevoie, încheie Gerard. Nu vreau să fie nimeni rănit. Stați afară până sunteți chemați. Radiourile pe trei.

Băgă aparatul în buzunar; el și Renfro își verificară armele. Fără tragere de inimă, Newman își privi noul pistol 38 de serviciu și aruncă o privire spre arma lui Gerard: alt sexy Glock 22 de calibrul 40. Pe pat avea gravat numărul 2. Nutri o vagă speranță încurajată de faptul că Gerard îl omisese.

— Ăă... eu vreți doar s-aștept aici, domnule?

Gerard se încruntă ca și cum sugestia l-ar fi supărat de-a binelea, dar Newman își închipui că văzuse un licăr de amuzament în ochii șerifului.

— Pe naiba, nu. Vii cu mine, Newman. Hai.

Buzele lui Newman se îndepărtară ușor, în semn de disperare. Acum știa că era condamnat.

Cei doi se apropiară tăcuți de fațada casei. Gerard își întoarse capul spre Newman și articulă mut numărătoarea: unu, doi, trei...

Amândoi doborâră ușa, smulgând broasca.

— Șerifi S.U.A.! urlă Gerard, cu o forță atât de explozivă încât Newman tresări involuntar. Jos! Jos!

Newman alergă pe lângă Gerard sub influenţa adrenalinei pure, cu genunchii moi, 38-ul tremurându-i în mâini, dar ajunseră în living-room ca la carte.

Intrezări, într-o fracţiune de secundă, o umbră în mişcare pe hol : Copeland.

Lui Newman începu să-i zvâcnească inima în piept, atât de tare, încât se temu că va voma.

În aceeaşi clipă efemeră, Copeland dispăru, topindu-se într-o odaie dosnică înainte ca Gerard sau Newman să poată trage. O femeie din spate începu să zbiere, ascuţit, călcându-i pe nervi. Gerard o ignoră şi-l îndemnă printr-un gest pe Newman s-o ia la stânga, către uşa living-ului, în timp ce el cotea pe holul principal în dormitorul din dos.

Supus, Newman porni la stânga, rugându-se tot timpul ca Copeland să nu-i vadă pe Biggs şi Renfro aşteptându-l în spate şi cei doi să-l captureze fără a trage vreun foc. Continuă să avanseze, să avanseze, scrutând din ochi fiecare colţ al încăperii, cu urechile atente la cel mai mic sunet, şi se adresă nervilor săi răvăşiţi : O să fie bine ! Aveau un avantaj asupra lui Copeland ; erau profesionişti cu experienţă. Şi el era un profesionist... cu experienţă. Avea să fie bine...

Femeia chirăi din nou, de astă dată atingând o acută în stare să spargă geamurile. La auzul ţipătului, Newman încremeni în stop-cadru. Se reculese, dădu uşa de perete, pentru a vedea un dormitor mic, cu o a doua uşă închisă care probabil că dădea în hol, şi o a treia ce răspundea fie într-o debara, fie în baie. Se încordă, înaintând precedent de 38-ul ce-i tremura în mână.

Odaia era goală ; nimeni în debaraua deschisă.

A doua uşă se trânti de perete. Newman se răsuci, gata să apese pe trăgaci, şi se destinse văzându-l pe Gerard, care stătea în hol.

Gerard îi făcu semn lui Newman să deschidă a treia uşă, apoi reveni spre hol, către dormitorul dosnic, unde femeia continua să urle.

Newman deschise brutal o uşă. Dincolo de ea se afla o baie goală. Trase aer în piept şi se relaxă. Copeland era mai în spate, unde aveau să-l găsească Gerard şi ceilalţi. El, Newman, se afla în siguranţă. Cu adâncă uşu-

rare, o luă spre hol, apoi se opri când îl cuprinse o cumplită senzaţie de teamă ce-i încreţea pielea.

Uitase un singur lucru, cu care-l bătuseră la cap în timpul antrenamentelor : orice-ai face, uită-te spre uşa deschisă...

Se întoarse exact în momentul în care Copeland ieşi din ascunzătoare. Înainte ca Newman să poată ochi, Copeland se repezi la el, rapid ca un şarpe. Newman privi cu groază cum 38-ul descria un arc prin aer, după care Copeland se năpusti asupra lui, îi răsuci braţele la spate mai-mai să i le rupă, şi-i apăsă tăişul unui cuţit uriaş şi lucitor în pielea gâtului.

Newman închise ochii şi plânse fără lacrimi. Copeland îl împinse spre ieşire, apoi se opri.

— Am pus mâna pe omu' vostru ! răcni el în urechea stângă a lui Newman. Acuma vreau să ies de-aici-şa !

Copeland tăcu, aşteptând răspunsul lui Gerard. Nu auzi nimic şi-l împinse pe Newman înapoi, apăsând şi mai mult oţelul rece. Newman se poticni, supus la o teroare abjectă ; stătea în picioare numai datorită sprijinului celuilalt.

Mergând cu spatele, trecură în living-room. Copeland strigă iar :

— M-auziţi ? Am zis, vreau afară sau îi tai gâtu' la omu' vostru !

Îl smuci pe Newman, astfel că ajunseră în unghiul dintre uşa dormitorului şi cea care ducea spre hol. Newman ţinea ochii închişi strâns ; nu-l auzea pe Gerard, nu auzea nimic decât sunetul respiraţiei hârâite a lui Copeland. Copeland era încordat, cu urechile ciulite.

Un *clonc* sonor se auzi din dormitor. Newman deschise ochii în timp ce Copeland îl răsucea, exact la timp ca să vadă un pantof căzând pe podeaua dormitorului.

Copeland îşi dădu seama prea târziu că săvârşise o greşeală capitală. Avu timp doar să scâncească, pe când se întorcea iarăşi spre hol.

Gerard trase în plin, o dată, drept în faţa lui Copeland.

Newman avu impresia că-i explodaseră urechile şi creierul ; zgomotul umplu încăperea, devenind un chin insuportabil. Glonţul de calibrul patruzeci sfâşie carne

și cartilagii, împroșcându-l pe Newman cu sânge, creier și așchii de craniu.

Cuțitul dispăru ; Copeland se prăbuși.

Newman își apucă urechile ce-i țiuiau de durere. Îmbrăcată într-un halat de baie căscat impudic, femeia fugi prin spatele lui Gerard. Văzându-și amantul căzut, începu iar să zbiere. Lui Newman sunetul îi părea straniu de înfundat, ca și cum s-ar fi aflat pe fundul unui acvariu.

Nepăsător, deloc impresionat de fapta pe care tocmai o comisese, Gerard se întoarse spre ea și spuse, cu un aer de autoritate la fel de indiscutabil ca al unui Dumnezeu :

— Gura !

Femeia își ținu gura.

6

Atunci când sosiră oamenii de la parchet și tehnicienii, să curețe locul, Newman se și înapoiase în mașină. Adrenalina se consumase, dar nu și durerea. Trăsese concluzia că i se spărsese timpanul stâng.

Gerard se opri alături, cu o ceașcă de Styrofoam cu cafea. Puse mâna liberă pe fereastra deschisă a mașinii și se aplecă să-l privească pe Newman, care continua să-și acopere grijuliu urechile.

Newman era furios. I-o fi fost Gerard șef și s-o fi temut Newman de el, la fel ca toată lumea, dar în acel moment durerea și mânia îi învingeau frica.

— Urechea mea...

Glasul îi suna vădind o indignare puternică.

— N-aud nimic cu ea. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta !

Gerard nu păru să se simtă jignit. Calm, întrebă :

— Crezi că ar fi trebuit să mă tocmesc cu el, nu ?

— Da ! replică emfatic Newman. Ai fi putut rata ! Puteai să mă omori !

Gerard încetă să mai privească în ochii lui și se îndreptă încet, întorcând capul doar atât cât să se uite la câmpul deschis, unde soarele îndepărtase ceața, dar încă nu și roua ; iarba continua să scânteieze, acoperită din belșug de umezeală. Păru să cugete atent la cuvintele lui Newman.

— Mhm, ai absolută dreptate. Puteam.

Newman tăcu, oarecum îmblânzit. Gerard se întoarse să-l studieze cu bruscă simpatie.

— Cât de rău stai cu urechea?

— Îngrozitor, spuse Newman. Probabil o să am probleme permanente cu auzul.

— Lasă-mă să văd.

Gerard puse ceaşca de cafea pe capota maşinii şi se aplecă; Newman îşi coborî mâinile, înclinând capul astfel ca urechea vătămată să se îndrepte uşor în sus, şi se întinse spre el.

Gerard îşi apropie faţa la două degete de cea a lui Newman. Dar, în loc să se uite în urechea rănită, îşi aduse buzele la acelasi nivel cu ea şi spuse cu glas puternic, distinct:

— Eu nu mă tocmesc!

Newman îşi apucă urechea şi se strâmbă de durere; Gerard se retrase, îşi luă înapoi cafeaua şi plecă liniştit în timp ce tânărul îl privea cu gura căscată.

Biggs şi Renfro veniră în locul unde stătuse Gerard. Rânjeau; urmăriseră totul.

— Te place, îi spuse Biggs lui Newman.

— Mhm, comentă şi Renfro, cu autoritatea experienţei proprii. În urechea mea nu a urlat.

Newman se cutremură, se rezemă de spătar şi închise ochii.

În aceeaşi dimineaţă, Kimble ajunsese în centrul oraşului Chicago. A se afla acasă era o experienţă ameţitoare, încurajatoare, dar îşi reaminti că acest succes nu însemna că norocul va mai fi de partea lui multă vreme. În timp ce cobora din tren, poliţiştii feroviari îi evacuau din gară pe vagabonzi, împingându-i în stradă. Kimble se amestecă în mulţime şi se pomeni în staţia din strada La Salle. Aşteptă în gloata care mişuna, ascultând vuietul trenurilor şi metroului suspendat şi murmurul megafoanelor ce anunţau orele plecărilor şi ale sosirilor. Peste drum, un ceas digital afişa timpul şi temperatura. Când în fine arătă *9:1 a m.* Kmble intră într-o cabină telefonică şi formă numărul avocatului său.

Răspunse secretara. Kimble îl ceru pe Gutherie și-și ținu respirația. Știa că își asumă un risc; Gutherie nu-l crezuse cu sinceritate înainte și n-avea nici un motiv real s-o facă acum. Dar era singura speranță a lui Kimble și miza pe vinovăția resimțită vizibil de Gutherie pentru a nu fi reușit să-i ofere o apărare mai bună. Gutherie suferise evident știindu-l pe Kimble în pușcărie. Dacă putea răzbate până la această vinovăție și-l convingea pe Walter să-l ajute, nu era puțin lucru.

Gutherie veni la aparat, arătând cam nemulțumit de acest solicitant care nu se recomandase.

Copleșit, Kimble se luptă un moment să-și regăsească glasul :

— Walter. Aici Richard.

O pauză de câteva secunde. Iar apoi Gutherie șopti :

— Richard...

Mai tare :

— Pentru Dumnezeu, de ce-ai fugit ? Fuga nu face decât să confirme că ești vinovat.

Kimble simți o urmă de veche frustrare familiară.

— Nu mă interesează aparențele, Walter.

— Zi-mi unde ești, spuse repede Gutherie. Vin să te iau ca să te poți preda.

— Nu mă predau, contră Kimble. Am nevoie de bani.

Gutherie amuți o vreme. Când vorbi iar, avea tonul unui avocat încercând să-și acopere propriul fund :

— Richard, îmi ceri să adăpostesc și să ajut un delincvent condamnat. Așa nu pot să te ajut. Sfatul meu — atât ca prieten cât și în calitate de consilier legal — e să te predai. Acum spune-mi — unde te afli ?

Dezamăgirea amestecată cu furie îl covârșiră pe Kimble ; se rezemă moale de cabină, străduindu-se să-și stăpânească amărăciunea din glas :

— În Saint Louis.

— Lasă-mi o adresă, ceru Gutherie. Am să...

Kimble închise.

— Deruleaz-o, ordonă Gerard.

Așezat la pupitrul echipamentelor radio din sala de comunicații, Renfro apăsă comenzile. Biggs și Poole se-

deau alături ; Newman, ridicând din când în când mâna să-și maseze delicat o ureche, stătea așezat lângă Gerard.

— Apelul a fost înregistrat la nouă-zero-unu azi dimineață, spuse Biggs.

Poole privi de la el la Gerard.

— Am alertat Departamentul Poliției din Saint Louis.

Gerard îi ignoră, în timp ce banda se derula. Ceva din înregistrare îi declanșase un semnal de alarmă în subconștient ; ceva ce pur și simplu nu mirosea bine.

Renfro apăsă pe „play" și glasul încordat al lui Richard Kimble umplu încăperea.

Walter. Aici Richard.

— Mai jos vocile, ordonă Gerard, exact când Gutherie replica :

Richard... Pentru Dumnezeu...

Fundalul sonor al unei gări agitate inundă încăperea: vuiet de trenuri, frânturi de conversații ale trecătorilor, dangăt de clopote, rumoarea traficului pe străzile din apropiere.

Deodată Gerard se apleacă :

— Ascultați.

— Trenuri, constată Biggs. Trafic.

Gerard clătină din cap.

— Mai mult. Se aude o voce pe fundal.

Se întoarse spre Renfro :

— Pune-o.

Renfro puse banda din nou, mărind intensitatea sunetelor din fundal. Se auzi clinchetul unui clopot, scârțâituri mecanice. Iar apoi un glas, de astă dată deslușit și inconfundabil :

— Urmează stația Merchandise Mart...

Cu ochii măriți, Renfro smuci din cap către Gerard:

— Asta-i un anunț de metrou aerian !

— Și nu există metrou aerian în Saint Louis, spuse Gerard. Doamnelor și domnilor, Richard Kimble se află la Chicago. Poole, cheamă Departamentul Poliției Saint Louis și spune-le că ai făcut o greșeală, și pe urmă du opera de artă la poliția locală și pune C.P.D.-ul * să ve-

---

* Chicago Police Department (Departamentul de Poliție din Chicago). (n.t.)

rifice refugiile. Biggs, adu-i aici pe detectivii care s-au ocupat de cazul ăsta.

Poole şi Biggs se ridicară.

— Eu o să pregătesc comunicatul de presă, se oferi Newman, sculându-se şi el.

— Nu, rosti Gerard.

Ceilalţi se opriră, privindu-l.

Gerard se ridică încet, cu deliberare, privind de la o faţă la alta cu o intensitate calculată, spre a le da de înţeles cât de serios se gândea la capturarea lui Kimble.

— Ei nu ştiu că-i viu şi, din câte şi-a putut da Kimble seama, nici noi nu ştim. Vreau s-o ţinem aşa cât de mult timp putem. Ne-am înţeles ?

— Perfect, răspunse Renfro. Grupul se întoarse să plece.

— Newman, chemă Gerard.

Newman se răsuci, vioiciunea războindu-se cu teama pe chipul său.

Gerard îl favoriză cu un surâs amar :

— Vii la biroul meu să-l scoatem oficial pe Kimble din Purgatoriu.

Kimble se îndreptă spre cea de-a doua sa speranţă. Din fericire, Charlie Nichols era în suficientă măsură sclavul obişnuinţei pentru a se afla exact acolo unde se aştepta Kimble să-l găsească, la ora nouă şi jumătate, într-o dimineaţă din timpul săptămânii : la aristocraticul său club masculin de sănătate din Loop. Kimble privi de la distanţă cum Nichols ieşea, dând din cap spre portar, în trecere, Nichols îşi ridică gulerul hainei sale din păr de cămilă şi păşi în parcare ; mânerul rachetei de *squash* * ieşea din geanta sportivă. Arăta la fel ca întotdeauna : grozav. Bronzat, în formă, tunsoare de şaizeci de dolari. Urcă în Ferrari-ul său strălucitor şi ieşi în stradă.

La un semafor, un vagabond ţâşni din crubă şi începu să spele parbrizul lui Nichols. Nichols, cu telefonul auto la ureche, îl alungă printr-un gest. Celălalt continuă, aşa că Nichols puse ştergătoarele în funcţiune ; vagabondul se îndepărtă, înjurând.

---

* Joc american asemănător cu tenisul. (n.t.)

Kimble coborî de pe trotuar şi se aplecă la fereastra de lângă şofer. De cealaltă parte a geamului, Nichols se încruntă. Kimble îi citi pe buze :

Nu, nu azi, vă rog...

Iar apoi expresia lui Nichols trădă o surpriză totală; căscă gura, semn de recunoaştere.

O Doamne ! Richard...

Coborî geamul şi trăsăturile i se recompuseră imediat într-o mască de milă. Kimble îşi dădu seama cum trebuia să fi arătat — părul ciopârţit, cănit, barba, hainele pătate şi mototolite. O haimana fără casă, dârdâind.

— Ce mai faci, Charlie? întrebă el, cu un vag rânjet mânzesc.

Nichols era încă buimăcit :

— Eşti viu...

— Mhm. Şi am nevoie de ajutor.

— Orice, răspunse iute Nichols.

Kimble afişă un zâmbet larg, sincer, primul pe care şi-l putea permite de la moartea lui Helen, şi înghiţi dureros, amintindu-şi eforturile lui Nichols de a-l ajuta de la bara martorilor.

Îi surâse prietenului său. Scuzându-se, spuse :

— Am nevoie de nişte bani. Oricât ai la tine.

— Sigur că da.

Nichols scoase portofelul.

— Spune-mi unde stai. Am să-ţi mai aduc bani. Şi ceva haine. Dă-mi doar o adresă...

— O să te sun, replică Kimble.

Nichols scoase banii şi-i dădu teancul gros de bancnote lui Kimble, care-i băgă în buzunar fără să-i numere. Privindu-şi prietenul în ochi, Nichols spuse încetişor :

— Ştiu de ce te-ai întors — ca să-l găseşti. Dacă te pot ajuta...

Îi întinse mâna. Kimble i-o luă, surprins de căldura ei, ruşinat că a lui era rece ca gheaţa.

— Sună-mă, îl rugă încet Charlie. Sună-mă...

— Mulţumesc, Charlie...

Nichols se aplecă spre canapeaua din spate :

— Îngheţi, nu-i aşa ? Uite, ia haina mea...

În urma lui se auzi sirena unei maşini de poliţie. Kimble intră în panică şi se ascunse pe o alee din apro-

piere ; dar când privi, înfricoşat, în spatele său, îl auzi pe poliţai strigându-i lui Nichols :

— Hei, amice — e verde. Dă-i drumu'...

În dimineaţa aceea, pe când Newman şi Poole controlau gara iar Biggs şi Renfro treceau în revistă refugiile pentru vagabonzi, Gerard se duse de unul singur la vila lui Kimble. Era o ocazie pe care o avea rareori — să vadă nederanjat cele mai intime locuri unde umblase, dormise şi mâncase Kimble, pentru a simţi omul mai îndeaproape. Gerard dorea să participe singur la ritual, fiindcă în taină credea că astfel poate să stabilească o legătură raţională şi emoţională cu prizonierul evadat, captând acea parte misterioasă a minţii care *ştia*, dar nu putea să raţioneze. Îşi spunea să solitudinea îi era necesară pentru a se concentra, dar în realitate — mai era necesară pentru că se temea de ridicol.

Cea mai mare parte a mobilei dispăruse ; ceea ce rămăsese era învelit în plastic. Pe pereţi, umbre vagi arătau locurile unde odinioară fuseseră agăţate tablouri. Termostatul era reglat la minimum iar camerele erau reci şi miroseau a mucegai ; un strat fin de praf acoperea totul. În living, o pendulă frumoasă stătea tăcută, ca şi cum timpul s-ar fi oprit de mult. Gerard păşi pe parchetul de esenţă tare, cu ecouri mate, care avea nevoie să fie şlefuit după luni întregi de paragină şi paşii câtorva sute de poliţişti, anchetatori, fotografi, procurori, şerifi. Căută prin cutii şi sacoşe de cumpărături pline cu vasta şi eclectica bibliotecă a lui Kimble şi fu impresionat : totul, de la publicaţii medicale la istorie, de la filosofie la literatură. Gerard ridică un volum de povestiri şi privi coperta. Cartea i se deschise de la sine în mâini, ca şi cum ar fi fost fixată de multe ori la o anume pagină. Gerard se încruntă văzând titlul ameninţător al povestirii : *Morţii.*

Iar apoi porni să urce cele două tronsoane de scară până la locul crimei. Conturul trasat cu creta al trupului victimei fusese curăţat cu aspiratorul dar, lângă patul acoperit cu plastic, pete roşii-maronii mânjeau covorul chinezesc de lână.

În semiobscuritatea tăcută, Gerard reluă mental, scena, aşa cum susţinea acuzarea că se întâmplase :

Kimble repezindu-se la soţia sa ce nu bănuia nimic, sugrumând-o. Ea îl zgâriase pe faţă şi braţ şi fugise la telefon, răsturnînd receptorul din furcă atunci cînd el o împuşcase...

Iar apoi, crezând-o moartă, răsturnase mobila, aranjând cu grijă ceea ce trebuia pentru ca totul să apară ca rezultatul unei lupte. Coborâse dezinvolt la parter, triase corespondenţa, mutase rufele din maşina de spălat în uscător ca să pară că sosise acasă fără a bănui nimic — luase chiar şi sticla de vin cu paharele şi le adusese sus, ca şi cum ar fi plănuit o seară romantică lângă soţia sa. Iar în acel scurt interval de tmp, ea formase 911. Asta provocase o fisură în planurile atent ticluite ale lui Kimble; crezuse că va avea mai mult timp pentru a face crima să arate ca o spargere, înainte de a suna el însuşi la 911. Dar îi mai rămăsese exact atâta timp cât să se prefacă luat prin surprindere şi, în panică, nu pu-putuse inventa o poveste de acoperire mai bună decât aceea a omului-cu-un-singur-braţ.

Dându-şi seama că poliţia va fi acolo dintr-un moment în altul, trecuse rapid la cea de-a doua fază a planului : rolul soţului sfâşiat de durere. Îşi ridicase victima muribundă în braţe şi aşteptase sosirea sticleţilor, pentru a se lansa apoi în numărul său calculat-emoţionant...

Gerard slobozi un oftat de exasperare. Cumva, nimic din toate astea nu părea veridic. Decise, doar de amorul artei, să reia evenimentele în conformitate cu versiunea lui Kimble. Ocoli patul şi intră în debara, încă plină de haine bărbăteşti şi femeieşti, cu umerii palizi de praf. Femeia...

Deschise dosarul pe care-l ţinea în mâini. Helen Kimble.

Helen se dezbrăcase în debara când Richard era la parter. El urcase scara, văzuse o siluetă mătăhăloasă ascuzându-se după uşă. Se luptaseră. Kimble smulsese proteza individului, dar acesta şi-o recuperase şi fugise.

Pe Kimble îl distrăseseră de la urmărirea asasînului gemetele soţiei sale. O găsise grav rănită, ştia că sunase la 911, încercase s-o ajute, constatase că nu putea, şi o ţinuse în braţe în timp ce femeia îşi dădea sufletul. Pe urmă, îl privise pe ofiţerul de poliţie cu ochii plini de

suferință năucită, aceeași expresie pe care o aveau în fotografia de la arestare...

— Nu, spuse Gerard și clătină din cap, refuzând să mai creadă măcar o clipă că pretinsul iad al lui Richard Kimble exsta cu adevărat, refuzând să cunoască adâncimea acelei dureri. Kimble era vinovat, vinovat. În fond, exista acea stenogramă a înregistrării de la 911. Răsfoi dosarul în căutarea ei.

V-am auzit bine? Aatacatorul e în casă încă? Doamnă?

Încearcă să mă omoare...

Vreți să repetați, vă rog...?

Richard... Încearcă să mă omoare... capul meu...

Absolut incriminator. Și totuși... Gerard își dorea să fi avut în acel moment înregistrarea propriu-zisă. Vocea ei a fost cu siguranță șoptită, abia audibilă; deci era extrem de difcil să se detecteze infimele schimbări de inflexiune în tonul ei.

În acest moment intrase oare Kimble în cameră? I se adresase soțului ei, *nu* centralistei de la 911, așa cum declarase Kimble la proces?

Gerard închise mânios dosarul și coborî la parter.

Se așeză pe sofaua înfășurată în plastic din living room, în fața șemineului de piatră cenușie, și privi la pereții goi încercând să-și imagineze cum arătase această încăpere pe vremea când acolo locuiau oameni — să zicem, acum patru ani, când în cămin tronsnea focul și jucăriile unui copil zăceau împrăștiate pe covor, iar o voce blândă de femeie...

— *Nu*, repetă Gerard și se sculă, dintr-o dată furios pe sine însuși. Fusese o idee prostească, să vină singur aici, acasă la Kimble, o idee prostească să-și permită să creadă în nevinovăția lui Kimble, fie și preț de-o secundă măcar. Nu avea voie să renunțe la distanțare, la profesionalism, altfel o încurca, și mureau oameni.

Nu mi-am ucis soția.

— Asta *nu-i treaba mea*! îl contrazise Gerard și plecă, trântind ușa în urma lui.

7

Era încă dimineață când Gerard o luă pe Poole cu el să stea de vorbă cu asistenta lui Kimble. Îi părea bine că o făcea. Poole avea ceea ce Gerard numea Privirea : o intensitatea amenințătoare în ochi, combinată cu licărul acelei manii ucigașe pe care Gerard o vedea pe chipurile criminalilor. Privirea putea trezi teama în inimile celor mai înrăiți ucigași; asta-i era și menirea. Dar Gerard nutrise și purtase Privirea atât de mult încât nu se mai putea dezbăra de ea nici dacă ar fi vrut. Poole putea, și întotdeauna îl mira cât de blândă și încurajatoare părea când vroia să câștige încrederea unei persoane interogate.

Angelica Flynn era o asemenea persoană. Avea patruzeci și cinci de ani, era imaculată, cu păr armăniu-cărunt și un aer de competență indiscutabilă. Îi conduse pe Gerard și Poole prin sala de așteptare acoperită cu pluș argintiu și de culoarea prunei, până într-un cabinet de consultații din spate, și-i invită cu un gest să se așeze pe taburetul medicului și pe canapeaua de examinare ; refuzară. Toți trei stătură în picioare cât dură discuția.

Flynn se răci pe loc când Gerard îi arătă insigna ; în mod evident, încă-i mai era loială lui Kimble. Aceasta, și aerul ei de delicatețe timidă, îl făcură pe Gerard să se prezinte, după care tăcu și o lăsă pe Poole să conducă dialogul. Poole renunță la Privire, găsi lungimea de undă a surorii Rlynn și începu să pună întrebări cu o compe-

tenţă directă şi calmă ce se portivea perfect cu atitudinea celeilalte.

Flynn se încălzi încă de la prima întrebare. Îşi înclină într-o parte faţa pistruiată şi ochii i se umplură de regret în timp ce răspundea.

— Am condus cabinetul doctorului Kimble timp de doisprezece ani. Mi-a trebuit aproape un an până să-mi găsesc altă slujbă.

Poole dădu din cap cu simpatie.

— Aţi spune că-l cunoaşteţi bine pe doctorul Kimble?

— Păi, fireşte. Tonul surorii Flynn deveni indignat. Nu poţi lucra cu cineva zi de zi timp de doisprezece ani fără să afli *ceva* despre caracterul lui.

— Cum i-aţi descrie caracterul ?

Surâsul vag al femeii căpătă o nuanţă de tristeţe.

— Gânditor. Chiar îi păsa de pacienţii săi, şi asta se vedea.

— Aţi sesizat vreodată tensiuni între el şi soţia sa ? Discuta din când în când despre ea ?

Poole puse întrebarea cu delicateţe, dar n-avea nici o cale s-o mai îndulcească, şi Flynn îngheţă din nou.

— *Sigur* că discuta despre ea. Tot timpul. Era nebun după nevastă-sa. Mureau unul după celălalt. O suna la telefon în fiecare minut liber...

— Gelos ? întrebă Gerard.

Flynn se întoarse spre el, cu buza de sus răsfrântă uşor :

— Exact asta a făcut acuzarea. A început să răstălmăcească totul, a căutat să descopere un lucru care pur şi simplu nu exista. El o *iubea*. Îl iubea şi ea. Erau devotaţi unul altuia şi credeţi-mă, după chestiile pe care le-am văzut în spitalele din oraşul ăsta, atunci când bărbaţii încearcă să scape de neveste...

— Trebuia să vă întrebăm, o intrerupse cu blândeţe Poole, iar tonul ei de scuză o calmă de îndată pe sora Flynn.

Flynn dădu din cap, privind în jos la covorul de culoarea prunei.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi privirea ei se opri iar asupra ochilor lui Poole.

— Nu înţeleg. De ce dezgropaţi iar toate astea ? Doctorul Kimble face recurs? Se va ţine un nou proces ?

— Doctorul Kimble a evadat, spuse Gerard.

Ochii surorii Flynn se dilatară de speranță, teamă și surprindere. Ridică o mână la buze, o ținu acolo un moment, apoi o lăsă jos ca să vorbească :

— Niciodată n-o să-l prindeți.

— De ce nu ? întrebă Poole.

— Fiindcă e inteligent.

— Nici noi nu suntem atât de proști pe cât părem ! contraatacă Gerard.

Sora îi aruncă o privire disprețuitore, apoi i se adresă lui Poole :

— Și hotărât. Odată ce-a hotărât să facă ceva, nimic nu-l mai poate împiedica.

Tăcu, apoi spuse cu pasiune :

— Îmi pare bine că e liber. Nu merită să stea la-nchisoare. E un om bun.

Un început de Privire se aprinse în ochiii lui Poole :

— Doamnă Flynn, omul acesta e un ucigaș condamnat !

Femeia se îndreptă cât era de înaltă :

— Asta nu pot s-o accept.

— L-ați ajuta dacă ar veni la dumneavoastră să vă roage ? întrebă Gerard.

Sora Flynn șovăi, ferindu-și ochii ca să n-o trădeze răspunsul din ei. În cele din urmă spuse :

— N-aș face așa ceva.

Gerard nu-și putu ascunde ironia din glas :

— Păreți foarte convinsă de ceea ce spuneți.

Femeia îl privi drept în ochi cu o expresie la fel de dură, de neclintită, ca a lui, și Gerard fu impresionant.

— Nu m-ar amesteca el pe mine sau pe oricine altcineva în povestea asta, zise Flynn. Fie ar face totul de unul singur, fie ar da greș. Pur și simplu așa e el.

În vestiarul chirurgilor, chiar lângă blocul operator al Spitalului Memorial din Chicago, doctorul Jacob Roberts se chinuia să iasă din tunica sa chirurgicală albastră-pastel ; se așeză greoi pe banchetă, iar pieptul și stomacul său formară trei pliuri voluminoase și tremurătoare.

Gerard și Biggs se țineau la distanță respectuoasă. Roberts nu-i fusese deloc apropiat lui Kimble — în nici

un caz nu erau prieteni, dar lucrase alături de el destui ani ca să arunce o oarecare lumină asupra cazului. Iar Gerard vroia să audă părerea cuiva ce nu se va repezi imediat să-i ia apărarea. Potrivit spuselor Angelicăi Flynn, Kimble îl învinsese cândva pe Roberts în cursa pentru un premiu medical, iar acesta încă îi mai purta pică.

Roberts își scoase peste cap cămașa și o aruncă în coș.

— Cât de multe lucruri exacte știți despre Richard Kimble ? Glasul îi era îngroșat de epuizare ; Gerard presupunea că își petrecuse toată noaptea în sala de operații.

— Întrebarea asta vrem să v-o adresăm noi dumneavoastră, domnule, replică el. Dacă știți ceva ce ne-ar putea fi de folos în anchetă...

— Kimble a făcut armata la marină, spuse Roberts, ștergându-se pe față ; afirmația se încheie printr-un căscat. Știați asta ?

— Doi ani, preciză Biggs, după care a urmat colegiul, apoi școala de medicină.

Buzele lui Roberts se arcuiră într-o strâmbătură obosită, de cunoscător.

— Am văzut secvența aia cu săritura lui de pe baraj. Puteam să vă asigur că n-a murit. În plus, tipu-i al dracului de bun înotător.

— Echipa de înot a universității, spuse Biggs.

— Am râs de m-am prăpădit când am auzit povestea cu barajul. Asta-i Richard...

Gerard se aplecă spre el, deodată pătrunzător, și susținu privirea lui Roberts :

— Credeți că e vinovat ?

Roberts ridică din umeri, privind în altă parte.

— Nu știu, oftă el. *Știu* că R. K. e un ticălos isteț și cu sânge rece. Dacă și-a pus în cap să-i facă de petrecanie... atunci i-a făcut-o, fără discuție.

Gerard se îndreptă la loc.

— Vă mulțumim, doctore Roberts. Dacă auziți de doctorul Kimble...

Roberts izbucni în hohote :

— A, n-o s-aud eu de el. Nu vă faceți griji. E prea al dracului de încăpățânat ca să vină la *mine* după ajutor...

— Dar la cine s-ar duce ?

— La nimeni, dacă se poate descurca singur.

Roberts tăcu, rezemându-şi trupul masiv de perete, cu privirea în gol, pe gânduri.

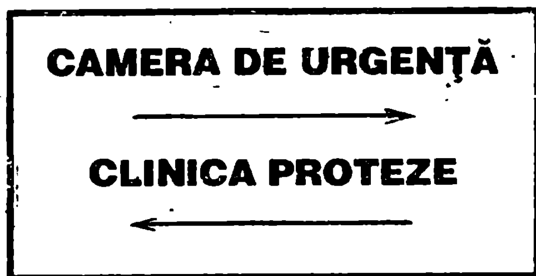
— Dar dacă ar trebui, totuşi...

Îi aruncă o privire lui Gerard :

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş vorbi cu Charlie Nichols.

În ciuda aspectului său şifonat, Kimble se pierdu uşor în circulaţia de pe coridoarele spitalului Cook County, mişcându-se cu siguranţa omului deprins de mult să străbată holuri de spital. Înregistră atent măsurile de securitate, apoi zăbovi în faţa panoului de lângă liftul principal doar atât cât să se asigure că ceea ce căuta era tot acolo unde-şi amintea el că fusese cu ani în urmă, când lucrase aici ca intern.

La un colţ al coridorului, se opri în faţa indicatorului de pe perete, care anunţa :

şi încremeni la străfulgerarea unei imagini brusc rememorate : el însuşi, holbându-se cu oroare la membrul gol pe dinăuntru din mâinile sale, la dantelăria sa mecanică de fire şi electrozi — apoi aţintindu-şi privirea asupra chipului surprins şi contorsionat al ucigaşului lui Helen...

Urmă săgeata, găsi sala de aşteptare şi se aşeză, privind pe deasupra coperţii unei reviste *People* la destinaţia sa aflată de cealaltă parte a pereţilor din sticlă — un centru de calcul şi arhivare. În apropiere, un pacient cu o proteză de braţ în poală îi surâse :

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineața, replică Kimble, și simulă că revine la lectura revistei, dar putu vedea cu coada ochiului că omul îl studia, ca pentru a încerca să rezolve enigma unei persoane apte fizic care venise într-un asemenea loc.

Kimble lăsă jos revista și plecă.

Nu părăsi spitalul, ci trecu direct la pasul următor. Avusese timp berechet, de la evadare încoace, să-și elaboreze planul în cele mai mici amănunte. Nu mersese totul la fel de bine pe cât nădăjduise — Gutherie reprezentase o dezamăgire majoră — însă Nichols îi oferise banii ce făceau posibil restul planului.

Kimble găsi drumul spre sala îngrijitorilor, înghesuindu-se pe lângă personalul care ieșea. Trecu pe lângă dulapuri metalice, rafturi și boxe pline de materiale pentru curățenie, și se opri la avizierul unde erau afișate programările de lucru, concediile și numerele dulapurilor. De panou era legat un creion, cu o sfoară murdară; Kimble privi pe furiș peste umăr și operă câteva ștersături și adăugiri strategice. Nu-i trebuiau decât cîteva zile...

În spatele lui se trânti ușa unui dulap. Kimble se răsuci pentru a vedea un lucrător îndreptându-se spre dușuri. Dulapul rămase ușor întredeschis, dând la iveală reverul unei bluze de care era prinsă cu o clemă o carte de identitate din plastic.

Nu putea lăsa să-i scape ocazia. Aruncând o privire în spate ca să se asigure că încăperea era goală, scoase bluza și cartea de vizită din dulap.

Delictul numărul șase.

Planul era în curs de desfășurare. Kimble ieși din spital și o luă spre un magazin cu îmbrăcăminte ieftină al Armatei Salvării, din apropiere, de unde-și cumpără ținuta potrivită pentru un om de serviciu: pantaloni verzi asortați cu cămașa și pantofi de lucru. La ieșirea din magazin, observă pe perete un anunț de închiriere scris de mână și îl băgă în buzunar.

Următoarea oprire fu la o cabină fotografică automată din fața unui Wal-Mart. Apoi se duse la adresa din anunț, o clădire cu patru etaje pe o stradă mărginită de gunoaie.

Îi deschise un adolescent cu tunsoare *punk* și cercel în nas; la vederea lui Kimble, se întoarse și o strigă pe bunică-sa, o poloneză vârstnică, cu ciorapii suflecați sub genunchi.

Camera din subsol era rece și mohorâtă, dar ieftină, și bătrâna proprietăreasă băgă banii în buzunar fără nici o întrebare. Kimble se așeză pe pat și folosi foarfecele furat pentru a-și tăia fotografia, pe care o fixă cu grijă în cartea de vizită sustrasă de la spital.

Apoi își îngădui un pui de somn pentru a-și reveni după epuizarea provocată de mersul necontenit, combinat cu o noapte nedormită. Visă din nou momentul acela electrizant când rămăsese cu brațul ucigașului în mână. Aruncă brațul în lături și întinse iar mâinile spre asasinul ce-i scăpa; omul se răsuci, și de astă dată i se desprinse un alt braț, la fel de găunos ca primul... iar apoi un picior, și pe urmă capul, până ce Kimble ajunse să stea lângă o grămadă de părți goale ale corpului.

Și atunci, capul desprins al omului începu să râdă...

Kimble se trezi cu un tremur și se sculă, în pofida faptului că soarele era încă sus pe cer.

Gerard ajunse împreună cu Biggs la Chicago Memorial Hospital, unde îl așteptară pe directorul administrativ al secției de patologie, doctorul Charles Nichols, în fața cabinetului său. Conform dosarului lui Kimble și celor afirmate de Angelica Flynn și Jacob Roberts, reieșea că Nichols ar fi fost unul din cei mai apropiați prieteni ai lui Kimble. Categoric, în timp ce trecea prin dreptul biroului secretarei spre cabinet, Nichols îi privi cu aceeași ostilitate pe care Gerard o simțise emanând de la sora Flynn.

Doctorul îi conduse în biroul său tip *Architectural Digest*.

— Luați loc, îi pofti Nichols, arătând spre fotolii după ce Biggs și Gerard se prezentară. Nu schiță prin nici un gest că ar fi dispus să strângă mâna ofițerilor, dar închise ușa în urma lor, după care își scoase halatul alb și-l înlocui cu sacoul închis la culoare prins într-o agățătoare după ușă. Părea nemulțumit, dar câtuși de puțin nervos.

Cei doi șerifi nu se așezară. Nichols nu repetă invitația, ci trecu în spatele biroului său supradimensionat, lustruit orbitor, unde rămase în picioare studiindu-și cei doi vizitatori, cu ochii îngustați.

Biggs deschise gura să vorbească, dar Nichols îl întrerupse concis :

— Cred că e în legătură cu Richard Kimble.

— Ce vă face să credeți asta ? întrebă Gerard.

— Faptul că l-am văzut acum două zile.

Biggs tresări, surprins, arătând de parcă Nichols tocmai l-ar fi mușcat. Gerard se aplecă încet, aproape imperceptibil, măsurându-l pe Nichols la fel cum un leu își privește prada.

— M-a oprit când eram cu mașina. I-am dat niște bani — ce-aveam la mine, continuă calm Nichols, și am stat de vorbă cu el câteva minute.

— Unde s-a-ntâmplat asta ? trase Gerard un foc.

— Lângă clubul nostru... Nichols se opri și se corectă : clubul *meu* de tenis. Lângă Loop. Nu-mi amintesc adresa exactă, dar secretara mea v-o poate scrie.

— V-a cerut ajutorul ?

Agitat, Gerard începu să se plimbe prin cameră, asimilând detaliile. Erau puține. Cabinetul era prea steril, prea decorativ. Asemeni lui Nichols, prea drăguț. Gerard întoarse doar capul, destul cât să vadă fotografia în ramă de argint de pe biroul lui Nichols, fotografia unei femei blonde — slabă și perfectă ca un fotomodel, la fel ca Nichols. La fel ca biroul său.

— M-am oferit eu, răspunse Nichols, calm. N-a vrut să accepte.

Gerard și Biggs se uitară unul la altul ; asta suna foarte plauzibil, ca un ecou al declarației surorii Flynn.

— De ce credeți că s-a întors la Chicago ?

— Nu mi-a spus.

Biggs și Gerard schimbară o privire de nemulțumire prost disimulată.

— Nu asta v-am întrebat, domnule.

Gerard se întoarse spre o fotografie îngălbenită, în ramă, atârnată pe perete, reprezentând un Richard Kimble și un Charles Nichols mult mai tineri. Eticheta de dedesubt anunța : „Interniști, la Cook County Medical, 1975".

— Sunt sigur că încerca să vă protejeze, să se asigure că nu va trebui să minţiţi pentru el. Dacă îi sunteţi într-adevăr prieten, ajutaţi-ne să-l prindem nevătămat.

Se îndreptă spre o bibliotecă şi parcurse grupajul de fotografii înrămate, oprindu-se la una mai recentă a lui Nicholas stând mândru lângă o Ferrari strălucitoare.

Tonul lui Nicholas era dispreţuitor :

— De ce ? Ca să se ducă la închisoare şi să aştepte să-i fie strigat numărul ? Dacă doriţi ajutor, domnilor, n-aţi venit la omul potrivit.

Gerard întoarse capul spre a-l înfrunta pe Nichols şi-l ţintui cu privirea, vorbindu-i repede, în aparenţă pe un ton blând şi politicos :

— Domnule doctor... Anul trecut, Oficiul Şerifilor S.U.A. a emis unsprezece mii trei mandate de arestare. Zece mii nouă sute şaptezeci şi cinci dintre acestea au fost rezolvate. Douăzeci şi opt de inşi, însă, au crezut că sunt mai isteţi ca noi. Acum sunt morţi.

Tăcu pentru a-l lăsa pe Nichols să reflecteze la cele auzite, apoi arătă cu capul spre fotografie şi adăugă :

— Frumoasă maşină.

Şi plecă împreună cu Biggs, ştiind că vorbele sale nu schimbaseră absolut cu nimic situaţia. Kimble avea să-l contacteze iarăşi pe Nichols, iar Nichols avea să-l ajute.

Ceea ce, indiferent că Nichols o ştia sau nu, urma să-i ducă pe şerifi drept la Kimble.

Pe coridor, Gerard se întoarse spre Biggs :

— Stai cu ochii pe el.

Kimble se duse să-şi facă treaba la spital exact la ora pe care o înscrisese cu creionul pe programul îngrijitorilor : schimbul de seară. În felul acesta câştiga timp şi, în plus, se simţea întrucâtva mai în siguranţă lucrând la adăpostul nopţii, când umblau mai puţini oameni prin jur. Găsi o cârpă, un teu şi o găleată şi începu să frece „puntea" pe un coridor ce se termina la câţiva metri distanţă, cu o uşă purtând inscripţia „Clinică proteze. Acces limitat".

Spăla şi se apropia pas cu pas de uşă, urmărind orice mişcare cu un ochi prudent. Până acum, toate bune. Holurile erau tăcute ca mormântul...

...până când auzi pași în spatele său și se întoarse pentru a vedea o tânără doctoriță în halat alb alunecând, regăsindu-și echilibrul și uitându-se la el încruntată a nedumerire:

— Unde-i Rudy ?

Kimble își feri fața :

— Am auzit că-i bolnav.

Femeia privi în jur, tot încruntată, înfoindu-și părul arămiu.

— Nu ți-au spus să pui indicatorul ?

— Mhhh... Kimble clătină din cap, încercând în continuare să nu-și arate chipul. Nu. N-au zis.

Doctorița se uită urât la el și plescăi din limbă a nemulțumire în timp ce se îndepărta.

— Pune semnul „ud pe jos" până nu se lovește cineva.

Și-și deschise mapa, absorbită imediat de ceea ce citea.

— Vaco, murmură Kimble. Imediat îi păru rău. Nu fusese chiar atât de aspră, dar el avea nervii întinși la limită, iar insulta îl ajutase să mai elibereze o parte din tensiunea acumulată.

Femeia se opri cu un picior în aer, deveni bățoasă și se uită peste umăr, cu buzele țuguiate :

— Ce-ai spus ?

— Nimic. Kimble se aplecă și începu să frece viguros.

Ochii doctoriței se îngustară ; mai rămase pe loc o clipă, apoi se întoarse și porni cu pași mari spre Secția de Urgență.

Kimble așteptă până o pierdu din vedere, după care puse jos fără zgomot teul și se grăbi spre laboratorul de proteze cufundat în penumbră. Brațe, mâini și picioare artificiale atârnau sub tavan ; mesele erau acoperite de cabluri și echipamente electronice. Kimble trecu din laborator într-un hol mărginit de birouri, apoi într-o cameră cu computere, până când ajunse aproape de țintă. Tocmai pusese mâna pe ușa ce ducea la arhivă când o voce de femeie spuse în spatele lui :

— Hei, Ricky... N-ai fost adineauri acolo ?

Kimble se întoarse, încercând să nu pară agitat. În spatele lui stătea una dintre tehniciene, o femeie grasă

cu ochelari, care ţinea în mână o proteză de braţ parţial asamblată. Clipi spre el ca o bufniţă.

— Mă scuzaţi. Am crezut că sunteţi Ricky.

— Nu... Trebuie să curăţ jaluzelele din birou. Vreţi s-aştept până terminaţi?

— Noo... gesticulă ea cu braţul artificial. Mi-a venit un pacient la ajustare acum câteva zile şi trebuie să termin. O să stau aici toată noaptea. Nu mă deranjaţi.

Reveni la bancul ei de lucru şi-şi trase pe cap o pereche de căşti, mişcându-se în ritmul muzicii şi fredonând amelodic în timp ce vopsea cu grijă o secţiune a braţului.

Observând-o cu coada ochiului pe tehniciană, Kimble începu să curețe jaluzelele. Avansă calculat spre arhivă şi, după ce se asigură că femeia încă mai era absorbită de munca ei, se strecură înăuntru.

Deschise fără zgomot sertar după sertar, până-l găsi pe cel care conţinea ceea ce-i trebuia lui: cutii cu fotografii ordonate după datele personale. Nu luă dosarele pacienţilor; erau sute şi sute şi i-ar fi trebuit săptămâni întregi să le sorteze pentru a găsi un singur om. Kimble căuta altceva — un lucru pe care avea să-l recunoască doar atunci când îl va găsi.

Pe raftul de deasupra dulăpioarelor văzu „Manualul operaţiilor clinice de protezare". Îl ascunse alături de documente, într-o cutie de plastic pentru gunoi, apoi ridică privirea şi constată că tehniciana se ridicase de la masa de lucru.

Kimble avu senzaţia sinistră că e urmărit. Cu pulsul accelerat, se aplecă peste cutia de gunoi, ca şi cum ar fi căutat ceva prin ea.

— Aţi pierdut ceva?

Se întoarse şi o văzu pe tehniciană stând lângă el, cu un vas în mână.

— Mda. Mi-a căzut cârpa.

Mai scotoci puţin printre hârtii, apoi simulă că a găsit cârpa, care zăcea lângă cutie, unde o aruncase el.

— Uite-o.

Se ridică, arătându-i-o tehnicienei şi rugându-se să nu înceapă să-i tremure mâinile.

Femeia părea fermecător de inconştientă de neliniştea lui :

— Vă place mâncarea cu ardei iute ? Am acolo un borcan. Am făcut-o grozav de condimentată.

Kimble lăsă să-i scape un oftat prelung şi tăcut în timp ce trupul i se elibera de tensiune.

— Mulţumesc, dar nu...

— Păi, ridică ea din umeri, dacă vi se face foame, serviţi-vă.

Pe coridor, Kimble scoase dosarele şi manualul din cutia de gunoi şi le strecură sub cureaua pantalonilor, apoi trase peste ele jacheta. Duse cârpa şi găleata la debaraua îngrijitorilor, după care se grăbi spre lifturi şi aşteptă, rearanjându-şi uşor dosarele când îi alunecară pe sub haine.

Exact în clipa în care se deschiseră uşile liftului, simţi că nu mai este singur. Se întoarse şi o văzu pe tânăra doctoriţă care lunecase mai devreme pe pardoseala udă şi, în timp ce păşeau amândoi în cabină, îi zări numele pe cartea de vizită : Anne Eastman.

Kimble trecu în partea opusă a ascensorului, sperând că Eastman era prea preocupată ca să-l observe. Destul de rău că-i vorbise o dată ; o a doua conversaţie ar fi însemnat că-şi va aminti de el cu siguranţă, suficient de bine pentru o identificare categorică.

Coborâră în tăcere timp de câteva secunde, dar speranţele lui Kimble se spulberară când Eastman spuse încet :

— Hei, ce mai faci ?

Vocea îi era caldă, prietenoasă, foarte diferită de ostilitatea dinainte. Kimble înţelese. O văzuse mergând spre urgenţe, unde probabil lucra — nu era o treabă uşoară. Efortul permanent de a încerca frenetic să salvezi vieţi — uneori fără a reuşi — tocea nervii. Pesemne îşi dădea seama că se răstise şi acum încerca să fie drăguţă cu el, în chip de scuză.

Nu-şi putea permite să accepte amabilitatea, prietenia ei, în pofida faptului că acest început de conversaţie îl făcuse să-şi dea seama în ce singurătate disperată trăia. N-ar fi fost sigur pentru nici unul din ei, aşa că

n-o privi în ochi, ci se uită preocupat la scala indicatoare a etajelor, spunând scurt :

— Bine.

— Ai găsit semnul acela ?

Tonul îi deveni ironic ; nu-l acuza, îi reamintea doar.

Kimble nu-şi putu reţine un surâs vag şi o privi pieziş :

— L-am găsit, da.

Buzele femeii tresăriră, arcuindu-se în sus :

— M-ai făcut vacă.

— Scuzaţi-mă, murmură spăşit Kimble, roşind şi mutându-şi privirea. Eram într-o pasă proastă.

— Asta ne face să fim doi, replică Eastman şi râse uşurel. Kimble zâmbi, înciudat că nu-şi putea permite să cunoască mai bine persoana ; o domina un aer de concentrare, de devotament, care-i amintea de Kathy Wahlund — şi, îşi dădu seama cu o mică tresărire interioară, de el însuşi.

Liftul se opri şi uşile se deschiseră la nivelul parterului. Kimble păşi afară, iar Eastman îl urmă.

— Ai mai lucrat şi în alte spitale ? întrebă ea.

Se simţea sfâşiat ; ar fi vrut să-i vorbească, să-şi îngăduie plăcerea conversaţiei cu ea, dar ştia că trebuia să evite să-i mai vorbească vreodată, s-o vadă măcar. Era obligat să dispară cât de repede posibil.

— O mulţime, de-a lungul anilor, răspunse. Şi aici, demult. Nu s-a prea schimbat.

Coridorul se bifurca. Kmble porni pe derivaţie, îndepărtându-se de ea şi dând de înţeles că discuţia se sfârşise. Eastman păru vag dezamăgită. Se întoarse şi-l privi plecând :

— Pun pariu că nu. Mai vorbim.

În timp ce se îndrepta spre intrarea principală, cineva îi strecură în mână o foaie de hârtie şi murmură ceva în legătură cu seminarele de sănătate din spital. Aproape fără să observe, împături foaia şi o vârî în buzunarul jachetei, apoi ieşi în noapte, singur.

Kimble luă metroul suspendat până la locuinţa sa din subsol şi petrecu următoarele câteva ore sortând fotografii de proteze, făcând însemnări despre conexiunile

de cabluri, articulații, componente electronice, nituri, curele, căutând orice l-ar fi putut duce la asasinul lui Helen. Știa că nu putea parcurge fiecare dosar individual de când se deschisese clinica de proteze — erau mult prea multe. Lucrul de care avea nevoie era să se familiarizeze cu terminologia și modul clinicii de a-și organiza datele, hotărând apoi cea mai bună cale de a-și restrânge căutările. Odată ajuns la computer, n-avea să dispună de prea mult timp. Trebuia să știe cu precizie ce căuta.

Dar nu era numai atât. Intuiția îi spunea că exista o cheie — ceva păstrat în adâncul memoriei lui, pe jumătate uitat — care-l va ajuta să dea de urma ucigașului; o cheie ce putea fi găsită undeva în sutele de fotografii.

Se luptă toată dimineața cu dosarele. Spre sfârșitul după-amiezei, încă nu dormise, era epuizat și-l dureau ochii.

Se ridică, pășind atent să nu miște fotografiile răsfirate pe pat și podea, și se duse la chiuvetă, unde înmuie o cârpă în apa rece ca gheața de la robinet, apoi reveni la pat și se culcă printre dosare, cu fața acoperită de compresă.

Gândul că-i scăpa ceva, ceva pândind imediat sub suprafața memoriei, continua să-l tulbure. Totuși, încercările de a forța nu reușeau. Își șterse grijile din minte, le lăsă să se risipească, se lăsă purtat de amintiri.

În bezna rece și umedă, prezentul se estompa, și era din nou în vilă, dopat cu adrenalină, strângând în mâini ceva prea rece, prea rezistent pentru a fi carne omenească...

(Inima zvâcnind în timp ce se întindea spre matahala fugind în beznă. Brațul. Smucit. Răsucit, cu furie, cu o forță ce-ar fi putut fractura un os omenesc. Brusca încetare a rezistenței în încleștarea lui, brațul alunecând din mâneca individului. În penumbră, chipul acestuia schimonosindu-se de durere.

El însuși, privind uluit în jos la brațul pe care-l ținea în mâini...)

Sub cârpa jilavă, respirația lui Kimble se acceleră. Până atunci nu-și mai amintise că omul se strâmbase de

durere ; fusese prea năucit ca să observe. Poate că mai erau şi alte lucruri pe care şi le putea aminti pentru a-i înlesni căutarea; dacă şi le-ar fi putut numai aduce aminte...

Încă o dată.

(Atingerea cărnii reci, false. Kimble trăgând. Mai tare. Răsucind. Smucind. Senzaţia că ceva plesnise, desprinzându-se ; braţul liber în mâinile lui. Bărbatul schimonosindu-se de durere. Holbându-se, uluit, la Kimble, apoi fugind către scară.

Atunci răsunase vocea lui Helen, oprindu-l pe Kimble, dar acum se sili să nu ia în seamă sunetul vocii ei, să audă paşii omului cu un singur braţ coborând în fugă scara, la parter, uşa deschizându-se şi apoi trântinduse...)

Kimble se ridică în capul oaselor, smulgându-şi cârpa udă de pe faţă.

În faţa blocului de locuinţe se trântise portiera unei maşini ; pe trotuar răsunau paşi repezi, tot mai repezi, îndreptându-se spre apartament.

Se grăbi să privească pe fereastra subsolului.

Zări pneurile la nivelul ochilor, iar apoi ridică privirea şi văzu că aparţineau unor maşini de polţie, parcate în faţa casei, cu portierele deschise şi motoarele încă în funcţiune.

Kimble se clătină ca lovit în piept şi lăsă să-i iasă tot aerul din plămâni în timp ce se retrăgea de la fereastră. Instinctiv, se răsuci şi ţâşni spre uşa din spate. Aproape o deschise, dar se opri exact la timp ca să vadă prin geamul murdar câţiva poliţişti aşteptând în curtea dosnică.

Gâfâind, se împletici spre intrarea principală, doar pentru a se pomeni iar privind la copoii ce se adunaseră pe trotuarul din faţă în aşteptarea ordinului de atac. Dădu ocol camerei sale, neputincios, cu răsuflarea izbucnind în mici gemete ascuţite. Acum nu avea nici un grătar, nici un tunel care să-l ducă spre libertate. Toate ieşirile erau păzite de poliţie.

N-avea nimic de făcut decât să aştepte. În năuceala panicii, Kimble se întrebă dacă-l vor împuşca. Era neînarmat, dar poliţiştii n-aveau de unde s-o ştie ; dacă stătea perfect nemişcat, poate nu deschideau focul.

Iar apoi reflectă că trebuia să se mişte. Dacă-l duceau la închisoare, n-avea să-l mai găsească niciodată pe omul-cu-un-singur-braţ. Iar de-acum ajunsese mult prea aproape...

Neştiind ce să facă, privi scăldat într-o sudoare rece cum poliţia asedia edificiul.

Numai că, în loc să se năpustească în jos pe scările care duceau la subsol şi să-i doboare uşa, poliţiştii tropăiră în sus pe treptele din faţă, spre etajele superioare.

Râse, cu un icnet oribil, torturat, în care nu se simţea nici un strop de bucurie. Copoii încurcaseră borcanele şi se duceau la etaj. Poate reuşea să se strecoare pe lângă...

Îi auzi deasupra, strigând.

Bătând în uşa de la etaj. Zgomot, când uşa se deschise.

Ochii lui Kimble percepură o mişcare în dreptul uşii din spate. În timp ce privea, nepotul gazdei o zbughi în curtea interioară — apoi încremeni la vederea poliţailor, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre uşa subsolului lui Kimble.

Dădu înapoi când adolescentul ajunse la uşă — dar băiatul fu înhăţat de un poliţist şi luat de-acolo.

Kimble se retrase, nevăzut, şi ascultă zgomotul busculadei şi vaietele ascuţite ale puştiului în lacrimi. Urmări zgomotul până în faţa casei şi-i privi pe sticleţi îmbrâncindu-l pe băiat într-o maşină, urmaţi de proprietăreasa care plângea.

Tremurând, se rezemă de peretele umed şi rece şi închise ochii.

8

— Vorbiţi-mi despre omul-cu-un-singur-braţ, spuse Gerard.

Stătea la biroul său, în faţa detectivilor Kelly şi Rosetti, oamenii care-l interogaseră pe Richard Kimble în noaptea asasinării soţiei sale. Renfro şi Biggs se învârteau prin apropiere, ascultând. Până acum, discuţia decursese foarte amical. Gerard îşi lăsase adjuncţii să se ocupe de cea mai mare parte a convorbirii, astfel că Rosetti şi Kelly se simţeau la largul lor.

Renfro : *A existat ceva în investigaţia voastră iniţială care v-ar fi putut face să vă gândiţi că Richard Kimble va reveni la Chicago ?*

Rosetti : *Categoric, omul are prieteni aici.*

Gerard ascultase şi privise. Cărarea părului lucios al lui Kelly era strâmbă. Pe obrazul său rumen, o pată de ţepi cărunţi, scăpată în timpul bărbieritului de dimineaţă, luci în plină lumină, iar gulerul, cu nasturele de sus desfăcut, se căsca deasupra cravatei lărgite. Gerard se întreba dacă aceeaşi atitudine neglijentă se reflecta şi în munca individului. Rosetti părea mai ordonat, dar pasiv, afabil, prea uşor influenţat de Kelly.

Biggs : *Dar prietene ?*

Kelly : *N-aş spune c-am găsit.*

Iar apoi Gerard nu se mai putuse abţine şi lansase bomba cu omul-cu-un-singur-braţ. Kelly şi Rosetti schimbară o privire ; Rosetty chicoti.

— Corect. Aţi fost vreodată într-un târg de vite când suflă vântul ? întrebă Kelly, cu o înfumurare veselă care-i displăcu lui Gerard. Acolo eram noi când a spus-o Richard Kelly pe-asta.

— Nu există nici o consemnare a vreunei investigaţii asupra acestei ipoteze în dosarele voastre, contraatacă rece Gerard. Acesta era adevăratul motiv pentru care-i chemase la el pe amândoi.

Expresia jovială a lui Kelly se înăspri vag.

— Asta, pentru că nu există nici o bază reală. Avem informaţii că oamenii lui au luat legătura cu peste o sută de amputaţi. Nu l-au putut găsi.

Gerard se aplecă înainte o jumătate de deget şi-l ţintui pe Kelly cu Privirea :

— Vrei să-mi spui că nu v-a dat nici un moment prin minte să verificaţi ipoteza ?

Detectivul se foi uşor în scaun ; tonul îi deveni defensiv :

— Nu, pentru că nu există nici urmă de probă criminalistică susţinând teoria omului-cu-un-singur-braţ. Totul duce la Kimble.

— Vă mulţumesc amândurora, spuse Gerard pe un moale ton civilizat, care nu încerca să-i ascundă dispreţul. O să vă căutăm dacă mai avem nevoie de informaţii.

Kimble ştia că a parcurge dosarele pacienţilor unul câte unul ar fi fost o muncă disperată — deci avea nevoie să ajungă la înregistrările computerizate ale Clinicii de Proteze. Sperase totuşi să găsească mai întâi vreo câteva indicii în fotografiile protezelor, care să-l ajute să-şi restrângă căutarea. Intuiţia îi spunea cu încăpăţânare că acolo se găsea cheia, dar apunea soarele şi intra în criză de timp. Se ridică şi îmbrăcă hainele de îngrijitor.

Se pomeni că trebuia să-şi reprime speranţa de-a mai avea o şansă să stea de vorbă cu Anne Eastman. Era prea riscant; îşi spuse că va trebui s-o evite.

Se prezentă la spital exact când începea schimbul de noapte, își luă căruciorul pentru gunoi din debaraua oamenilor de serviciu și porni pe coridor spre Clinica de Proteze. Chiar la intrare, doi ofițeri de poliție, în uniformă, stăteau la taclale; Kimble făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade și o luă în direcția opusă, către camera de urgențe.

Holul din fața Secției de Urgențe gemea de lume. Doctori, infirmieri, surori, cu toții alergau spre camera de intervenții; Kimble privi prin ușa dublă deschisă în sala de așteptare și văzu o duzină de tărgi pe rotile împinse înăuntru de către agenți sanitari.

Megafonul urlă deasupra capului său :

— Doctor Clepper-Faith, vă rugăm să vă prezentați la urgență. Doctor Clepper-Faith... Doctor Choojitarom, vă rugăm să vă prezentați la urgență... Doctor Moroz, vă rugăm să vă prezentați...

Odată polițiștii plecați, urma să aibă ocazia ideală de a se înrepta neobservat spre Clinica de Proteze, în vreme ce toți ceilalați erau ocupați — dar în pofida propriei voințe, atenția lui Kimble fu atrasă de drama ce se desfășura în celălalt capăt al coridorului. Împinse căruciorul lângă perete, la o parte din calea tărgilor rulante, și merse la intrarea Secției de Urgență.

Anne Eastnan tocmai sosise. Nu-l observă pe Kimble, ci trecu repede pe lângă un infirmier ce împingea o brancardă. Pe targă zăcea un băiat — conștient, cu ochii sticloși de durere și spaimă. Eastman îi zâmbi băiatului, îi atinse mâna pentru a-l îmbărbăta, apoi îi vorbi ca o mitralieră infirmierului :

— Ce s-a-ntâmplat ?

— Un autobuz a zburat de pe pasajul aerian, spuse omul cu respirația tăiată. Mai vin cel puțin douăzeci.

— Ce-i cu puștiul de-aici? arătă ea cu capul spre băiat.

— Fractură de stern. Așteptăm radiografia.

Eastman luă diagrama agățată la capătul brancardei și o studie. O puse la loc apoi și strigă, cu voce limpede, poruncitoare :

— Gata, oameni buni, trebuie să facem puțin loc pe holul ăsta !

Sanitarii începură să-i scoată din hol pe pacienţii în stare mai puţin critică. Uşile Secţiei de Urgenţă se dădură iar de perete; alte tărgi fură împinse înăuntru, alte siluete în alb se puseră în mişcare. Coridorul se umplu de gemete şi vaiete în timp ce scena se transforma în haos absolut. Eastman dirijă circulaţia, deplasându-se rapid printre victimele însângerate. Se întoarse şi-l zări pe Kimble, care încercă fără succes să se ascundă vederii.

— Hei ! Du-l pe ăsta la Stări Critice.

Kimble dădu din cap şi începu să împingă targa pe culoar ; băiatul întins pe ea — cam de cinci, şase ani — gemu încet când el îi atinse sternul, după care dădu înapoi de durere. O soră depuse un set de radiografii proaspete pe pieptul băiatului fără a-şi încetini fuga. Kimble se aplecă să le vadă mai bine; ceea ce descoperi acolo îl alarmă.

Copilul gemu iar, iar Kimble se uită la el şi-i zâmbi, trecând fără efort la stilul său de „căpătâiul-patului" :

— Cum o duci, eroule ? Ce te doare ?

Băiatul îl privi cu ochi mari, strălucitori.

— Pieptul. Pieptul mă doare.

Kimble scrută iute holul, apoi coborî mâna şi, cu precizia felină a chirurgului şi deplină economie de mişcare, palpă sternul şi cuşca toracică.

— Aici ?

Băiatul dădu din cap, strâmbându-se. Kimble studie din nou radiografia, fără să-i placă deloc ceea ce vedea ; sternul era fracturat astfel încât o parte din el apăsa în jos, exercitând o presiune periculoasă în regiunea aortei.

Împinse băiatul pe hol până într-un lift gol şi-şi plimbă degetul peste butoanele etajelor, depăşindu-l pe cel cu numărul trei, unde era instalată Secţia Stări Critice. În loc de asta, apăsă butonul marcat cu „4" — etajul patru, Chirurgie.

Când uşile se închiseră în spatele lor, Kimble ridică diagrama de la picioarele brancardei şi mâzgăli o prescripţie.

Mai jos, pe culoar, Anne Fastman privea cu uimire fără margini cum noul om de serviciu studia radiografia pacientului.

Persoana lui o intrigase chiar din momentul în care ea ridicase ochii, după nedemna alunecare pe planșeul proaspăt spălat, și-l văzuse privind-o cu îngrijorare. Îl înconjura un aer de mister, o stângăcie și grație stranie, ca și cum ar fi fost foarte nelalocul său pe coridoarele acelea de spital și totodată foarte la el acasă. Eastman mai simți și o umbră de tragedie. După cum vorbea, părea mult prea educat pentru un post de simplu îngrijitor. Anne ajunsese la concluzia că suferința lui neexprimată avea legătură cu a asta.

Bărbatul o tulbura și o atrăgea în același timp. În cele câteva momente de pauză dintre urgențele acelei nopți, se pomeni gândindu-se la el.

Apoi începuseră să sosească celelalte victime ale accidentului, și nu mai avusese timp de gândire. Eastman îl privi pe îngrijitor cum se încruntă la vederea radiografiei, cum coboară mâna pentru a palpa ușurel leziunea băiatului, cu abilitatea și ușurința experimentată a unui medic profesionist.

Întinse gâtul, pentru a vedea mai bine, încercând să facă slalom printre tărgile cu pacienți ce soseau, dar omul de serviciu dispăruse. Un infirmier o rugă să-l ajute, iar Eastman reveni la munca ei și-l uită iarăși pe noul îngrijitor

•

— Ține-te bine, spuse voios Kimble, în timp ce împingea targa cu viteza maximă admisă de extrema urgență — mai mult decât la pas, nu tocmai în fugă — afară din lift. Mergem doar la o plimbărică.

Capilul era încordat de durere, dar mai păstrase destulă luciditate pentru a observa drumul, și ochii săi mari înregistrau trecerea rapidă a ușilor și lămpilor din plafon cu o plăcere mută, care dădea de înțeles că l-ar fi încântat aventura dacă nu l-ar fi durut atât de rău.

Kimble știa că ceea ce făcea era o prostie. Risca totul; dacă-i trecea cuiva prin minte cine scrisese recomandarea...

Dar n-aveau să observe. Știa cum funcționau spitalele ; știa că la parter criza nu le lăsa timp să-și pună întrebări despre nefamiliarul scris de mână. Tot ce conta acum era salvarea vieților.

Merita, doar să scutească un părinte de-a auzi aceleași cuvinte cumplite pe care le auzise el, în urmă cu aproape

patru ani : *Ne pare aşa de rău. S-a întâmplat atât de repede. Când am ajuns la el, era prea târziu...* Dacă putea împiedica o mamă să treacă prin ce trecuse Helen, în momentul acela groaznic, pe culoarul camerei de urgenţă, când citise moartea fiului ei în ochii plini de durere ai lui Kimble...

Copilul acesta avea să scape, chiar dacă ar fi însemnat ca Kimble să-şi decline identitatea prin sistemul de amplificare al spitalului.

Când ajunseră în sfârşit la intrarea sălii de operaţie, Kimble trebui să-şi amintească faptul că nu mai era autorizat să intre.

Un chirurg în costum steril, cu masca pe jumătate dezlegată atârnându-i pe bărbie, ieşi cu paşi mari din blocul operator. Kimble îl opri imediat şi-i arătă brancarda :

— Tocmai l-au trimis sus pe ăsta.

Chirurgul măsură cu ochi critic ţinuta de îngrijitor a lui Kimble şi înălţă o sprânceană :

— Se pare c-au pus toată lumea la treabă în noaptea asta.

Ridică diagrama şi radiografia de pe targă, şi expresia i se întunecă imediat. Kimble simţi un val de uşurare. Omul acela avea experienţă, era competent ; înţelegea gravitatea situaţiei. Băiatul intrase pe mâini bune.

— Bob ! o strigă chirurgul pe sora de la urgenţă. Du pacientul ăsta în sala patru, pentru operaţie !

Când privi din nou, Kimble dispăruse.

Kimble reveni grăbit în aripa de la parter, îşi găsi căruciorul şi îl împinse în Clinica de Proteze. Tehniciana prietenoasă din noaptea trecută era acolo, cu căştile Walkman la locul lor ; îi făcu un semn lui Kimble când trecu prin faţa ei cu căruţul. El îi răspunse, duse căruciorul în spatele glasvandului din centrul de calcul şi închise uşa. Storurile acopereau pereţii de sticlă ; Kimble le trase ca pentru a le şterge de praf, apoi se duse imediat la computer şi-l puse în funcţiune.

Nu era programator, dar se pricepea destul la computere, în sens rudimentar, pentru a căuta în memorie dosa-

rele ; primul dosar pe care-l încărcă nu era ceea ce căuta. Ieşi din program şi reveni la căutarea prin listinguri.

Iar apoi văzu dosarul pe care-l dorea — un program numit „demosrch exe". Prompt, Kimble tastă „demosrch" * ; ecranul se albi un moment, după care apărură cuvintele :

CAUTAREA DEMOGRAFIC — ORGANIZATA PACIENŢI DUPĂ : VARSTA, SEX, RASA, MEMBRU, SAU ALTELE ?

— Da ! şuieră Kimble exultând, şi bătu :

SEXUL : MASCULIN
VARSTA : 35-40
RASA : CAUCAZIANA
MEMBRUL : BRAŢ DREPT
ALTELE : PUNCT DE PROTEZARE = JUMATATE HUMERUS
DESCHIDERE PALMA :

Se opri şi închise ochii, amintindu-şi cuvintele rostite de tehnicianul criminalist în timpul procesului :

...deschiderea urmei de sugrumare pe gâtul decedatei era de două sute treizeci de milimetri de la un capăt al altul — deschiderea exactă a palmei doctorului Kimble...

Kimble deschise ochii şi tastă „225—235". Mesajul „VA RUGĂM AŞTEPTAŢI" apăru pe ecran ; indicatorul luminos al hard-discului începu să clipească în timp ce computerul zumzăia, procesând. Kimble se aplecă peste monitor când afişajul se schimbă din nou :

NUMARUL CANDIDAŢILOR POSIBILI : 75. DORIŢI SĂ SUBDIVIZĂM ?

— Şaptezeci şi cinci ? şopti ; era evident că programul avea acces la o bancă de date de întindere naţională. La dracu', da.

Se gândi un moment, apoi adăugă o altă caracteristică definitorie — „Reşedinţa : Illinois".

Lumina verde a hard-discului se aprinse iar. Kimble îşi îndreptă trupul şi clătină jaluzelele, ca să dea impresia că le curăţa. Se aplecă la loc când văzu cuvintele desfăşurându-se pe ecranul monitorului :

---

* Prescurtare pentru *demographic search.* (n.t.)

NUMARUL CANDIDAȚILOR POSIBILI : 21.

Kimble se încruntă la vederea acestui număr ; douăzeci și unu erau prea mulți. Pur și simplu n-avea timp să cerceteze atâtea persoane. Probabil că Gerard era deja mult prea aproape. Își frecă obosit ochii și încercă să se concentreze.

Trebuia să existe o cale mai rapidă.

Închise ochii, revenind la amintirea brațului artificial ce se desprindea în mâna lui, de la jumătatea osului humerus. Omul holbându-se la el, surprins, smulgând proteza din strânsoarea lui Kimble și fugind cu ea...

Intuiția îi spunea că acolo se afla cheia. Acolo *trebuia* să fie. Simți că se apropiase decisiv de ascunzătoarea ei, și totuși răspunsul îi scăpa printre degete. Oricum, bănuia unde-l poate găsi.

Kimble ridică o jaluzea cu degetul și privi spre coridorul gol.

Criza din Secția de Urgență se potolise. Pacienții fuseseră îngrijiți, tratați și trimiși acasă sau la chirurgie, la secția Stări Critice ori în salonele spitalului. Simțindu-se epuizată, acum când efectul șocului de adrenalină trecuse, Anne Eastman parcurgea încet culoarele, verificând răniții.

Trecu prin C.C.U. *, șoptind încurajări pacienților care o puteau auzi, și chiar și acelora care n-o auzeau. În drum spre ieșire, se opri în ușă ; ceva nu era în regulă. Se încruntă, sondându-și memoria obosită, iar apoi își dădu seama : băiatul cu fractură de stern dispăruse. Simți brusca senzație de prăbușire și pierdere care o încerca ori de câte ori îi murea un pacient ; nu fusese decât un băiețel, atât de tânăr !... O îngrozea gândul că...

Sora-șefă de secție, Gladys O'Malley, trecu pe lângă ea. Eastman întinse mâna și o atinse pe umăr, vorbind cu vocea scăzută pe care o impunea tăcerea din C.C.U. :

— Gladys, unde-i băiatul pe care l-am timis cu omul de serviciu ?

Se aștepta ca la această întrebare ochii albaștri ai lui Gladys să se încețoșeze, și se pregăti sufletește în aștep-

---

* Acronim pentru *Critical Care Unit* (Secția Stări Critice). (n.t.)

tarea veştii proaste. Când colo, Gladys o privi fără expresie :

— Care băiat ?

— Cel cu fractură de stern.

Privirea surorii trecu peste pacienţii tăcuţi, întinşi pe paturi, ce le înconjurau ; se uită iar la doctoriţă, neputincioasă, şi scutură din cap :

— N-a ajuns aici.

Un fior neaşteptat o străbătu pe doctoriţa Eastman. Omul de serviciu părea o persoană atât de decentă şi inteligentă, încât avusese încredere în el, dar acum capul i se umplu de gânduri negre. O fi fost vreun soi de psihopat şi răpise băiatul ?

Nu, imposibil. Pur şi simplu nu părea capabil de o asemenea faptă. Poate că, în toată agitaţia, o înţelesese greşit, sau poate fusese ea atât de împrăştiată încât îi dăduse un ordin confuz, dar părea improbabil. Totuşi, dacă nu era C.C.U, atunci unde naiba putea fi ?

Cuprinsă de o presimţire, se repezi în sus pe scări spre chirurgie ; când ajunse la etajul patru, abia mai respira. Dave Jansen, unul dintre chirurgii rezidenţi, stătea la intrarea blocului operator, privind încruntat o diagramă pe care o ţinea în mână.

— Dave, gâfâi Eastman. Ai văzut un îngrijitor venind aici mai devreme ?

Dave ridică ochii, încă neatent, aproape fără să-i înregistreze prezenţa.

— Mda, a adus un puşti.

Îi întinse diagrama :

— Tu ai scris asta, Anne ? N-am putut descifra semnătura...

Eastman holbă ochii la vederea terminologiei medicale. Nu încăpea nici o îndoială că prescripţia provenea de la un doctor.

— Nu, răspunse, aruncându-i-o înapoi lui Jensen, care o refuză. Am văzut...

Jensen o întrerupse, întorcându-se în grabă spre O.R. * :

— Cine a făcut-o ştia al dracului de bine ce face. Băiatul e la un fir de păr de-o ruptură a aortei.

Intră înapoi în sala de operaţie. Eastman rămase pri-

---

* Acronim pentru *Operations Room* (Sala de operaţii). (n.t.)

vînd după el cu gura căscată, apoi la recomandările din mâna ei.

Kimble se furişă în sala de depozitare a protezelor, privind în sus la membrele artificiale agăţate sub plafon. Găsi un braţ ce ajungea până dincolo de jumătatea osului humerus şi îl trase jos.

Începu să manevreze încheietura cotului, (senzaţia pielii reci, neînsufleţite, sub degetele sale, senzaţia de rezistenţă la tracţiune, apoi la răsucire...)

observând cum se mişca. Iar apoi îl smuci cu putere. Mai tare, astfel încât să se îndoaie sub unghi nefiresc, acelaşi unghi nefiresc pe care-l văzuse în noaptea de 20 ianuarie.

(Mai tare. În noaptea aceea îl forţase mai tare şi, în penumbră, îl văzuse pe individ strâmbându-se de durere, iar în cele din urmă, trăgând cu o forţă născută din teroare, furie şi disperare, desprinsese braţul...)

Kimble strânse puternic din buze şi răsuci cu toată forţa, aducând braţ'ul în poziţia nefirească pe care şi-o amintea. Legăturile interioare ale cotului se umflară, apoi plesniră ; antebraţul se pleoşti, înmuiat dintr-o dată.

Buzele subţiate ale lui Kimble se arcuiră într-un zâmbet de triumf amar. În noaptea aceea, articulaţia protezei individului se rupsese.

Agăţă braţul la loc sub tavan şi se întoarse fără zgomot în camera computerelor. De această dată ceru lista de reparaţii a articulaţiilor, între 21 ianuarie şi 1 februarie.

Filon exploatabil. Cinci nume. Kimble comandă imprimarea, întinse mâna să dea drumul imprimantei, apoi se uită printre jaluzele la tehniciana cu căşti stereo, care nu reacţionă.

În mai puţin de un minut, cele cinci nume fură imprimate. Kimble rupse foaia din imprimantă şi o strecură în buzunar, apoi se grăbi să iasă pe coridor. Nu se mai osteni să-şi recupereze căruciorul ; nu avea nevoie să mai revină la Cook County.

Anne Eastman se îndrepta spre el. Kimble o salută cu o înclinare a capului şi încercă să treacă pe lângă ea, dar doctoriţa se opri cu mâinile-n şolduri, tăindu-i calea.

— Te interesează în mod deosebit radiografiile pacienților noștri ? întreabă, pe un ton de curiozitate amestecată cu indignare.

Kimble simți un fior rece, dar nu făcu nimic care să-l dea de gol.

— Ce vreți să spuneți ?

Femeia scoase un mic sunet de îndoială în timp ce se mai apropia cu un pas. Kimble îi repetă mișcarea, făcând un pas înapoi.

— Haide. Te-am văzut uitându-te la radiografia băiatului.

Kimble ezită, incapabil să găsească o scuză.

— E un hobby de-al meu...

Aruncă o privire spre ieșire.

Trăsăturile doctoriței se schimonosiră pline de o neîncredere ostilă :

— Și ce alte hobby-uri mai ai ? Chirurgia cerebrală ?

Continua să se apropie ; Kimble mai făcu un pas înapoi și întreabă :

— Ce vreți ?

Eastman ridică bărbia în sus și-l privi cu severitate în ochi :

— Vrea să știu cum a ajuns copilul ăla la chirurgie.

— Eu sunt om de serviciu, replică moale Kimble. Am făcut ce mi s-a spus.

— Palavre. Cine a schimbat prescripțiile ?

Kimble o privi fără să răspundă, dar îi văzu schimbarea de expresie — derută, urmată imediat de suspiciune — când realiză că tăcerea lui era o mărturisire.

Doctorița întinse mâna și-i smulse cartea de identitate de la rever :

— Nu te mișca de-aici. Anunț securitatea.

Kimble se repezi spre ieșire și nu se uită întpoi până nu ajunse la ușile duble ce dădeau afară din Secția de Urgență. Abia atunci văzu că femeia nu-l urmărise ; stătea nemișcată, privind după el cu o expresie perplexă.

În noaptea aceea Gerard nu adormi imediat, ci privi pe tavanul dormitorului schema mentală a situației, care acum arăta porțiuni din centrul orașului Chicago, cu bolduri roșii înfipte în locurile unde apăruse Richard Kimble. Deocamdată nu erau decât două: gara și clubul de tenis al doctorului Nichols, lângă Loop.

Nu îndeajuns ca să continue. Nu încă. Dar Gerard avea o presimțire, iar presimțirile lui rareori se dovedeau greșite. Punctul de plecare era faptul că Richard Kimble se înapoiase la Chicago, ceea ce n-avea absolut nici un sens. Dacă doctorul evadase cu intenția de a fugi, ar fi încercat să ajungă cât mai departe, nu s-ar fi întors acolo unde lucrase cândva și unde avea cele mai mari șanse să fie recunoscut.

Fie era nebun, fie avea un motiv. Iar Gerard privise în adâncul ochilor lui Richard Kimble. Omul era disperat, obsedat, dar nu nebun. Revenise la Chicago dintr-un motiv precis, iar Gerard bănuia că acesta era omul-cu-un-singur-braț.

Firește, se punea următoarea întrebare evidentă : de ce ? Pentru asta existau două răspunsuri și, pe moment, Gerard oscilă frenetic, fără să știe pe care să-l aleagă. Primul : acela că Richard Kimble era nevinovat și vroia să adune probe suficiente pentru a-l condamna pe adevăratul făptaș.

Al doilea era mai sinistru, și totuși mai credibil pentru Gerard : presupunea că doctorul era vinovat, că-l angajase pe omul-cu-un-singur-braț să-i omoare soția, că îl înfuria faptul că asasinul umbla liber, în vreme ce toate oalele se spărgeau în capul lui, și venise la Chicago să se răzbune într-un fel sau altul.

Își notă în minte să-i spună lui Poole să se coordoneze cu Biggs, Newman și Renfro într-o cercetare a tuturor arhivelor de spital și a cabinetelor medicale din zonă. Dacă omul avea proteză la un braț, atunci sigur că și-a montat-o undeva ; trebuiau să existe documente spitalicești.

Presupunând, firește, că-și pusese proteza în Chicago. Gerard oftă și-și trecu o mână peste ochii închiși. Era proverbialul ac în carul cu fân ; nu-i de mirare că avocații lui Kimble își pierduseră nădejdea de a-l găsi pe pretinsul om-cu-un-singur-braț. Informațiile erau prea sumare ca să fie de folos : bărbat ; caucazian ; între două vârste — de la treizeci și cinci la patruzeci și cinci. Conform versiunii lui Kimble, brațul fals se desfăcuse imediat, mai sus de cot.

Fără vreo altă cale de a limita căutarea, încercarea de a pune mâna pe Kimble prin intermdiul omului-cu-un-singur-braț risca să dureze o veșnicie. Atunci când aveau să-l găsească pe individ, Kimble îl va fi ucis deja, aflându-se la un continent sau două depărtare.

Renunțăm la acest plan de atac.

Gerard oftă și începu să ațipească.

Puțin după miezul nopții, telefonul sună în dormitorul cufundat în beznă.

— Gerard — hârâi el, și-și drese vocea.

Glasul lui Renfro era jignitor de vesel :

— Ați auzit vreodată de Indole Circle 23 ?

Gerard se lăsă pe spate și închise ochii în timp ce-și masa șaua nasului.

— Mhm. Fermecător loc. Am luat ceaiul acolo săptămâna trecută.

Tăcu și apoi sarcasmul îi dispăru din glas :

— N-ar strica să fie o veste bună.

— E adresa lui Richard Kimble.

Gerard sări în sus.

— A fost o coincidență splendidă, continuă Renfro. Se pare că nepotul gazdei lui Kimble a fost săltat pentru trafic cu L.S.D. Când l-au adus pe puști la secție, aproape a făcut pe el văzându-l pe Kimble printre afișele cu urmăriți...

Dar Gerard nu mai asculta. Deja dăduse la o parte așternuturile, aruncase cât colo receptorul și-și trăgea frenetic pantalonii.

În mai puțin de-o oră, Gerard coborî scara și se întâlni cu Renfro în apartamentul de la subsol. Newman stătea în apropiere, privind fotografiile și dosarele împrăștiate pe un pat îngust de campanie, cu așternutul răvășit, în timp ce un tehnician criminalist presăra pudră pentru amprente.

Renfro zâmbea.

— Vă pot spune deja ale cui amprente le vom găsi. Am vorbit cu proprietăreasa și avem o identificare afirmativă. Spune că era Kimble, nici pomeneală. Asta-nseamnă doi martori oculari.

Gerard observă subsolul murdar cu o prvire fugară — lucru ce nu-i solicită prea mult efort. Mobilierul con-

sta dintr-o chiuvetă pătată de rugină, cu toaletă, într-o baie cât o boxă, o masă şubredă ce servea şi drept noptieră, şi patul mic de campanie. Gerard se apropie de saltea pentru a vedea mai bine dosarele şi fotografiile răspândite acolo. Newman trecu într-o parte, să-i facă loc.

Îl salută pe tânăr cu o înclinare a capului :

— Ce-ţi mai face urechea ?

I se păru că pupilele lui Newman se contractă la apariţia lui.

— Bine, spuse scurt Newman, abia gratificându-şi şeful cu o fugară privire piezişă. Pereţi invizibili se înălţau în jurul lui — ceea ce lui Gerard îi convenea de minune. Newman avea nevoie de aceşti pereţi dacă vroia să supravieţuiască în meseria lor ; acesta era sensul întregului ceremonial de hărţuire. La fel făcuseră şi superiorii lui Gerard cu el însuşi, acum vreo douăzeci de ani.

Se apleacă să inspecteze documentele. Fotografiile reprezentau membre artificiale — numai braţe, majoritatea ajungând până dincolo de articulaţia cotului. Simţi un impuls de satisfacţie ; avusese dreptate. Kimble se-ntorsese acasă în căutarea omului-cu-un-singur-braţ. Iar căutarea sa avea să-i conducă pe şerifi la el.

Gerard întinse mâna spre un dosar, ezită, şi privi la tehnicianul criminalist, care tocmai terminase cu patul şi se ridica.

Tehnicianul dădu din cap :

— Daţi-i drumul. Doar să nu încurcaţi ce-am găsit, bine ?

Gerard culese dosarul apucându-l de margini, îl deschise şi căută un indiciu privindu-i originea. Conţinea fotografia unei proteze montate şi însemnări clinice asupra operaţiunii.

Lângă el, Newman spuse :

— Am aruncat deja o privire în cele mai multe din astea. Nu conţin numele clinicii sau al spitalului.

Gerard se încruntă, în timp ce răsfoia dosarul. Se părea că nu era nici măcar dosarul unui pacient, ci un fel de registru păstrat pentru sprijinul celor ce proiectau

şi potriveau proteze. Nu existau date personale, numere de telefon, adrese sau note asupra vizitelor ulterioare. Singura informaţie utilă era numele de familie înscris pe verso-ul fotografiilor.

Se întrebă dacă Richard Kimble înhăţase dosarele în grabă, cu teama să nu fie descoperit, apoi le adusese aici şi fusese decepţionat... Sau căuta altceva în locul numelui ?

— Atunci o să ne uităm prin toate, spuse, încercând să-şi ascundă iritarea de-a fi ajuns atât de aproape de Kimble fără ca ancheta să progreseze. Şi vom folosi numele de familie ca punct de plecare...

Închise dosarul şi îl puse cu grijă la loc pe saltea, exact acolo de unde-l luase.

Între timp, Newman căutase delicat printr-un teanc de dosare de pe pat, verificând să se asigure că toate conţineau acelaşi tip de informaţii. Gerard se îndreptă de spate şi privi cum Newman ajunse la fundul teancului — şi găsi o hârtie împăturită depusă dedesubt, chiar pe pătură.

— Ai pudrat aici ? îi strigă Newman tehnicianului ce pleca, dar Gerard luase deja foaia şi o despăturea pentru a citi :

CENTRUL MEDICAL COOK COUNTY
SEMINARE DE SĂNĂTATE PUBLICĂ

Ianuarie este luna de îngrijire a sănătăţii femeilor!

Kimble se întoarse de la spital cu metroul aerian şi străbătu pe jos străzile rămase până la micul său apartament, încercând să decidă ce-avea de făcut. N-ar mai fi fost prudent să revină la Cook County — nu dacă Anne Eastman îl denunţa, aşa cum era sigur că va face. Dorise să readucă dosarele la Clinică — tehnicienii şi pacienţii aveau nevoie de informaţii — dar nu mai putea risca aşa-ceva. Dacă avea timp, poate reuşea să le trimită prin poştă.

Cu gulerul ridicat pentru a se apăra de vânt şi frig, coti la stânga pe Indole Circle, păşind atent pe trotuarul îngheţat. La o distanţă mai mică de un bloc, se opri, avertizat de o atavică intuiţie a primejdiei.

Două sedanuri americane, ultimul model, erau parcate la bordură în faţa casei lui. Lumina ferestrei de la subsol inunda trotuarul şi se reflecta, lucitoare, în parbrize, barele cromate şi gheaţă.

Lui Kimble i se acceleră respiraţia, umplând aerul rece cu aburi. Nu se îndoi nici o clipă că acelea erau maşini de poliţie fără însemne, că una din ele fusese condusă de inspectorul Gerard. Dar nu putea pricepe cum îi dăduseră de urmă aici : Anne Eastman nu-i ştia adresa.

Iar apoi îi veni o idee : asta n-avea nici o legătură cu Eastman sau cu spitalul. Avea legătură cu arestarea puştiului, după-amiază. Îl duseseră la secţie, unde fotografia lui Kimble era lipită pe toţi pereţii...

Se întoarse şi fugi în noapte.

A doua zi dimineaţă, Gerard parcurse coridoarele spitalului Cook County, însoţit de Renfro, Biggs şi Poole, şi gândindu-se cum străbătuse Kimble aceleaşi holuri cu nici douăsprezece ore în urmă.

Cei trei adjuncţi se învârtiră în jurul unui infirmier de la urgenţă, care dădu din cap cu convingere văzând fotografia de dosar a lui Kimble, ţinută de Renfro în mâna întinsă, pe când Gerard o interoga pe doctoriţa de gardă din noaptea trecută, Anne Eastman. Eastman era tânără, istovită şi complet neimpresionată de Privire. Lui Gerard îi plăcu de ea. Totuşi, n-o lăsă să-i scape uşor.

Şeriful se încruntă la vederea cărţii de identitate a spitalului. Purta numele „Desmondo Jose Ruiz", dar chipul era cel al lui Richard Kimble.

— Un om care se dă drept îngrijitor prescrie o operaţie de urgenţă şi tot ce faceţi dumneavoastră e să-i smulgeţi cartea de identitate ?

Ridică privirea pentru a o vedea pe Eastman întorcându-i expresia încruntată. În mod evident, îl considera pe Gerard o pacoste, care o distrăgea de la treburi mult mai importante.

— Un băiețel este astăzi în viață pentru că el a făcut ceva, spuse ea cu fermitate.

Încă un fan de-al lui Richard Kimble. Gerard se întrebă dacă apucase să-l cunoască bine pe doctor; era tânără, atrăgătoare, iar Kimble era fără-ndoială foarte singur. Avea o privire directă, onestă, fără a clipi. Totuși, Gerard îi studie atent ochii în timp ce spunea:

— Deci nu știți că atunci când a evadat, era transportat la închisoarea Menard pentru o plimbare spre celula condamnaților la moarte...?

Eastman se retrase puțin, cu gura căscată. Groaza ei îl umplu de încântare pe Gerard.

— Și-a asasinat soția, continuă el. În fața surprizei nesimulate a doctoriței, aproape că zâmbi. Nu se aștepta să mai facă ceva pentru a-l ajuta pe Kimble în viitorul apropiat.

— Vă mulțumesc, doamnă doctor, încheie Gerard politicos și se îndreptă spre locul unde Kimble dusese cu o noapte în urmă targa copilului. Și-l închipui acolo, în uniforma sa de îngrijitor, strecurându-se prin tot haosul fără să atragă atenția. Putea să-l vadă, aproape să-i simtă mirosul, și avu o acută senzație de frustrare pentru că nu putea întinde pur și simplu mâna peste intervalul de timp, să-l atingă.

Și, cu ochii minții, îl văzu pe Kimble împingând brancarda pe hol și privind în jos către un băiețaș care gemea din cauza durerilor cumplite, iar ochii chirurgului se încețoșaseră, cu expresia aceea care...

Gerard își cenzură imediat emoția.

Renfro termină interogatoriul sanitarului și, împreună cu ceilalți adjuncți, i se alătură lui Gerard.

— Ceea ce nu pot eu să pricep, clătina Renfro din cap, este de ce, dacă ai fi Kimble, ți-ai asuma un risc de calibru mare învârtindu-te în jurul unei secții de accidentați? Locul mișună de polițiști.

— E un maniac al riscului, sugeră disprețuitoare Poole.

Expresia lui Biggs deveni îngândurată:

— Sau poate rana i-a fost mai gravă decât credeam noi. Poate s-a infectat, și a trebuit să-și mai ia medicamente...

— Asta tot nu explică de ce-a pierdut vremea să-l ajute pe puşti, replică Renfro.

Gerard nu le mai dădu atenţie când un om între două vârste trecu pe lângă el. Ceva nedefinit în înfăţişarea şi mersul bărbatului îi atrăsese atenţia ; îngustă ochii, pornind după acesta pe hol.

De braţ era vorba — braţul stâng, mai jos de cot. Atârna într-un unghi cam nefiresc şi, apropiindu-se, Gerard îşi dădu seama că mâna ce se zărea ieşind din mâneca omului n-avea aceeaşi culoare cu restul pielii acestuia.

Îl urmări când omul schimbă direcţia şi porni pe coridor, în partea opusă Secţiei de Urgenţă. Holul forma un unghi ascuţit la dreapta. În timp ce dădea un alt colţ şi ajungea la o uşă dublă de sticlă, omul simţi că-l urmăreşte cineva şi se opri.

Ţinu uşa deschisă, privindu-l pe Gerard :

— Vă pot ajuta cu ceva ?

Gerard zâmbi, privind dincolo de el spre un alt coridor şi văzu a doua uşă, marcată „CLINICA PROTEZE".

— Vă mulţumesc, domnule, răspunse el cu absolută sinceritate. Cred că m-aţi şi ajutat.

În acelaşi timp, Kimble făcea investigaţii pe cont propriu. Petrecuse noaptea într-un hotel ieftin, apoi hoinărise prin cartierul sordid până când găsise un bar corespunzător criteriilor lui : avea telefon public, nu era aglomerat (singurul client era un alcoolic sprijinit de tejgheaua de stejar zgâriată, care bea cu eficienţă calmă, metodică), şi era deschis la ora nouă dimineaţa. Kimble străbătu şuviţele subţiri de fum, care unduiau ca nişte şerpi în razele de soare ce pătrundeau pe uşa deschisă, ceru o bere la bar şi o lăsă neatinsă pe tejghea, apoi se îndreptă spre fundul localului. Găsi telefonul public pe coridorul îngust şi întunecos al toaletelor, care puţea a urină şi mucuri de ţigări. De astă dată, avu noroc : exista şi o carte de telefon mai amănunţită a regiunii Chicago, şi găsi patru din cele cinci numere probabile ale persoanelor din dosare. Pe-al cincilea îl află de la informaţii.

Începu să dea telefoane. Găsise trei posibilităţi pentru primul nume de pe listă, Raymond Johnston : un

R.A. Johnston, un R.J. Johnston şi un Ray. Nu exista nici un Raymond. Sună la toate trei. R.A. era un Robert, iar R.J. refuză să-şi spună numele dar vru să ştie cine naiba era Raymond ăsta. La al treilea răspunse nevasta lui Ray Johnston, iar Kimble se lansă în jocul său simulat :

— Da... La telefon doctorul Elway de la Cook County. Urmăresc rezultatele prestaţiei Clinicii de Proteze către Raymond Johnston... Am nimerit la persoana respectivă?

— Da, spuse posacă femeia. Ray doarme, are gripă. Ce vreţi să ştiţi ?

— Vroiam doar să-i pun câteva întrebări despre cum îi funcţionează proteza.

— Merge bine, răspunse femeia. Deşi Ray zice câteodată că dreapta i se cam clatină.

Kimble ezită :

— Dreapta ?

— Îhî. Braţul stâng merge de minune. Se descurcă bine cu el. Juma' din timp, lumea nici nu-şi dă seama.

Kimble o sfătui ca Ray să contacteze clinica dacă mai avea probleme cu braţul drept, şi închise.

Unul mai puţin.

Formă singurul număr pe care-l obţinuse de la informaţii pentru al doilea nume, Costas Milkis. Nici o îndoială că era cel corect. Află însă că Milkis era bolnav cronic şi stătea imoblizat într-un fotoliu rulant de un an şi jumătate. Al doilea tăiat de pe listă.

Al treilea, Matthew Zelick, murise. Kimble îi ceru scuze soţiei îndoliate, apoi închise telefonul şi şterse numele de pe listă. Privi cele două nume rămase : Clive Driscoll şi Frederick Sykes. Unul din ei trebuia să fie omul care o ucisese pe Helen. Kmble le studie pe amândouă, încercând să decidă care nume aducea mai mult ca cel al unui ucigaş *.

Trase aer în piept şi formă numărul lui Driscoll. Răspunse un bărbat.

— Alo, spuse, Kimble, încărcând să împiedice valul de adrenalină să i se simtă în glas. Îl caut pe Clive Driscoll...

---

* De fapt amândouă ; Driscoll — tâlhar din romanul „Singur pe lume" de Hector Malot ; Sykes — asasin din romanul „Oliver Twist" de Charles Dickens. (n.t.)

— Clive nu-i acilea, spuse bănuitor omul. Eu-s Jesse. Frate-su. Cine-i la telefon ?

Kimble simulă un ton vesel și jovial :

— Sunt Ted Riley de la comitetul reuniunii liceului. Că vă vine să credeți sau nu, doozcinci de ani bat lo ușă și Clive e pe lista noastră de suflete pierdute...

— Clive e la pârnaie. Copoii zic c-a-ncercat să spargă o casă de economii și-mprumuturi.

Pe Kimble îl fulgeră o amintire : ușa dormitorului trântită peste intrus, luciul unui obiect metalic căzând, zgomotul acestuia pe podea. Saltul după pistol...

Se forță să râdă :

— Nu, pe bune ? Jaf cu arma în mână ? Unde e ?

— În temnița federală. Știi care, aia de lângă gara din centru...

— Mhmm, răspunse Kimble, cu destulă ironie. Mhm, știu care... Mulțam.

Formă apoi numărul lui Sykes. Nu răspundea. Probabil omul plecase deja la serviciu.

Kimble puse receptorul în furcă și privi din nou lista, cu o senzație de groază crescândă.

Driscoll era criminalul. Trebuia să fie, și totuși Kimble nu vroia s-o recunoască față de sine însuși. Căci dacă asasinul era Driscoll, atunci nu exista decât o singură cale de-a ajunge la el, iar acea cale avea să ducă aproape sigur la capturarea sau uciderea lui Kimble.

În același timp, știa că n-avea de ales. Cuprins de o tot mai puternică oroare, băgă în buzunar lista și ieși, mijind ochii în lumina orbitoare a soarelui.

9

Gerard stătea lângă computerul din Clinica de Proteze în timp de Renfro şi Poole priveau, impresionaţi, cum un tehnician îi aplica lui Biggs o proteză specială pentru demonstraţii. Clinica era un loc animat şi fascinant, dar Gerard nu acorda decât o atenţie superficială tehnicienilor ce ajustau şi testau membre, şi încântării lui Biggs, care încordă muşchii umărului şi văzu mâna artificială închizându-se drept răspuns.

În acel moment, Gerard era mult prea preocupat ca să se bucure de minunile ştiinţei. Presimţirea sa se dovedise corectă : omul-cu-un-singur-braţ exista, iar Kimble încerca să-l găsească. Ceea ce însemna că şi teoria sa, potrivit căreia Kimble era ţapul ispăşitor furios pe asasinul profesionst, avea meritele ei.

Oricum, Gerard vroia să fie sigur că el va ajunge primul acolo dar nu se putea abţine să nu-l distragă faptul că omul-cu-un-singur-braţ nu fusese simplul produs al imaginaţiei unui ucigaş disperat. Kimble spusese adevărul — cel puţin despre existenţa individului.

Directoarea clinicii stătea lângă el, privind cu mândrie cum Biggs flexa mâna artificială. Arăta la fel ca toţi ceilalţi care lucrau acolo — palidă, cu ochelari, cu un trup rotund şi moale şi un aer de profundă mulţumire ce provenea din salariul pe care-l obţinea pentru că făcea ceea ce-i plăcea ei mai mult. Părea mult mai intere-

sată să conducă un tur prin secție decât să răspundă la întrebările lui Gerard.

— Mai spuneți-mi odată cum s-ar putea încerca localizarea unui suspect, repetă Gerard.

Directoarea se întoarse spre el, clipind în spatele ochelarilor cu lentile groase

— Oh, exclamă ea și, din intonație, se văzu clar că uitase complet despre ce vorbise mai înainte. Aruncă o privire spre computer, în fața căruia ședea un tehnician cu tunică albă, așteptând instrucțiuni.

— Dosarele sunt foarte clare dacă știți parametrii persoanei pe care o căutați.

Gerard miji ochii spre ecranul computerului. Nimic din ceea ce era afișat acolo nu i se părea foarte clar. Înainte de a se întoarce spre monitor, tehnicianul de la computer îi zâmbi, cu o privire care dădea de înțeles că directoarea era cu totul aeriană. Directoarea, bineînțeles, nu observă nimic.

Tehnicianul tastă pe claviatură cu o viteză uimitoare, apoi clipi la vederea rezultatelor ce scânteiară pe ecran.

— Aveți o bază inițială de trei sute douăzeci și cinci de persoane albe de sex masculin.

Gerard o strigă pe Poole, care-și plimba degetele peste proteza demonstrativă atașată de brațul lui Biggs, murmurând ceva despre realism.

— Poole, se răsti el, iar ea ridică privirea, alertată instantaneu la auzul numelui ei. Dă-mi relatarea lui Kimble despre noaptea crimei.

Poole scoase dosarul din servieta ei cu curea de umăr și-l răsfoi.

— Omul-cu-un-singur-braț, continuă Gerard. Îi lipsește mâna stângă, sau dreapta ?

Poole căută și nu ridică privirea când răspunse :

— Dreapta.

Tehnicianul introduse informația. Ecranul monitorului fulgeră scurt, apoi afișă un număr : 250.

— Vârsta, între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani, citi Poole.

Degetele tehnicianului cântară pe taste. Ecranul scânteie, iar numărul scăzu la 117.

— Locuieşte în zona Chicago extinsă, adăugă Gerard. Cincizeci şi trei.
Gerard privi numărul, judecând.
Tehnicianul de la computer ridică ochii spre el :
— Aveţi amplasamentul protezei ?
— Ţurloiu' de sus, replică Gerard.
Văzând expresia nedumerită a tehnicianului, Poole traduse :
— Epicondrilul humeral median.
Douăzeci.
— Ne-ar putea lua o săptămână să dăm de urma tuturor numelor ăstora, se plânse Renfro, şi tăcu când Gerard îi aruncă o privire prin care-i spunea că n-are nevoie să audă ce se vede şi cu ochiul lbier.
Gerard ridică receptorul celui mai apropiat telefon fără să mai ceară permisiunea, apăsă pe butonul unei linii libere şi formă un număr. Când i se răspunse, spuse:
— Stevens, am o listă de nume pe care vreau să le examinezi pentru antecedente penale.

Kimble stătea pe trotuar şi privea impozantul edificiu de piatră cenuşie aflat de partea cealaltă a străzii zgomotoase, cu circulaţie intensă. Însăşi vederea acestuia declanşase o reacţie fizică, făcând să-i bată inima nebuneşte, aproape până la greaţă ; acum se chinuia să-şi încetinească respiraţia.
Pe drumul până aici, se oprise de două ori la cabine telefonice, sperând să ia legătura cu al cincilea om de pe listă, Frederick Sykes, dar la numărul lui Sykes nu răspundea nimeni.
Nici vorbă să amâne. Gerard putea fi pe urmele lui chiar în acel moment ; trebuia să-şi asume riscul şi să-l vadă cu ochii lui pe Clive Driscoll.
Când culoarea semaforului se schimbă şi semnalul „TRECEŢI" începu să clipească, Kimble trase adânc aer în piept şi traversă strada. Intrând pe uşa rotativă de sticlă ce ducea în holul închisorii federale, îşi făcu sie însuşi o promisiune fermă : dacă-l recunoşteau înainte de a-l vedea pe Driscoll şi a-l identifica drept ucigaş al lui Helen, avea să fugă, chiar dacă asta însemna să fie împuşcat din spate. Cel puţin ar fi fost un sfârşit mai

rapid decât drumul nesfârşit pe coridorul condamnaţilor la moarte, care-l aştepta dacă era prins din nou.

Iar dacă-l recunoştea pe Driscoll...

Gândul că va trebui să privească din nou în ochii ucigaşului soţiei sale sporea intensitatea neliniştii lui Kimble. Nu era deloc sigur ce va face, ce va spune ; nu era sigur că va fi în stare să se abţină de-a se arunca asupra gratiilor, pradă unei furii oarbe.

Trebuia. Nu avea nici o dovadă împotriva lui ; nu încă. Trebuia să pună mâna pe ceva înainte de-a îndrăzni să se ducă la poliţie.

Kimble poposi în hol şi încercă să nu arate prea stânjenit şi nelalocul lui în timp ce studia tabelul de lângă lifturi, apoi apăsă butonul URCARE.

Uşa unuia dintre ascensoare se deschise aproape imediat ; înăuntru erau şase poliţişti care urcaseră din parcajul subteran. Kimble îşi învinse impulsul de-a o lua la fugă şi rămase pe loc, privind copoii şi întrebându-se dacă n-ar da prea mult de bănuit în cazul în care ar renunţa şi s-ar urca în alt lift.

Ba da. Mai era loc pentru cel puţin încă doi, trei oameni. Un poliţist prinse uşa şi i-o ţinu lui Kimble deschisă :

— Urcaţi sau nu ?

Kimble se sili să păşească în lift. Se răsuci imediat cu faţa către despărţitura uşilor, încercând să ignore respiraţia celor şase poliţişti în ceafa lui şi privind în sus când vechiul ascensor scârţâi şi se puse în mişcare. Copoiul de lângă el îl măsură dintr-o privire, apoi întoarse capul, căscând.

Liftul urca înnebunitor de încet. Kimble număra etajele în timp ce lumina scalei indicatoare se muta mai sus, tot mai sus şi clipi în sfârşit nivelul de sub al lui...

Şi atunci, exact înainte să ajungă la destinaţie, cabina încetini şi se opri de-a binelea între etaje. Luminile din plafon pâlpâiră. Kimble înclină capul şi încercă să nu tremure prea vizibil.

— La dracu'... bombăni unul dintre poliţiştii din spatele lui. Nu acum...

— Aveţi careva vreun pachet de cărţi? glumi un altul.

Liftul porni iar cu o smucitură bruscă; un clopot sună înfundat când cabina se opri la etajul cinci. Uşile se deschiseră, iar Kimble ieşi în holul de vizitare şi inspiră un miros pe care ajunsese să-l deteste: sudoare, metal şi disperare, combinate cu aroma slabă de bumbac pârlit a rufăriei de puşcărie şi a supei de roşii de la bucătărie.

Păşi în urma unui alt vizitator, o tânără cu ochii înlăcrimaţi care strângea în mâini o batistă boţită, în faţa biroului ofiţerului de serviciu.

— Cabina trei, zumzăi monoton ofiţerul, pe un ton incredibil de plictisit şi fără inflexiuni, ca şi cum ar fi memorat cuvintele fără a avea cea mai vagă idee despre înţelesul lor. Nu puneţi mâinile pe geam. Cinci minute maximum. Vă avertizăm că pe baza unei dispoziţii a curţii federale, conversaţia dumneavoastră poate fi înregistrată. Următorul.

Spuse ultimul cuvânt atât de repede şi pe nerăsuflate încât tânăra cu ochii în lacrimi ezită un moment, fără să creadă că fusese concediată. Apoi femeia se întoarse la dreapta şi porni spre cabinele strâmte, marcate deasupra cu numere.

Kimble se apropie imediat de pupitru.

Ofiţerul îşi studia un neg de pe degetul mijlociu în timp ce zise:

— Numele deţinutului?

Suna ca enunţarea plată, mecanică a unui fapt oarecare, dar Kimble era obişnuit cu aşa ceva. Răspunse repede:

— Clive Driscoll.

Tot fără să se uite la el, ofiţerul îşi întoarse tabelul spre Kimble:

— Semnaţi aici, completaţi numele, adresa şi gradul de rudenie cu deţinutul de mai jos.

Se aplecă înainte şi exact cu acelaşi glas spuse:

— Doi-zero-zece. Driscoll, Clive R.

În căsuţa însemnată cu „Numele", Kimble scrise cu grijă „Jesse Pulver", împreună cu adresa pe care o găsise în cartea de telefon. Pe rândul marcat „Legătură" completă „Prieten", apoi împinse tabelul înapoi spre ofiţerul de la recepţie.

Ofiţerul aruncă o privire peste cele scrise de Kimble, apoi reveni la zgândăreala negului :

— Vine cam în cinci minute. Puteţi aştepta în hol.

Arătă cu capul spre un şir de scaune aliniate lângă peretele opus.

Kimble se aşeză pe un scaun din imitaţie de piele ruptă, cu arcuri dezmembrate, ascunzându-şi capul între umeri ori de câte ori trecea cineva. După şase minute de tensiune insuportabilă, în timpul cărora fu ispitit de mai multe ori să sară în picioare şi să fugă afară din clădire, ofiţerul de serviciu se apleca peste birou şi-l privi :

— Vizitatorul lui Driscoll... ?

Kimble era deja în picioare.

— Cabina şapte. Nu puneţi mâinile pe geam. Vă avertizăm...

Kimble nu mai ascultă şi restul. Porni cu paşi mari de-a lungul şirului de scaune şi ocoli ultima despărţitură spre cabina şapte, văzând tot timpul chipul ucigaşului lui Helen...

piele măslinie, păr negru cârlionţat, ochi căprui-închis, întorcându-se spre el, surpriza şi furia aşternute peste trăsăturile groase, patibulare, mâna întinsă spre braţul desprins...

în minte. În ultima clipă, Kimble trase aer în piept, îşi ţinu respiraţia şi păşi înainte, cu ochii scăpărători, să-l privească în faţă pe Driscoll.

Şi se înmuie, dând aerul afară. Driscoll era un bărbat scund, vânos, cu ochi căprui-deschis neliniştiţi. Şedea cu mâinile — una reală, una artificială — împreunate pe masă în faţa lui şi se uita la Kimble prin bariera de sticlă şi metal.

— Mata cine mai eşti ?

Nu era el. Kimble dădu înapoi. Riscase totul venind aici, pentru unul care nu era *el*. Dori cu disperare, cu frenezie, să plece, să se afle undeva departe, departe de Driscoll, de mirosul acelui loc.

— Nu contează, bâigui. Am făcut o groşeală.

Speranţa şi însingurarea luară locul suspiciunii în ochii lui Driscoll.

— Ei, căcat, nu-i nimica. Mai şezi câteva minute; vorbeşte ce pofteşti...

Dar Kimble pornise deja grăbit pe culoarul cel lung. Ieşi din zona de vizite spre lifturi, unde zăbovea alt grup de poliţişti.

Se răsuci pe călcâie şi o luă spre capătul coridorului, unde era o uşă pe care scria SCARĂ.

Câteva apeluri telefonice reduseră aproape imediat la şase lista de douăzeci de nume a lui Gerard ; le dădu lui Poole şi Renfro trei, în vreme ce el şi Biggs îi luară pe ceilalţi trei. Fireşte, îl verifică la început pe Driscoll. Faptul că tipul îşi aştepta procesul pentru jaf cu mână armată îl făcea cel mai interesant dintre toţi suspecţii.

Însoţit de Biggs, Gerard traversă holul principal al închisorii federale şi-i arătă insigna de şerif S.U.A. funcţionarei de la birou :

— Vrem să vedem un prizonier.

Femeia smuci din bărbie spre ascensoare :

— Etajul cinci.

Cei doi se apropiară de lifturi : toate indicatoarele încremeniseră la etajele superioare. Cel mai apropiat lift se afla la etajul unsprezece.

— Scârţâie, spuse gânditor Biggs, în timp ce el şi Gerard priveau becurile ; unul dintre ascensoare coborî la etajul nouă şi rămase acolo. Omul riscase totul ca să găsească un tip cu un singur braţ pe care detectivii lui nu l-au putut găsi în ancheta preliminară. Ceva scârţâia de-a binelea în toată povestea asta.

Îl privi pe Gerard, pândindu-i atent reacţia.

Gerard nu-i oferi nici una. Ştia că Biggs şi ceilalţi începeau abia acum să creadă că Richard Kimble spusese poate adevărul, dar Gerard nu putea recunoaşte acest fapt.

Scârţâia.

Buza sa de sus i se răsfrânse imperceptibil în semn de dispreţ ; încet, întoarse capul spre Biggs :

— Nu suport cuvântul ăsta.

Biggs îşi mută repede privirea spre luminiţele indicatoare, dar în ochi i se citea un licăr de neîncredere

care-l irită pe Gerard. Apăsă iar butonul de URCARE, se foi puţin pe loc, apoi înjură încet.

— Unde-s afurisitele de scări ?

Biggs rămase cu gura căscată :

— Sunt cinci etaje !

Gerard privi de sus în jos, cu dispreţ, trupul musculos al subalternului său :

— Atunci stai aici.

Fără să aştepte să vadă dacă Biggs îl urma, porni spre uşa marcată SCARĂ şi începu să urce.

De nerăbdare, aproape că fugea. La palierul etajului trei, se aplecă să privească peste balustradă oamenii ce urcau sau coborau scara în spirală, mai jos de el. Evident, Biggs preferase să aştepte liftul. Gerard îşi reluă urcuşul, zburând în sus peste un al patrulea tronson, strângând umerii când se încrucişă cu un alt om ce cobora, pe palierul de la etajul trei.

Un bărbat brunet, cu haine de oraş absolut comune. Ţinea capul aplecat, iar Gerard nu-i zări faţa, dar când ajunse la etajul patru se opri brusc, alertat de ceva, însă fără să-şi poată explica despre ce era vorba. Poole ar fi spus că-şi adulmecase prada.

Gerard se aplecă dintr-o dată peste balustradă pentru a-l privi pe individul brunet, care cobora într-o spirală rapidă. Ar fi putut să fie oricine ; instinctiv, Gerard ştia că nu-i aşa. Ca încercare, strigă în jos, şi ecoul glasului său răsună în puţul scărilor :

— Kimble !

Toţi cei de pe scări ridicară privirile curioşi — toţi cu excepţia bărbatului brunet. Acesta şovăi, aproape îşi perdu echilibrul, apoi îşi reveni şi grăbi pasul.

Pasul greşit confirmase ceea ce Gerard ştia deja ; scoase arma şi se repezi în jos pe scări :

— Kimble !

Omul o luă la fugă de-a binelea. Gerard încercă să ochească, nu reuşi, şi se răsuci pe călcâie, năpustindu-se spre uşa palierului. Aceasta se deschise, aproape lovindu-l în faţă, şi se ciocni cap în cap cu un poliţist din Chicago.

Gerard îl înşfăcă pe poliţist de umeri, strigându-i în faţă :

— Şerif S.U.A. Fugi la telefon, sună-ţi comandantul! Zi-i că-n clădirea asta e un urmărit foarte periculos! Fugi!

Îl răsuci în loc pe poştistul buimăcit, îl împinse înapoi spre uşa palierului şi o luă din nou la fugă în jos pe scări, sărind câte două trepte deodată.

În clipa în care împinse uşa de incendiu spre holul de la parter, respiraţia lui Kimble ieşea în gâfâieli secătuite, aspre. Niciodată nu-i mai fusese atât de frică, nici când era prizonier în autobuzul răsturnat şi vedea lumina trenului apropiindu-se, nici când privea în jos la vuietul cascadei barajului Barkley, cu pistolul inspectorului Gerard ţintindu-i spatele — niciodată, pentru că niciodată nu se aflase atât de aproape de a-l găsi pe ucigaşul lui Helen. Acel unic sunet — numele lui, pe buzele lui Gerard — îi trezise o teamă mai mare decât urletul asurzitor al frânelor trenului. Cu siguranţă, Gerard părea mai necruţător, mai de neclintit decât orice locomotivă.

Dar nu putea muri acum, nu când ajunsese aşa de aproape.

În timp ce năvălea în hol, doi ofiţeri de poliţie ce stăteau lângă uşi ridicară privirea, scoaseră armele şi porniră spre el.

Într-un moment de inspiraţie, Kimble gâfâi:

— Domnilor ofiţeri! Pe scară e un om care urlă şi agită un pistol.

Copoii se lăsară păcăliţi, dădură uşile de perete şi se repeziră în sus pe scări.

Kimble încetini, nu-şi îngădui să mai fugă, ci ocoli agil grupurile de persoane. Uşile de sticlă nu erau foarte departe; Gerard rămăsese cu cel puţin două tronsoane de scară în urma lui, iar poliţiştii aveau să-l întârzie cel puţin câteva secunde. Dacă reuşea să ajungă în stradă, putea scăpa...

O sirenă începu să urle.

Oamenii din jurul lui Kimble se opriră. Civilii priveau în jur derutaţi, căutând cauza; poliţiştii ştiau cu toţii ce se întâmplase şi începură să-şi scoată armele.

Kimble se lansă într-o cursă nebunească. Spre groaza sa, ușa din fața lui începu să se închidă încet. Mări viteza și plonjă ca la fotbal * în deschizătura tot mai strâmtă, înfingându-și pantoful cu talpă tare în ea și forțând-o să se deschidă. Atunci ar fi putut ieși, dar un bărbat masiv care tocmai intra pricepu că Kimble fugea, și smuci de ușă, prinzându-l înăuntru.

În jurul lor, alte uși se trântiră, încuindu-se cu un bâzâit electric.

Kimble se ridică în picioare și împinse toată lățimea pantofului în ușă. Individul cel robust rezistă, dar crăpătura se lărgi încet sub apăsarea lui Kimble. Își strecură prin ea o mână, apoi antebrațul până la cot, gamba, restul piciorului până la șold...

Suci capul când în spatele lui se auzi glasul lui Gerard, străpungând vuietul sirenei de alarmă ce zgâria nervii :

— *Jos, jos, toată lumea jos !*

Omul cel voinic se trânti pe trotuar, lăsându-l pe Kimble să se lupte singur cu încuietoarea electronică. Motorul mârâia în vreme ce ușa se forța să se închidă peste piciorul lui Kimble. Privi cu groază la civilii ce se aruncau pe pardoseala de marmură ; toate trupurile căzură până când nu mai rămase decât o singură siluetă în picioare.

Nu-i treaba mea...

Cu un efort imposibil, Kimble își strivi trupul prin locul prea îngust pentru ca el să încapă, zbătându-se până ieși afară, liber. Se repezi înainte...

Și căzu. Ușa i se închisese peste gleznă, strivindu-i-o ca o capcană pentru urși. Se chinui să se ridice într-un picior, încordându-se înainte, scrâșnind din dinți de durere și efort, și se răsuci să privească peste umăr la urmăritorul său.

Gerard ataca ușile de sticlă, cu pistolul îndreptat direct spre fața lui Kimble.

Se zbătu, căzu și începu să zgârie cu unghiile trotuarul, scoțând sunetele mute și disperate ale unui animal prins

---

* E vorba de fotbalul american, joc asemănător rugby-ului. (n.t.)

în cursă, cu un ochi spre țelul său și cu celălalt la Gerard.

Dincolo de ușile de sticlă, Gerad îngenunche în poziție de trăgător. Era destul de aproape de țintă ca să li se întâlnească privirile, destul de aproape ca să ucidă, și în ochii lui Gerard văzu un înspăimântător amestec de simț rece al datoriei și regret.

Nu-i treaba mea...

Sirena încetă brusc. Kimble se întoarse și se agăță de asfalt, fără să mai vadă nimic altceva decât frustrare roșie ca sângele și, mușcându-i marginile, consumând orice altceva, vârtejuri albe de zăpadă.

Gerard trase, de șapte ori în două secunde. Kimble se trânti pe burtă înainte de primul foc.

Civilii zbierară. Țipetele lor împreună cu detunăturile pistolului își împrăștiară ecoul secunde în șir; apoi holul se cufundă într-o tăcere de moarte.

Gerard se ridică și păși spre ușă. De cealaltă parte a geamului presărat cu cratere, Richard Kimble se ridică pe picioarele tremurătoare și se holbă la el, năucit. Timp de o secundă înghețată își susținură unul altuia privirile; Gerard ridică întrebător o mână spre una din urmele de glonț din geam.

Deodată, Kimble își reveni. Cu o putere născută din șuvoiul de adrenalină, își eliberă piciorul. Ușa se închise cu un geamăt în timp ce el se năpustea în circulația străzii.

De cealaltă parte a geamului lovit de gloanțe, Gerard îl privi pe Kimble cum traversa în siguranță strada și dispărea în mulțimea de pe trotuar. Ridică o mână și începu să bată înciudat în sticla groasă.

— Deschideți ușile!

Biggs veni în spatele lui, cu arma în mână. Gerard se înapoie lângă el, privind peste drum în direcția în care dispăruse Kimble. Talpa sa călcă pe un obiect dur, de formă neregulată; se aplecă să-l ridice și culese un glonț turtit. Altele șase zăceau împrăștiate pe pardoseala lustruită.

— Sticlă anti-glonț, preciză inutil Biggs. Gerard se mulțumi să-l privească.

Ușile de sticlă zumzăiră, făcându-l pe Biggs să tresară. Gerard le privi cum se roteau, deschizându-se încet spre trotuarul aglomerat, unde prada sa nu se vedea nicăieri.

Kimble lăsă adrenalina să-l propulseze prin oraș, spre adresa lui Frederick Sykes aflată din cartea de telefon. Găsi blocul, o clădire veche din cărămidă, cu două etaje și intrări separate în apartamente, toate la stradă. Kimble trecu pe partea cealaltă, intră într-o pizzerie cu vitrina spre clădire și rămase cu ochii la ușa locuinței lui Sykes în timp ce forma numărul de telefon.

Îl lăsă să sune de zece ori, apoi închise și porni spre ușa pizzeriei, oprindu-se la geamul de plexiglas să cerceteze strada.

Părea goală, așa că ieși pe trotuar — și se opri la vederea unui bărbat, în fiecare mână cu câte o ceașcă de Styrofoam acoperită, apropiindu-se de o mașină parcată în apropiere. Femeia dinăuntru se aplecă peste fotoliu și deschise portiera. Omul îi puse în mână o ceașcă și dădu să urce și el, dar mai întâi se opri să-și potrivească ceva pe șold.

Un pistol. Bărbatul intră în mașină, trânti portiera și amândoi sorbiră din cafea, fără ca privirile să li se desprindă un moment de pe ușa apartamentului lui Sykes.

Kimble se întoarse și porni spre fundul magazinului. Într-un sens, prezența copoilor era încurajatoare; însemna că Sykes era pus sub urmărire. Poate chiar Gerard însuși ordonase supravegherea, ceea ce însemna că ajunsese să creadă în existența omului-cu-un-singur-braț...

Buzele lui Kimble se subțiară. Imposibil; acum câteva ore, Gerard încercase să-l împuște, ceea ce însemna doar că știa de implicarea omului-cu-un-singur-braț, dar nu și în ce fel.

Un tip dur și cu sânge rece. Dar era ultima șansă a lui Kimble. Gerard nu se lăsa niciodată; iar dacă devenea convins de nevinovăția lui Kimble, n-avea să mai aibă o clipă de odihnă până nu vedea că s-a făcut dreptate.

Kimble avea totuși sentimentul că urma să se dovedească al dracului de greu de convins.

Merse pe aleea din spatele șirului de magazine și ocoli pe drumul cel mai lung până în spatele blocului de locuințe. De acolo se târî pe scara de incendiu spre apartamentul lui Sykes — treabă deloc ușoară, căci capătul scării se înălța la trei metri deasupra solului, așa că trebui să străbată o cornișă de sub ferestre, să sară spre ultima treaptă metalică și să se ridice în mâini. Recurse la adrenalina rămasă în organism, adică nu prea multă ; era profund extenuat de nesomn și de efortul fizic al ultimelor două zile. Încercarea de a se elibera din ușa de sticlă părea să-i fi sleit toți mușchii, dar conștiința faptului că Sykes era ultimul suspect de pe listă îl propulsă în sus.

Dacă Sykes nu era omul căutat...

Kimble nu-și permise să se gândească la această posibilitate. Pe palierul-grătar din spatele apartamentului lui Sykes, își puse o mână căuș la ochi și privi în locuință.

Nici o lumină, nici o urmă a prezenței locatarului. Bucătăria era întunecată, goală ; vase murdare zăceau grămadă în chiuvetă.

Kimble ciocăni la ușa din spate și așteptă o jumătate de minut, după care bătu iar. Nici un răspuns. Făcu un pas înapoi, privind peste umăr să se asigure că aleea era goală, apoi își luă elan și repezi pumnul în geam.

Se sparse. O bucată colțuroasă căzu afară, cioburile zăngănind la căderea prin grila de incendiu de lângă picioarele lui Kimble, pe aleea aflată cu trei metri mai jos. Câteva ajunseră înăuntru, spărgându-se pe dușumeaua bucătăriei.

Kimble băgă mâna, descuie ușa și intră repede în bucătărie, închizând ușa în urma lui. Delictul numărul șapte : intrarea prin efracție.

Apartamentul era cufundat în întuneric și tăcere. Intră în living, modest după standardele lui de-acum un an, un adevărat palat după cele prezente. Nici un șemineu, doar mobilă confortabilă, uzată : o sofa cu spătar arcuit peste care stătea împăturită o plapumă, un fo-

toliu cu tapiţeria foarte umflată, moale, un televizor mic pe un stativ de carton presat.

Kimble se opri în dreptul măsuţei joase de lângă fotoliu pentru a privi un grupaj de fotografii înrămate: o adolescentă în costum de suporter sportiv, un băiat rânjind, îmbrăcat în echipament de fotbalist. Vederea lor îl convinse imediat pe Kimble că nu-şi găsse omul ; acesta era tată, avea familie. I-ar fi fost imposibil să ucidă...

Şi atunci luă fotografia unui bărbat de vreo treizeci de ani, îmbrăcat în uniforma Departamentului Poliţiei din Chicago. Imaginea era evident studiată : bărbatul stătea rigid, cu mâinile încleştate stângaci în faţă, dar nu zâmbea, căci instantaneul îl luase pe nepregătite. Privea spre fotograf cu o expresie de totală surprindere în ochii mari, căprui-închis.

Aceeaşi expresie pe care o afişase în noaptea aceea acasă la Kimble, când îi fusese smuls din trup braţul artificial.

10

Kimble puse fotografia jos cu mâini tremurătoare, cuprins de un sentiment de triumf îngemănat cu oroare. Omul din poză avea aceeași față, aceeași constituție, aceiași ochi întunecoși și păr negru cârlionțat pe care și le amintea el.

În sfârșit, îl găsise pe asasinul soției lui : Frederick Sykes. Acum tot ce-avea să facă era să găsească o cât de mică probă materială care să stabilească legătura între Sykes și uciderea lui Helen. Dar ce anume ? Nu se gândise mai departe de momentul acesta ; poate crezuse, în taină, că nu va ajunge niciodată atât de departe.

Atunci ezită și reveni cu privirea la fotografia pe care o avea în mâini. Omul din fotografie — Sykes, fără nici o îndoială — era valid, nu purta proteză. Dar fotografia părea veche de cel puțin zece ani. Era posibil că Sykes să fi suferit un accident oarecare, în urma căruia își pierduse brațul și fusese obligat să se retragă din rândul forțelor polițienești.

Sau poate el, Kimble, era atât de disperat să-l găsească pe ucigașul soției sale încât se simțea așa de sigur de vinovăția lui Sykes ? Nu-l văzuse pe individ decât în lumina difuză, timp de câteva secunde, în timpul unei lupte care avusese loc cu un an în urmă...

Fără să știe ce căuta, Kimble puse jos fotografia și porni pe holul scurt ce ducea spre singurul dormitor. Era

spartan : un birou, o masă de toaletă foarte simplă, un pat dublu cu o singură pernă. Indiferent ce relații anterioare o' fi avut, acum Sykes locuia singur. Kimble deschise debaraua, toaleta. În sertarul de jos, pe când răscolea printre cămăși și pantaloni împăturiți, mâna sa atinse ceva moale, elastic, rece.

(piele neînsuflețită sub degete, senzația de rezistență la tracțiune, apoi la răsucire...)

Scoase o proteză de braț, în cea mai mare parte uzată de vreme și cam decolorată. Doar o porțiune părea nouă, proaspătă. Reparată.

Kimble se așeză greoi pe scaun în fața micului birou și izbucni într-un plâns mut.

Când își reveni, începu să cerceteze sertarele biroului. Găsi cutii cu creioane, agrafe pentru hârtie, banderole de cauciuc, o mapă plină de documente financiare, dar ceea ce spori interesul lui Kimble fură câteva pachete de fotografii. Le scoase și începu să se uite la ele.

Găsi și alte poze ale copiilor — reieșea că băiatul se însurase, și văzu și fotografiile unui nepoțel. Dar cele care-l interesau cel mai mult pe Kimble erau fotografiile lui Sykes de la banchetul de vacanță al companiei. Le studie atent, observându-l într-una pe Sykes stând lângă un pește mare, și apoi se opri. Împietrit. Reveni.

În poză, Sykes și încă un bărbat stăteau zâmbitori de-o parte și de alta a unui pește uriaș, atârnat de coadă. Chipul celui de-al doilea bărbat — mai tânăr, mai bine îmbrăcat decât Sykes — era acela care-l făcuse pe Kimble să se oprească din căutare ; o față vag familiară, iar Kimble se chinui un minut încercând să-i găsească locul.

Închise ochii, sondându-și memoria până când auzi în fine glasul lui Charlie Nichols spunând, peste zgomotul mulțimii forfotitoare : *Richard ! Tocmai m-am întâlnit cu cineva care vrea să te cunoască... Richard Kimble... Alex Lentz. Alex lucrează la încercările RDU 90 pentru Devlin-Macgregor.*

Da. Kimble deschise ochii, holbându-se la chipul tânăr, bronzat și zâmbitor în timp ce vocea bărbatului îi răsuna în amintire : *Îmi cer scuze, v-am dat câteva*

telefoane în ultimele zile. Ceva în legătură cu un raport de biopsie pe care vi l-am returnat.

Următoarea imagine, din aceeşi cumplită noapte : ochii întunecaţi, extenuaţi, ai chirurgului-şef rezident Falawi, deasupra măştii verde-pal, ridicându-se spre Kimble în timp ce se străduia să oprească hemoragia gata să curme viaţa unui om — a unui om cu ficatul vătămat rău. *E un protocol de la farmaceutic. RDU 90.*

Privirea ostilă din ochii lui Alex Lentz care, crezându-se neobservat, se uita lung la Kimble peste sala de bal aglomerată...

Neliniştea puse stăpânire pe Kimble ; simţea că se clatină pe buza prăpastiei revelaţiei, dar continuă să scotocească sertarele biroului. Dintr-o mapă extensibilă plină dee facturi şi chitanţe, scoase un teanc de cotoare de cec legate cu banderolă de elastic. În colţul din dreapta sus era sigla Farmaceuticului Devlin-Macgregor ; lângă suma netă achitată cineva scrisese la maşină : „Nivel de plată patru : securitate".

Kimble se lăsă moale în scaun, năucit de o bruscă străfulgerare intuitivă.

Şi dacă moartea lui Helen nu fusese o crimă comisă la întâmplare ? *Dacă moartea lui Helen nu fusese o crimă comisă la întâmplare ?* Dacă Sykes intenţionase să-l omoare şi pe el, înainte de a apuca să tragă semnalul de alarmă asupra lui RDU 90, dar apelul de urgenţă al lui Tim Price îi salvase viaţa ? Şi dacă nu era chemat la chirurgie... Kimble îşi acoperi chipul cu mâinile şi-şi spuse : *Aş fi murit şi eu...*

Nu. Se ridică, îşi coborî mâinile. Nu, era mai bine că trăise, în pofida suferinţei. Cel puţin astfel Sykes avea să ajungă în faţa instanţei.

Kimble privi timp îndelungat cotoarele ştatului de plată.

În cele din urmă se duse la bucătărie, ceru un număr de la informaţii şi îl formă.

Spre amiază, Gerard se înapoie la Oficiul Şerifilor S.U.A. , în chicineta de pe hol, şi îşi turnă a şasea ceaşcă de cafea în timp ce revedea mental evenimentele de la închisoare. Driscoll încă mai era suspectul numărul unu.

mai ales cu cazierul său de jaf cu arma în mână. Kimble plecase după ce-i făcuse o vizită, dar Driscoll pretindea că habar n-avea cine era Kimble sau de ce venise la el. Părea să fi spus adevărul — dar Gerard știa din experiență că ucigașii plătiți erau foarte talentați în a simula că spun adevărul.

Mai existau încă doi posibili suspecți, iar Gerard pusese locuințele amândurora sub supraveghere. Nu era tocmai sigur ce-avea să facă Richard Kimble acum ; totul depindea de faptul dacă Dirscoll era sau nu vinovatul. Categoric, Kimble n-avea să mai viziteze închisoarea federală prea curând, chiar dacă vroia cu ardoare pielea lui Driscoll. Poate că avea să fugă pur și simplu.

Lui Gerard îi venea să-și tragă palme pentru că nu-l împușcase pe Kimble în picior când avusese prilejul.

Îl putea auzi pe Renfro vorbind la capătul holului, în biroul lui Biggs :

— Sunt de acord. Începe să scârție prea tare. Vreau să zic, a fost o nebunie din partea lui să vină la închisoare. Absolut o nebunie...

Buza lui Gerard se răsfrânse la auzul cuvântului *scârțîie*. Puse ibricul cu cafea pe aragaz și ieși pe culoar, cât pe-aci să-i strige o vorbă usturătoare lui Renfro. În aceeași secundă, secretara sa, Jenna, îi ieși înainte, palidă și șocată :

— Vă caută Kimble pe linia trei.

Gerard își îngădui mai puțin de-o secundă ca să-și revină. Întoarse capul în direcția biroului lui Biggs și lătră :

— Renfro ! Biggs !

Cei doi auziseră anunțul Jennei și ieșeau deja pe ușă. Îl urmară pe Gerard, care alerga spre camera de comunicații fără fără să-i pese că se varsă cafeaua din ceașcă.

— *S-a prezentat ?!* întrebă Renfro, cu vocea plină de uimire.

— Tre' să fie o farsă, pufni Biggs.

Gerard nu răspunse. Evaluase deja această posibilitate ; în același timp, n-avea poftă să riște ratarea unei conversații cu Kimble. Se năpusti în încăpere, puse ca-

ţeava pe masă lângă telefon şi-i făcu un semn cu capul tehnicienei care aştepta deja la consola de control.

Gerard ridică receptorul, şi urmărirea începu.

— Aici Gerard.

Kimble nu pierdu vremea cu introducerile :

— Mai ţii minte ce ţi-am spus în tunel ?

Gerard inspiră adânc şi răspunse calm :

— Mi-ai spus că nu ţi-ai omorât soţia.

— Ţii minte ce mi-ai propus ?

Gerard îşi amintea prea bine, dar replică :

— Ţin minte că aveai pistolul meu îndreptat spre mine.

— Ai spus : „Nu-mi pasă“.

Renfro se ghemui lângă tehniciana aşezată pe scaun. De unde stătea, Gerard putea să vadă un afişaj digital care clipea fulgerător pe echipamentul de urmărire. O cifră se stabiliză deodată, iar tehniciana surescitată îi şopti ceva lui Renfro. Gerard se încordă să audă ce spunea — ceva despre cartierul din sud. Nu-i putea trece prin cap de ce telefonase Kimble ; îl crezuse pe chirurg şiret, prea viclean ca să facă o asemenea prostie, atât de absurdă. Asta era fapta unui nebun în căutare de public. Poate că Renfro avea dreptate — poate omul se scrântise.

Chiar şi aşa, Gerard continuă jocul, vorbind rar, întârziind cu răspunsurile. Cu cât îl ţinea mai mult timp pe fir, cu atât mai bine.

— Aşa este, Kimble... Eu nu încerc să rezolv un puzzle. Altcineva a hotărât dacă eşti vinovat sau nu. Eu nu-s decât bietul salahor plătit ca să te vâneze.

Poole se strecură în cameră, cu ochii aţintiţi spre buzele lui Gerard, apoi trecu lângă Biggs. Gerard privea consola tehnicienei, când a doua cifră a numărului de telefon se fixă.

— E în zona Pullman, spuse încet Renfro. Cincisprezece secunde pentru localizare.

Kimble nu părea grăbit să plece de la telefon. Vorbea pe un ton calm, de conversaţie :

— Ei bine, *eu* încerc să rezolv un puzzle, Gerard... Şi tocmai am găsit o piesă.

Ochii lui Gerard se dilatară la auzul acestei informaţii. Driscoll, îşi spuse, cu mintea lucrând nebuneşte. Acesta trebuia să fie omul. Kimble îl recunoscuse de dimineaţă, dar dacă aşa stăteau lucrurile, atunci de ce nu scosese pur şi simplu un pistol să-i facă de petrecanie lui Driscoll ?

Newman intră în încăpere cu un dosar în mână şi deschise gura să vorbească ; ceilalţi se întoarseră spre el, ridicând degetele în semn de tăcere. Newman pricepu imediat ce se întâmplă şi ascultă alături de ei.

— Sper că asta înseamnă că te predai ? întrebă Gerard.

Kimble ezită. O clipă, Gerard se temu că va închide. Fără îndoială, îşi dăduse seama că ei urmăreau convorbirea şi aveau să afle numărul dintr-un moment în altul...

— Se pare că nu-i chiar atât de simplu.

Deodată, Kimble păru obosit până-n măduva oaselor.

— De vreme ce nu e treaba dumitale să-ţi pese de lucrurile astea, n-am să te plictisesc cu detaliile. M-am gândit doar să te anunţ că mai trebuie să aflu câteva lucruri.

Gerard nu înghiţi găluşca nici o clipă. Kimble nu era ţicnit, şi nici prost nu era ; făcea ce făcea pentru că avea un as în mânecă. Dar după glas se simţea clar că e obosit, mort de oboseală, şi dacă o mai ţinea mult aşa avea să obosească destul ca s-o încurce.

Cu sinceritate absolută şi perfect calm, Gerard spuse :

— Intri în criză de timp, Kimble. Cu cât rămâi mai multă vreme în libertate, cu-atât devine mai periculos.

— Mulţumesc pentru grijă, răspunse slab Kimble. Trebuie să-ţi spun că azi-dimineaţă ai avut un mod ciudat de a o arăta.

Un *bang*. Gerard tresări, după care îşi dădu seama că fusese zgomotul receptorului trântit.

— N-ai cum să controlezi chestia asta, Kimble. Kimble ?

Tăcere, dar nici urmă de ton. Sunet de paşi îndepărtându-se.

Kimble plecase, lăsând telefonul deschis.

Gerard acoperi microfonul şi privi spre Renfro :

— Unde e ?

Renfro se holba la cifrele de pe consolă cu uimire nedisimulată :

— Fir-aş al dracu' ! Avem o maşină acolo chiar în clipa asta . !

Geamul uşii din spate a apartamentului lui Sykes fusese spart, iar Kimble pătrunsese înăuntru. Gerard găsi receptorul ce bâzâia unde-l lăsase Kimble, pe masa din bucătărie. Kimble prevăzuse în mod evident că poliţiştii ce supravegheau casa vor da buzna prin faţă, şi se furişase prin dos, coborând scara de incendiu până pe alee.

Poole îl urmă înăuntru, răsfoind un dosar. În bucătărie şi lângă uşa de la intrare, Renfro şi doi tehnicieni presărau pudră pentru amprente şi cercetau locul faptei.

— Numele, Frederick Sykes. Patruzeci şi cinci de ani. Fost poliţist.

Gerard puse la loc receptorul în furcă. Unul dintre tehnicienii criminalişti, un om mai în vârstă decât el cu zece ani, se apropie :

— Inspectore, suntem gata să vă arătăm ceva.

Gerard şi Poole îl urmară în fundul apartamentului, la un mic birou. Tehnicianul se aşeză, scoţând un set de cotoare de cec, câteva hârtii şi un pachet de fotografii.

— Amprentele lui Kimble sunt prin tot apartamentul, explică el, dar aici e concentrarea cea mai mare.

Deschise pachetul, dădu la iveală fotografiile şi se opri la una anume :

— A căutat prin pachet, dar s-a oprit aici...

Îi dădu lui Gerard fotografia.

Gerard o privi. Văzu doi oameni şi un peşte, şi încercă să-şi imagineze de ce stârnise interesul lui Richard Kimble. Coborî ochii spre tehnician :

— Să văd negativele.

Tehnicianul i le întinse. Gerard derulă rolfilmul, îl ridică în lumină şi se uită atent.

— Lipseşte una, murmură, atât pentru sine cât şi pentru celălalt.

Emiţătorul din jacheta sa bâzâi şi glasul lui Biggs răzbătu din difuzor :

— Vine...

— Îl așteptăm, răspunse Gerard. Îi înapoie tehnicianului negativele, dar reținu fotografia.

Un minut mai târziu, Sykes intră prin față. Gerard puse fotografia în buzunar, așteptând împreună cu Poole la intrarea în bucătărie.

Sykes avea un singur braț, nici o îndoială, dar băieții de la Clinica de Proteze făcuseră o treabă atât de bună încât era greu să-ți dai seama dacă nu te uitai atent. Era un om voinic, cu trăsături aspre și păr brunet cârlionțat, oase mari și umeri lați; chiar și așa, Sykes se opri o secundă mirat în ușă, apoi intră, numai indignare și ofensă.

— Ce mama dracu' se-ntâmplă aici? Voi cine mai sunteți?

Gerard făcu un pas înainte, țintuindu-l cu Privirea:

— Ați suferit o spargere, domnule Sykes.

Sykes se uită la el aruncând văpăi din ochi, cu pumnii încleștați, gata de luptă. Se simțea în el o duritate pe care Gerard o văzuse în multe fotografii de arestați, lucru ce-l făcu deodată să-i pară rău că Sykes fusese cândva polițist în Chicago.

— Zău? își arătă Sykes colții. Dumneata ești polițist?

— Mă numesc Gerard. Biroul șerifilor S.U.A.

Declarația avu efectul dorit. Sykes se albi la față, făcând derutat un pas înapoi, cu toată pofta de bătaie dispărută instantaneu.

— Azi dimineață, un evadat pe nume Richard Kimble a telefonat din apartamentul dumneavoastră. continuă Gerard.

Sykes clipi din ochi, nedumerit:

— Richard Kimble? Nu cunosc nici un Richard Kimble.

Convingător, dar nu la fel de mult pe cât fusese Driscoll. Poole scoase o fotografie dintr-un dosar și i-o arătă lui Sykes.

Sykes își mușcă buza de jos; sprâncenele sale stufoase se împreunară de concentrare în timp ce contempla fotografia.

— Stați o secundă... Asta-i doctorul care și-a omorât nevasta... Susținea că asasinul avea o proteză la un braț. Vreți să ziceți că umblă după mine ?

Un licăr de frică sclipi în ochii întunecoși ai lui Sykes.

Gerard nu acceptă jocul nici o clipă: Știa, cu inexprimabila certitudine izvorâtă din intuiție, că Sykes era vinovat, Sykes era implicat. Îl privi pe fostul polițist cu ură crescândă, păstrându-și totuși tonul plat, politicos, indescifrabil :

— Ar avea vreun motiv ?

Sykes îi aruncă o privire fugară :

— Asta ce mama dracu' mai înseamnă ? Fiindcă-l am pe-ăsta ?

Își ridică brațul protezat.

— Ascultați, acum un an au venit să mă vadă niște tipi. Mi-au pus întrebări despre noaptea crimei și vă spun și vouă ce le-am spus și lor.

Tonul îi deveni indignat, din nou furios :

— Nici măcar n-am fost în oraș în noaptea aia. Eram în călătorie de serviciu.

Gerard dădu din cap și trecu în living-room, luă fotografiile de pe măsuță, le studie. Sykes și Poole îl urmară. Gerard examină fotografia unui Sykes întreg la trup, îmbrăcat în uniformă de poliție, și se întoarse :

— Ce fel de serviciu aveți, domnule Sykes ?

— Securitate.

— Independent ?

Sykes clătină din cap, fără să scape din ochi nici o mișcare de-a lui Gerard.

— Nu. Lucrez la o companie farmaceutică. Mă ocup de securitatea funcționarilor superiori.

Gerard scoase din buzunar fotografia lui Sykes cu un alt bărbat și peștele-trofeu, ridicând-o ca Sykes s-o vadă :

— Aveți idee de ce l-ar interesa asta pe Kimble ?

Se concentră atent asupra ochilor omului cu un singur braț.

Sykes începu să clipească repede. Începu să mintă, Gerard știa prea bine.

— Nu.

Gerard puse fotografia pe masă și observă cum celălalt o urmărea din ochi.

— Uitați, spuse Sykes și tonul său deveni supărăcios, vă deranjează dacă vorbesc cu polițiștii să văd dacă nu lipsește ceva ?

Gerard gesticulă grațios :

— Nici nu se discută.

Când Sykes se îndreptă spre dormitor, Gerard băgă fotografia la loc în buzunar și porni către ușa din față.

În timp ce traversa strada liniștită, Biggs și Renfro îl ajunseră din urmă.

— Ne trage de lanț, Sam, spuse Renfro. În aerul rece, cuvintele lui formară o dâră de aburi în timp ce-și potrivea pasul după cel al șefului său. Dacă ăsta era tipul pe care-l căuta Kimble, de ce ne-a telefonat ?

Câteva secunde, Gerard nu spuse nimic. Biggs îl privea atent ; avea o expresie de curiozitate amestecată cu îndoială crescândă, aceeași expresie care nu-l mai părăsise de dimineață, când Kimble scăpase din închisoarea federală. Când Gerard nu reușise să-și facă datoria.

Soarele de iarnă din spatele celor trei arunca umbre tăioase pe asfalt în fața lor. Gerard își privi propria umbră — la fel de insezisabilă ca și Kimble, mereu cu un pas înaintea lui.

— Kimble a spus că rezolvă un puzzle. N-avem nevoie să-l rezolvăm și noi, trebuie doar să fim de față când găsește următoarea piesă.

Se opri și privi peste umăr la blocul lui Sykes, apoi din nou către cele două ajutoare ale sale.

— Puneți pe cineva să-l supravegheze. Dacă face vreo mișcare, vreau s-o știu.

După ce părăsi apartamentul lui Sykes, Kimble luă metroul și se plimbă cu el un timp, privind peisajul citadin.

Sykes. Lentz. Devlin-Macgregor. RDU 90. Toate aveau legătură una cu alta ; toate erau în legătură cu moartea lui Helen.

Toate erau legate de acele blestemate rapoarte de biopsie de la Lentz, care prezentaseră rezultate perfect

normale când ar fi trebuit să arate un țesut hepatic grav bolnav.

Ceva în legătură cu un raport de biopsie pe care vi l-am returnat? întrebase Lentz în noaptea aceea. Noaptea de 20 ianuarie...

Mda, se auzi Kimble pe sine spunând în amintire. Trei.

Dar mai apăruse un alt ficat după aceea, nu-i așa? La început crezuse că fusese vorba doar de superficialitate birocratică, dar încă un pacient bolnav de ficat venise de la RDU 90 chiar în aceeași noapte — hemoragicul la salvarea căruia îl ajutase pe Tim Price.

Îl băgaseră în pușcărie și nu mai văzuse niciodată acel raport de biopsie — dar bănuia că era exact la fel ca toate celelalte. Normal. Și cât de mulți alți pacienți ai RDU 90 suferiseră de aceeași boală hepatică în ultimele câteva luni? Câți dintre ei muriseră?

Lentz falsifica intenționat rapoartele. Dar de ce?

Kimble coborî la stația pentru Spitalul Memorial Chicago și păși peste gazonul familiar spre biblioteca medicală. Îi trebuiră mai puțin de treizeci de minute ca să ducă la capăt căutarea unui subiect la computerul bibliotecii și să găsească ceea ce dorea: un articol într-un periodic de investiții medicale „Devlin-Macgregor se așteaptă la încasări fabuloase pentru *Provasic*; compania farmaceutică intenționează să facă publică lansarea noului produs, Provasic (RDU 90)".

Kimble ridică ochii de pe articol, convins acum că asasinarea lui Helen nu fusese rezultatul unei spargeri ratate. Cineva vroise să-l omoare *pe el*, pe Kimble, iar Helen îi stătuse în cale. Găsi un prospect Devlin-Macgregor și îl ascunse în jachetă.

Ieși și alese un telefon public mai retras, unde formă un număr pe care fu uimit să constate că și-l mai amintea. Abia reuși să descifreze cifrele aproape șterse înscrise deasupra tastaturii aparatului; le lăsă sistemului de răspuns prin pager, închise și așteptă.

În mai puțin de un minut, telefonul sună. Răspunse imediat și întrebă:

— Poți vorbi?

— Richard? spuse Charlie Nichols. Kimble își astupă cu un deget urechea liberă. Legătura era proastă și

în fundal se auzea o hărmălaie de voci ; răsuna de parcă Nichols ar fi fost în toiul unei reuniuni aglomerate.

— Da, răspunse Nichols, cu un glas aproape prea scăzut ca să fie auzit. Vorbesc de la un telefon de hotel. Ce se întâmplă ?

Kimble vorbi ca o mitralieră :

— L-am găsit, Charlie. L-am găsit pe tipul care-a omorât-o pe Helen.

— Ce... ? șopti Nichols, rămânând apoi fără grai.

— Totul e în legătură cu un medicament, Charlie. Au încercat să mă omoare pe *mine* din cauza unui medicament.

— Cine ?

— Devlin-Macgregor și Lentz. Lentz superviza protocolul RDU90. Știa că descoperisem că medicamentul avea probleme. Lentz e omul.

Nichols tăcu din nou, de această dată atât de mult timp încât Kimble simți un junghi de frică — poate că Nichols nu-l credea, chiar dacă acuzațiile erau o nebunie. Poate că Nichols se împrietenise cu Lentz și nu putea accepta ideea vinovăției acestuia.

Kimble era pe punctul să închidă din cauza panicii, când în sfârșit Nichols vorbi, cu o voce înăbușită de șoc și stânjeneală :

— Richard... Lentz e mort. A murit într-un accident de mașină, vara trecută.

Kimble își rezemă fruntea de metalul rece al telefonului public și se lăsă purtat în sus pe spirala disperării. Lentz nu putea fi mort. *Nu putea* fi. Altfel cum să-l mai acuze pe Sykes, să facă legătura dintre el și moartea lui Helen... ?

Iar apoi înălță capul, revăzându-se pe sine cum stătea aplecat peste hemoragicul lui Tim Price și-i spunea sorei : *...fii sigură că-i pui deoparte lui Kath o felie...*

— Poți dovedi povestea asta cu medicamentul ? îl întrebă Nichols.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse ferm Kimble. Sună-l pe domnul Roosevelt și spune-i că vin acolo.

În sala de conferințe a Oficiului Șerifilor S.U.A., grupul la care Gerard ajunsese să se gândească numin-

du-l Neînfricata Pătrime — Biggs, Poole, Renfro și Newman — ședea adunat în jurul tabloului cu situația cazului. Gerard stătea în picioare în fața acestuia, cu brațele încrucișate pe piept, cu o mână la bărbie, ca un profesor contemplând o problemă de matematică provocatoare pe care tocmai o prezentase clasei.

Sentimentul de frustrare al lui Gerard fusese cizelat până la o ascuțime de brici de către repetatele întâlniri de gradul trei cu Kimble — la Cook County, unde le scăpase printre degete cu nu mai mult de-o jumătate de zi, acasă la Sykes, unde distanța se redusese la nici o oră. Cea mai rea era întâlnirea de la închisoare, unde Kimble le căzuse în gheare, dar se zbătuse și scăpase datorită eșecului lui Gerard în tentativa de a-l opri.

Nu era în stare să-și explice de ce Kimble îi atrăsese intenționat în apartamentul lui Sykes. Ceilalți se simțeau la fel de neputincioși, și toți cinci reveniseră în camera de lucru pentru a-și scormoni mințile.

În clipa în care toată lumea își ocupă locurile, Renfro formulă intrebarea înainte ca Gerard să aibă prilejul s-o spună.

— Dacă ați fi în pielea lui Richard Kimble... De ce l-ați urmări pe un om cu un singur braț despre care credeți că v-a ucis soția, l-ați găsi, și apoi l-ați lăsa în pace și ne-ați chema pe noi ?

După încruntarea ușoară de pe fețele celorlalți, se vedea clar că aceeași întrebarea era pe primul loc în mintea tuturor. Tăcerea, înainte ca cineva să încerce un răspuns, stăruia apăsătoare.

Poole vorbi prim, dar pe un ton lipsit de convingere:

— Ca să ne abată de pe urmele lui.

Newman mârâi încet și plesni din limbă pentru a-și exprima neîncrederea. Femeia se întoarse spre el, în defensivă :

— Nu, gândește-te mai bine. Toată treaba e un șiretlic ca să ne distragă atenția de la alt lucru pe care-l urmărește Kimble. Vrea să ne încurcăm atât de strâns cu Sykes încât să ne scape ceva...

— Doar dacă... începu Gerard, frecându-și bărbia și privind cartonașele prinse pe diagramă : Sykes, Kimble. Dacă ai fi un chirurg foarte respectat și ai vrea să-ți ucizi soția, cum ai proceda ?

Biggs încă mai avea în ochi umbra de îndoială pe care Gerard o văzuse mai devreme, la închisoare, când păruse tulburat de gândul că-l va ucide pe Kimble. Dar părea să și-o controleze, și lucrase destul timp cu Gerard pentru a înțelege că o asemenea îndoială putea însemna moartea.

— Aș angaja un profesionist, spuse el. Crimă în absență.

Gerard nu zâmbi, dar un colț al gurii i se arcui în sus a satisfacție.

Poole dădu din cap, aprobând sugestia lui Biggs :

— Aranjând să pară un jaf care s-a terminat prost.

Renfro se aplecă deodată în scaun, cu coatele pe genunchi :

— Cum l-ai găsi ? Cauți în cartea de telefon ?

— Printr-un intermediar, propuse Gerard, apoi tăcu și se retrase un pas penru a-și lăsa adjuncții să deducă restul. Putea simți un impuls de entuziasm pentru acest raționament. Era foarte bine ; aveau nevoie de el ca să-și învingă orice îndoieli privitoare la vinovăția lui Kimble. Aveau nevoie de el în tentativa de a-l captura.

— Poate că prin intermediul unei companii cu care ai făcut unele afaceri, spuse repede Poole.

Biggs dădea din cap :

— Cum ar fi o companie farmaceutică. Cineva din securitate...

Tenul palid al lui Newman roși slab în timp ce adăuga vioi :

— În noaptea asasinării soției sale, Kimble a participat la o acțiune de binefacere a spitalului pentru cercetările pediatrice sponsorizate de Devlin-Macgregor — compania lui Sykes.

Gerard îl răsplăti cu o privire aprobatoare în timp ce fixa un cartonaș Devlin-Macgregor pe tabloul situației ; Newman se îndreptă în scaun, mândru că primise în sfârșit încurajarea șefului.

O adâncitură vagă apăru între sprâncenele groase ale lui Biggs :

— Dar Sykes pretinde că lipsea din oraș...

Poole se roti cu scaunul spre el, prinzând firul :

— Iar documentele companiei confirmă că era într-o călătorie de serviciu...

— Asta se rezolvă uşor, o întrerupse Renfro, dând din mână ca pentru a le şterge îndoiala. Deci, hai să zicem că era în oraş. A făcut treaba. Totul merge conform planului, cu o singură problemă.

Newman dădea din cap viguros, atât de vizibil încântat că fusese în fine acceptat ca egal în discuţie încât Gerard trebui să-şi reprime un surâs amuzat :

— În loc să monteze un jaf care s-a terminat prost, Kimble sfârşeşte prin a fi el acuzat...

— ...judecat, condamnat... adăugă Biggs.

Poole încheie ideea şi se rezemă de spătar, satisfăcută:

— ...iar ucigaşul plătit scapă basma curată.

— Deci, Kimble revine ca să-l vâneze şi să-l găsească pe asasinul plătit, conchise Renfro.

Newman începu să vorbească, apoi ezită, cu entuziasmul potolit dintr-o dată.

— De ce ? Ca să împartă vina cu el ? Tot în închisoare ar ajunge. Pur şi simplu nu are sens. Dacă vroia să fie chit cu Sykes, l-ar fi aşteptat şi l-ar fi ucis.

Tăcere.

Newman ridică uşor tonul, pe măsură ce trecea în defensivă :

— Vreau să spun, nu s-a mai gândit nimeni altul de-aici că s-ar putea să fie nevinovat ? E *singura* explicaţie care are sens.

Urmă o nouă tăcere, după care Poole spuse cu răceală :

— A fost judecat şi condamnat...

— Tu nu eşti judecător, interveni Renfro înainte ca Poole să fi treminat. Ai citit stenograma ? Te-ai uitat la dovezi ?

Biggs — remarcă Gerard — rămăsese tăcut in timp ce urmărea schimbul de replici, cu o expresie de nesiguranţă.

— Nu, răspunse aprins Newman. Dar poate n-ar strica. Poate nu ne-ar strica...

Gerard îi opri :

— Nu ne aflăm aici ca să rejudecăm cazul, fraţilor.

Îl privi pe Newman cu ochi îngustaţi :

— Dă-mi voie să-ţi reamintesc că nu e datoria noastră să analizăm inocenţa sau vinovăţia doctorului Kim-

ble. Datoria noastră e să-l prindem. Ţi-a intrat asta-n cap ?

Se stăpânise la timp înainte să spună : *nu-i treaba noastră...*

Gura şi ochii lui Newman se încordară, devenind foarte mici ; expresia lui spunea că nu-i intrase deloc în cap, dar rosti încet :

— Da, domnule.

— Acum, reluă amabil Gerard, să revenim la subiect: de ce-l urmăreşte Kimble pe asasinul plătit ? Încearcă să împartă vina cu el, aşa cum zice Newman ? Chiar ar mai ajunge la închisoare ?

Se întoarse cu faţa spre Newman, care-i răspunse printr-o privire inexpresivă.

— Subestimezi puterea bunului doctor. S-ar pune în balanţă cuvântul lui contra.. celui al lui Sykes. Pe cine-ai crede ?

Newman oftă si se relaxă vag, ca şi cum acceptase ideea.

— Deci ce va face Kimble în continuare ? întrebă Biggs.

— Va căuta ajutor, sugeră Renfro.

Gerard prinse un alt cartonaş pe diagramă şi-i aruncă lui Renfro o privire. Pe cartonaş scria : NICHOLS.

Renfro dădu din cap, mişcare ce se transmise până când toţi patru, inclusiv Newman, dădură din cap a încuviinţare.

— Newman, spuse Gerard, controlează înregistrările telefonice ale lui Sykes şi Kimble.

În timp ce se îndrepta spre uşă, îi dădu lui Biggs fotografia cu Sykes, cu peştele şi celălalt bărbat şi spuse :

— Află cine-i ăsta.

Gerard se grăbi să iasă. În acest timp, Biggs împinse prompt fotografia în faţa lui Newman.

Newman o privi acru, apoi se uită din nou la Biggs, care afişase expresia de mulţumire a celui care s-a descotorosit de o sarcină neplăcută, care i-ar fi consumat timpul.

— De ce primesc eu toate muncile ingrate?.

Telefonul din living-ul lui Frederick Sykes sună o singură dată. Sykes nu reacţionă, nu făcu nici o mişcare

spre receptor. Se mulţumi să aştepte, iar când telefonul sună din nou, treizeci de secunde mai târziu, trase perdeaua şi privi pe furiş afară, la poliţiştii în civil care şedeau în maşina parcată peste drum.

Sykes nu se întrebă dacă era paranoic, dacă oamenii erau într-adevăr poliţişti sau nu; îndeplinise el însuşi destule misiuni în haine civile ca să recunoască o maşină fără însemne şi un filaj când le vedea. Fusese poliţist timp de şase ani. Cu acest prilej ucisese pentru prima oară pe cineva — un puşti cu buzunarele pline de ţigări furate. Un puşti care continuase să fugă după ce Sykes răcnise la el să se oprească.

Sykes îl împuşcase în spate şi descoperise că avea talent la aşa ceva, şi chiar după ce ieşise din rândurile poliţiei îşi folosise cu rezultate bune talentul acesta. La urma urmei, a ucide însemna a ucide, indiferent de care parte a legii te aflai; singura diferenţă consta în cine stabilea regulile.

Sykes nu dădea rasol niciodată când făcea o treabă, nici măcar nu-şi pierduse vreodată calmul — decât poate cu Lentz, dar ciocnirea fusese una dură, căci înainte erau amici. Chiar şi aşa, făcuse treaba repede şi eficient.

De fapt, n-avusese niciodată necazuri cu vreo angajare până la cazul Kimble, care se încurcase de la bun început. Mai întâi, Kimble nu fusese acasă; iar apoi Kimble se arătase în ultimul minut, prinzându-l pe Sykes absolut nepregătit. Intrase în panică pentru prima oară în cariera lui, iar Kimble se dovedise un ticălos care nu putea fi doborât. Încă puţin şi Sykes ar fi fost prins, lucru care-l înspăimântase. Nu mai vroia să aibă de-a face cu Richard Kimble. Niciodată.

Dar lucrurile se limpeziseră. Kimble o luase pe cocoaşă pentru omorul soţiei lui, iar Sykes primise o vacanţă plătită în Caraibe, întorcându-se câteva săptămâni mai târziu pentru a găsi totul reintrat în normal.

Acum, după aproape un an, Kimble revenise, iar Sykes intrase iar în panică. Nu se mai simţea în siguranţă în propriul său apartament, şi era clar că doctorul n-avea să se oprească până nu veneau sticleţii şi-l săltau pe Sykes.

Vroia să dispară. Vroia să plece departe, cât mai departe. Dar mai erau şi copoii ăia îngrozitori care se fâţâ-

iau prin fața casei lui. Iar acum trebuia să ajungă la un telefon public, dar aveau să-l urmărească și acolo. Trebuia să gândească, să gândească repede...

Sykes lăsă perdeaua la loc și culese paharul mare cu gin și gheață de pe măsuță, ridicându-l la buze cu o mână nesigură. Băutura plescăi peste buza paharului și se vărsă pe pieptul cămășii lui Sykes, parfumând aerul cu aroma de ienupăr. Înjură, apoi trase o dușcă bună înainte de a pune la loc paharul pentru a lua receptorul cu mâna validă și a-l propti pe umăr.

Formă numărul 911. Un glas răspunse după al doilea semnal.

— Centrala de urgență.

Continuând să țină receptorul fixat între ureche și umăr, Sykes merse spre masa de cafea pentru a lua automatul aflat acolo. Cu mâna stângă, puse pistolul în dreapta, apoi atașă amortizorul.

— Vreau să raportez un incendiu, spuse el calm. Nu, nu e e la mine, e cu câteva case mai încolo. Wabash Avenue, numărul trei doi trei. Da, e corect... Vă mulțumesc.

Își înfipse pistolul la centură, închise telefonul, mai luă o înghițitură din pahar și se apropie de fereastră să privească.

În cinci minute, auzi vaierul sirenelor. După câteva secunde, două mașini de pompieri intrară pe stradă și încetiniră, parcând vizavi de mașina fără însemne — acoperind-o complet.

Sykes zâmbi, își luă jacheta și o trase pe el. În clipa în care ieși, strada era un tablou de război, plină de oameni năpustindu-se afară din clădire, de pompieri și mașini de poliție. Cele două vehicule mari și roșii ascundeau în întregime fațada clădirii pentru cei aflați peste drum. Sykes începu să fluiere în timp ce se îndepărta calm, cu pas de plimbare, nevăzut, pentru a da telefonul care avea să pecetluiască soarta lui Richard Kimble.

11

Când Kimble ajunse la Chicago Memorial Hospital, soarele dimineţii dispăruse după norii plumburii, grei de zăpadă. Intră nevăzut pe la rampa de încărcare şi coborî scara de serviciu spre morga de la subsol. Înainte de-a îndrăzni să intre, ciocăni în semn de recunoaştere, de trei ori, în uşa închisă.

Uşa grea se deschise încet. În spatele ei stătea Roosevelt, adus de spate, cu părul argintiu, zâmbind. Roosevelt era foarte bătrân şi părea nemuritor ; lucrase la C.M.H. cu cel puţin două decenii mai mult decât putea acoperi memoria oricărui alt coleg angajat, şi reprezenta o asemenea instituţie încât nimeni nu era tocmai sigur dacă Roosevelt îi era numele de familie sau de botez. Personalul îl numea pur şi simplu „bătrânul domn Roosevelt".

— Mă bucur sincer că te revăd, doctore Kimble, spuse încetişor bătrânul cu un glas ezitant, subţire. Surâsul i se lăţi, dezvelind dinţii îngălbeniţi, pătaţi de cafea.

— Şi eu pe dumneata, Roosevelt. A trecut mult timp.

Kimble îi răspunse la zâmbet, la fel de copleşit de recunoştinţă ca în ziua cînd Charlie Nichols spusese : *Orice... Am să-ţi mai aduc bani. Şi ceva haine... Uite, ia haina mea...*

Roosevelt nu îmbătrânise nici un pic în anul cât lipsise Kimble, şi arăta la fel ca în prima zi când Kimble

venise să lucreze la Chicago Memorial. El însă știa că acum Roosevelt privea chipul unui om mult, mult mai bătrân.

Roosevelt apucă muchia ușii cu o mână puternică, osoasă, iar cu cealaltă îi făcu semn să intre repede. Kimble se furișă iute înăuntru în timp ce bătrânul scruta holul prin ochelarii cu rame de sârmă, să se asigure că nu-i vedea nimeni, după care închise ușa. Sunetul își împrăștie ecoul în morga tăcută, viu luminată.

Roosevelt puse o mână pe cotul lui Kimble și îl trase pe lângă tărgile pe care zăceau forme nemișcate, acoperite cu cearșafuri, pe lângă mesele de autopsie din oțel inoxidabil lucitor ce așteptau să fie folosite, într-o a doua încăpere, unde mostre de țesuturi fuseseră depozitate într-un seif climatizat.

— Roosevelt, spuse din mers Kimble, nu-ți pot mulțumi destul...

Asistentul de cercetare ridică o palmă, apoi o lăsă să cadă, indicând că însuși gândul era ridicol :

— Nu pentru dumneata o fac, Kimble. O fac pentru mine.

Îl privi dintr-o parte pe Kimble și-i mai arătă o dată strălucirea dinților îngălbeniți.

— Ai fost întotdeauna cel mai bun dintre toți chirurgii cu care am lucrat, crede-mă. Unii din ei pot ajunge mari și tari, dar dumneata — dumneata ai fost întotodeaua drăguț. Nu mai e la fel pe-aici de când ai plecat.

Kimble aștepă în timp ce bătrânul dispăru în zona de depozitare. Câteva secunde mai târziu, Roosevelt reveni cu o mapă extensibilă de manila și o cutiuță de plastic cu lamele.

— Acesta e dosarul RDU90 și mostrele de care-a spus doctorul Nichols că ai nevoie. Ți le-am pus deoparte imediat ce mi-a dat telefon.

Kimble le luă nerăbdător :

— Mulțumesc, Roosevelt.

Ridică privirea spre bătrân și simți un val de vinovăție. Era deja îngrijorat că l-a amestecat, pe Charles, care avea de înfruntat amenințarea închisorii dacă era prins ajutându-l pe fugar, dar nu putea îndura nici măcar gândul de a-i pricinui bătrânului Roosevelt vreun necaz.

— Uite, vreau să-mi promiţi ceva...

— Orice pentru dumneata, doctore Kimble.

— Dacă mă vede cineva... Dacă se întâmplă ceva... Nu trebuie să le spui că te-a sunat doctorul Nichols.

— Ei, fireşte că nu.

Roosevelt îşi îndreptă ochelarii cu degetul mare şi arătătorul şi-l fixă pe Kimble cu indignare moderată, iar ochii i se măriră în spatele lentilelor bifocale.

— E de la sine înţeles. Şi nici n-am să le spun vreodată că te-am văzut, nu-ţi face griji. Dacă mă pot descurca cu internii şi rezidenţii obosiţi şi capricioşi, mai mult ca sigur că fac faţă şi poliţiei...

— Nu asta vreau să spun. Dacă ceva iese prost si-şi dau seama că am fost aici, trebuie să le spui că te-am silit să-mi dai mostrele. Cu pistolul, înţelegi ?

Roosevelt îşi ţuguie buzele şi se încruntă.

— Promite-mi, spuse Kimble pe un ton mult mai blând. Altfel cum m-ai mai putea ajuta pe viitor, dacă te bagă la puşcărie ? E o infracţiune să ajuţi un evadat.

— Ştiu, spuse scorţos bătrânul. Dar dumneata nu eşti un evadat. Eşti cel mai simpatic chirurg vascular cu care-am avut de-a face în viaţa mea.

— Promite-mi...

— Of, bine, doctore Kimble. Cred că nu vrem să-l băgăm pe doctorul Nichols la apă, la urma urmei, chiar dacă nu-i nici pe departe la fel de plăcut să ai treabă cu el.

Kimble lăsă să-i scape un râs scurt.

— Mulţumesc încă o dată, Roosevelt.

Se întoarse şi porni repede spre ieşire.

— Mult noroc, strigă încet Roosevelt în urma lui.

Kimble se întoarse pe jumătate, fără a se opri :

— Nu-ţi uita promisiunea.

— N-o s-o uit, replică Roosevelt, şi aşteptă până auzi paşii lui Kimble îndepărtându-se şi uşa care se închidea, înainte să adauge : Poţi să aştepţi.

Sykes luă un taxi până la staţia de metrou. Într-o cabină telefonică izolată, formă un număr din memorie, dădu un nume fals şi numărul telefonului public, apoi închise şi aşteptă.

În două minute, telefonul public sună. Sykes ridică receptorul și, înainte de-a apuca să spună ceva, glasul de la celălalt capăt al firului îi dădu instrucțiunile de care avea nevoie. Închise telefonul cu gândul la o nouă vacanță, cu toate cheltuielile plătite după ce treaba a fost făcută.

Kimble străbătu grăbit coridorul spre micul laborator de cercetare. Totul mergea conform planului, dar nici chiar așa nu-și putea învinge sentimentul de vinovăție pentru a-i fi implicat pe celilalți: Charles, Roosevelt și acum, Kathy.

Dacă i se întâmplă ceva vreunuia dintre ei...

În timp ce deschidea ușile duble de sticlă ce dădeau în laboratorul strâmt al lui Kathy Wahlund, izgoni gândul. N-avea să li se întâmple nimic, pentru că el pur și simplu n-avea s-o îngăduie; pur și simplu nu putea îndura ca o asemenea realitate să devină faptă. Pentru prima oară, simțea că iese încet din iadul anului ce trecuse; pentru prima oară, considera că viața sa ar fi putut avea și un alt sens în afară de a-l aduce pe Frederick Sykes în fața justiției.

Deschise ușa laboratorului și se strecură fără zgomot înăuntru, apoi trase ușa după el.

Wahlund era absorbită de munca ei și nu-l auzi. Stătea aplecată deasupra microscopului electronic, cu spatele spre el. La vederea jachetei uzate, din piele crăpată, Kimble schiță un zâmbet afectuos. Iar apoi se întoarse cu profilul spre el, întinzându-se după o lamelă de pe raftul alăturat, și Kimble văzu că, în locul tricoului tradițional, purta o bluză multicoloră de mătase.

Se furișă lângă Wahlund, care continuă să privească la microscop în timp de întindea mâna, fără să se uite, spre o altă lamelă din raft.

Kimble pue primul mâna pe lamelă și o ținu cu putere pe loc.

Wahlund trase de ea, se încruntă, apoi se întoarse să vadă cine o ținea. La vedere lui Kimble, rămase cu gura căscată și sări în picioare:

— O, Doamne! Richard!

Își aruncă brațele pe după gâtul lui și-l strânse până nu mai putu să respire; o strânse la rândul său, sim-

țind înțepătura lacrimilor înapoia pleoapelor, iar primirea entuziastă și fără întrebări îl reduse la o temporară muțenie. Apoi o îndepărtă la o lungime de braț și își zâmbiră, și Wahlund se șterse fără jenă la colțurile ochilor cu încheietura unui deget.

— Hei, Kath... spuse el înctișor. Ți-am împrumutat niște lucruri acum un an. Am nevoie de ele.

În mica boxă ce-i servea drept birou, Newman privea fotografia cu Frederick Sykes, peștele și necunoscutul, rugându-se să-i vină inspirația. După umilitoarea sa capturare de către Copeland, vroia să mai fie și altceva decât o povară pentru Oficiul Șerifilor S.U.A. ; vroia să-și dovedească utilitatea. Vroia, dacă era posibil așa ceva, să dea lovitura de grație.

Dar, pe moment, inspirația nu se dovedea binevoitoare. Newman privea posac la cei doi din fotografie. I se părea evident că participaseră împreună la banchetul companiei ; necunoscutul era mai tânăr, mult mai bine îmbrăcat decât Sykes, vizibil mai bogat, nu genul care să se bată pe burtă cu un fost polițist. Apartamentul lui Sykes indica limpede că acesta nu era prea înstărit, nu era din categoria celor capabili să-și îngăduie prea mult în materie de vacanțe, deși era posibil să facă parte dintre excentricii care păstrau mii de dolari în sacoșe de cumpărături risipte prin toată casa.

Totuși, Newman se îndoia. Instictul îi spunea că aceasta era o ieșire sponsorizată de Devlin-Macgregor ; amândoi purtau scurte ușoare cu sigla companiei. Putea oricând să meargă cu fotografia la Devlin-Macgregor și să înceapă să pună întrebări, dar tot instinctul îi mai spunea că asta ar fi fost o idee proastă. Dacă ceilalți din companie erau implicați alături de Sykes, era improbabil ca ei să-i dea informații corecte ; iar Newman nu vroia să le dea bacșișuri.

Vroia să deducă el singur lucrurile. În plus, intuiția sa insista că exista ceva *acolo,* în fotografie, care ascundea cheia identității celuilalt ; un lucru pe care subconștientul său îl văzuse, dar încă nu se fixase în mintea trează.

Deschise sertarul de sus, scoase o lupă şi o ţinu deasupra imaginii tânărului bine îmbrăcat. Nu erau prea multe de văzut, nici vorbă, decât că omul nu purta vreun inel, nici nu avea pe deget urma lăsată de o verighetă scoasă recent. Pantofii săi de jogging erau un model nou-nouţ de-o sută de dolari, de cea mai bună calitate ; avea ceas Rolex.

Newman se aplecă peste masă şi-şi apropie şi mai mult faţa de lupă, încordându-se să găsească acel unic indiciu care i-ar fi salvat demnitatea şifonată.

Lângă fermoarul desfăcut al jachetei omului — larg deschisă, cu mânecile ridicate pentru că, din câte se părea, vremea devenise caldă — se vedea un alt blazon, pe buzunarul stâng al cămăşii de polo : iniţialele „C.M.H.".

Newman lăsă lupa peste fotografie şi înălţă capul să privească întrebător peretele gol din faţa biroului.

C.M.H. C.M.H. Mai văzuse recent aceste iniţiale, în contextul afacerii Richard Kimble. „C"-ul trebuia să însemne, evident, „Chicago", iar „M"-ul...

— „Medical" ? se întrebă Newman cu voce tare. „Chicago Medical"...

Şi atunci, o străfulgerare. „H" venea de la „Hospital". Chicago Memorial, nu Medical, Chicago Memorial Hospital, locul unde Richard Kimble practicase atâţia ani.

Newman se ridică, smulse fotografia de sub lupă şi ieşi grăbit pe hol :

— Inspectore Gerard... !

În timp ce trecea prin dreptul birourilor celorlalţi adjuncţi, Biggs îi strigă :

— Sam s-a dus să-i facă o mică vizită lui Nichols.

Newman se întoarse, privi în birou pentru a-l vedea pe Biggs aşezat cu picioarele pe masă, uitându-se încruntat la propria diagramă a situaţiei. Agită fotografia spre celălalt :

— Ştiu unde lucrează... !

Biggs făcu ochii mari ; îşi coborî picioarele de pe birou şi se sculă :

— Păi, pe toţi dracii... Să mergem.

Gerard îl urmări cu privirea pe Charles Nichols când acesta părăsi sala de conferinţe a hotelului şi porni pe

hol — apoi dădu înapoi în clipa în care îi zări pe Gerard și Renfro așteptându-l. Nichols își reveni admirabil ; nu avu decât o fracțiune de secundă de ezitare, când păru gata s-o rupă la fugă în direcția opusă, doar o fracțiune de secundă în care Gerard văzu o expresie de groază umbrindu-i fața.

Iar apoi Nichols se reculese, atât de rapid încât Renfro nu păru să observe. Doctorul se apropie de cei doi cu o înclinare grațioasă a capului :

— Domnule Gerard...

— Domnule doctor, îi răspunse Gerard la salut. V-aș putea răpi un minut ?

Arătă cu bărbia spre o sală de conferințe din apropiere.

Nichols dădu din cap afirmativ. Intrară toți trei ; Renfro închise ușa după el. Nichols îl privi pe Gerard cu o expresie senină, nepăsătoare — prea senină, conchise Gerard.

Îl așteptă pe Renfro să se întoarcă și să-i dea lui Nichols o fotocopie a pozei cu Sykes, necunoscutul și peștele. Nichols o privi fără nici o reacție.

— Omul din stânga e Frederick Sykes, explică Renfro, întinzând gâtul să vadă peste umărul lui Nichols. E specializat în securitate la Devlin-Macgregor Pharmaceuticals. Kimble i-a spart apartamentul.

Nichols clătină din cap :

— Nu-l cunosc.

Îi înapoie fotografia lui Renfro în timp ce-l sfredelea pe Gerard cu privirea :

— Ați cam ajuns la limită, nu-i așa, domnule Gerard ? V-am spus eu, nu-l veți găsi pe Richard.

Gerard îl înfruntă cu Privirea o vreme și nu spuse nimic. Era ceva în neregulă, ceva pe care nu putea să pună degetul. N-avea nici o îndoială că Nichols mințea, dar minciuna era prea rece, prea șlefuită pentru a aparține unui prieten ce-și acoperea alt prieten. Înșelătoria mergea mult mai departe de-atât.

— Doctorul Kimble n-a mai trecut pe la dumneavoastră după ce v-a cerut ajutorul, nu-i așa ? întrebă el.

Nichols nu clipi, nu-și feri ochii, nu dădu înapoi din calea privirii împietrite a lui Gerard.

— Nu. Şi se pare că am mai trecut prin astea. Acum, dacă mă scuzaţi...

Porni spre uşă

— Doctore Nichols, strigă încet Gerard, iar Nichols se opri cu spatele la el. Îl cunoaşteţi pe celălalt om din fotografie ?

Întinse fotocopia.

Nicholas se răsuci încet, aruncă o privire fotografiei din mâna lui Gerard, şi clătină din cap.

— Nu l-am văzut în viaţa mea.

Plecă, închizând uşa în urma sa. Gerard rămase o vreme privind-o fix.

Într-un colţ retras al laboratorului lui Kath Wahlund, Kimble se aplecase deasupra unui sertar, căutând printre fişele mostrelor. Norocul încă nu-l părăsise. Kath îl informase că numai mostrele mai vechi de doi ani erau retrase şi arhivate.

Chiar şi aşa, Kimble simţi o undă de panică pe măsură ce se apropia de sfârşitul căutării. Dacă Lentz sau Sykes aflaseră de probele suplimentare pe care le trimisese el la laboratorul lui Wahlund ca măsură de prevedere şi le distruseseră ?

Nu. Imposibil. Nici o persoană implicată în studiul compusului Provasic sau asociată la Devlin-Macgregor nu ştia că el trimisese mostrele la laboratorul lui Wahlund, şi nimeni nu avea vreun motiv s-o bănuiască, pentru că nu era o procedură obişnuită. Până şi Kath fusese prea ocupată pentru a înregistra ciudăţenia şi a-l lua la întrebări. Dar când venise de la Lentz primul raport de biopsie greşit, Kimble începuse să deturneze probele de ţesut suplimentare spre Wahlund, ca precauţie împotriva a ceea ce el considera „muncă de laborator superficială".

În ultimă instanţă, s-ar fi dus la Kath şi ar fi confruntat mostrele lui cu ale lui Lentz, dar viaţa îi fusese distrusă înainte de-a apuca s-o facă.

În timp ce parcurgea numele mostrelor, Kimble avu deodată senzaţia curioasă că a ieşit în afara timpului, ca un observator care priveşte în urmă cu un an şi vede momentul în care soarta sa se află într-un punct de răscruce.

N-ar fi trebuit ca Helen să moară. Ar fi trebuit ca el să vină aici acum un an, să găsească probele, să dea alarma împotriva lui Lentz și Devlin-Macgregor. El și Helen ar fi trebuit să trăiască în continuare fericiți.

Când colo, era un fugar evadat, stând aici lângă Kath Wahlund și căutând disperat dovada care i-ar fi demonstrat nevinovăția. Cumva, fusese împins pe o cale, spre un destin care nu-i aparțineau, un drum pe care n-ar fi trebuit să fie niciodată silit să-l urmeze.

Kimble își veni în fire și-și dădu seama că privea la o grupare de lamele marcate R. KIMBLE.

Le înhăță și veni grăbit lângă Kath, care lucra la microscop. Wahlund puse deoparte lamela pe care o privea — una dintre cele ale lui Lentz, de la studiul Provasic — și luă mostrele lui Kimble.

— Okay... murmură ea, concentrată. Hai să aruncăm o privire.

Se aplecă peste ocular în timp ce Kimble fixa prima probă.

— Hmmm...

Kimble se apropie de microscop :

— Jumătate din oamenii studiați erau săraci. N-aveau fișă, istoric clinic, nimic. Cine-ar fi putut spune că n-au intrat în studiu cu ficatul bolnav ?

În timp ce el vorbea, Kath scoase lamela și luă alta, apoi repetă procedura de trei ori, fără comentarii, dar ridurile de pe frunte i se adânciră până ajunse să se încrunte fățiș.

Se întoarse spre Kimble și se dădu la o parte, făcându-i semn să se uite cu ochii lui :

— Cea din dreapta e una din mostrele pe care mi le-ai trimis tu. Prezintă o inflamație gravă plină de eosinofile. Când treaba asta e asociată cu acumulare de bilă, e un caz clasic de...

Kimble o întrerupse, ridicându-se :

— ...hepatită cauzată de medicamente.

Femeia dădu din cap :

— Sunt impresionată. Acum, uită-te la asta...

Scoase lamela din cutia cu monstre ale lui Lentz și o poziționă, aruncându-i o privire ca să fie sigură că imagi-

nea era reglată perfect, apoi se aplecă lateral astfel ca Richard să poată vedea şi el.

— Conform studiului, asta-i o probă din acelaşi ficat.

Kimble privi prin ocular. Deosebirea dintre cele două mostre de ţesut era vizibilă.

— Absolut normal, spuse el, îndreptându-se.

— E clar că *nu* provine din aceiaşi ţesut, spuse Kath. Ticăloşi nenorociţi...

Kimble îşi frecă faţa cu o mână, simţind deodată un val de deznădejde şi epuizare de pe urma celor două nopţi aproape nedormite.

— Dar cum putem dovedi că lamelele lor sunt cele substituite ? Pot declara pur şi simplu că eu mi-am falsificat probele într-un efort de a mă disculpa...

Zâmbetul lui Kath era enigmatic, plin de triumf rece.

— De fapt, spuse ea, oferindu-i din nou lui Kimble microscopul, vezi zona asta de proliferare pe traiectul bilei ? Complexul lui Von Meyenberg. Intervine doar la două procente din populaţie. Dar e prezent în toate cele cinci mostre ale lui Lentz.

Kimble ridică privirea, prea oboosit ca să facă pe loc legătura :

— Statistic, e imposibil.

Zâmbetul ei se lăţi până la un rânjet larg.

— Pentru că toate provin din acelaşi ficat.

Întinse o mână, punându-i-o pe umăr :

— Oferta aia de a depune mărturie în sprijinul tău, ştii, încă mai e valabilă. I-ai prins, Richard. I-am prins...

Kimble se rezemă moale, vlăguit, de perete, simţind în acel moment că cele două fire ale destinului său dedublat s-au reîmpletit mai strâns ca oricând, iar el se afla din nou acolo unde şi lângă cine îi era locul.

Exact în acelaşi moment, Newman şi Biggs tocmai se aşezaseră în cabinetul directoarei de personal a Spitalului Memorial Chicago, Betty Mikopoulos. Mikopoulos era o femeie zveltă, cu mişcări iuţi, debordând de o energie neobosită care-l făcea pe Newman nervos. Privi în jos printr-o pereche de ochelari supradimensionaţi, cu rame de baga, la fotografia tânărului cu blazonul „C.M.H." pe

cămașa de polo, după care ridică ochii spre cei doi șerifi adjuncți, dând din cap :

— Da, a fost medic aici.

Newman se lumină la față și își îngădui să viseze cu ochii larg deschiși, timp de o fracțiune de secundă. Se afla pe o estradă, unde primea o citație prin ordin de zi și avansarea pentru că încheiase investigația, dovedind nevinovăția lui Kimble, spre marea nemulțumire a lui Gerard și eterna recunoștință a doctorului. Aceștia stăteau amândoi în asistență, aplaudând.

— Îl recunoașteți ? întrebă plin de speranță Newman, smulgându-se din visul său cu ochii deschiși. Aveți adresa lui în dosarele de personal ?

Femeia îi înapoie fotografia :

— Se numește Lentz. Patolog. Nu l-am cunoscut personal, și nu cred că adresa v-ar fi de prea mare folos. Mi-l amintesc doar pentru că a murit vara trecută.

Newman șovăi, schimbând o privire cu Biggs ; visul lui Newman se evaporă cu un mic pocnet mental. Martorii morți nu erau prea utili în nici o anchetă.

Dar Newman insistă :

— E cineva în secția de patologie care știe ceva despre el ?

Mikopoulos ezită, apoi se uită la ceasul de pe perète ; Newman se întoarse, văzând că era ora șase și două minute. Afară, cerul se întunecase deja.

— E cam târzior ca să mai prindem pe cineva, spuse Mikopoulos. Dar ați putea trece pe la morgă. Ajunge să luați un lift până la subsol și să urmăriți săgețile. Lucrează acolo un bătrân, domnul Roosevelt, care e aici de-o veșnicie. El știe totul despre toată lumea.

— Vă mulțumim, spuse politicos Newman. Plecă împreună cu Biggs, îndreptându-se spre ascensor.

Starea de spirit a lui Biggs se întunecase din momentul în care Mikoupoulos îi anunțase că Lentz era mort ; Newman ar fi vrut să-i spună ceva încurajator, dar nu-i venea nimic în minte. Nici unul din ei nu vorbi în timp ce coborau spre subsol — nu, până ce ieșiră din lift și urmară indicatoarele de-a lungul coridoarelor slab luminate, spre morgă.

În ușă, Biggs ezită, cu buza răsfrântă.

— Exact asta îmi trebuia înainte de cină.

— Haide, îl chemă Newman cu uşoară nerăbdare, simţind cum i se clătina speranţa de-a fi vreodată în rândul şerifilor. Împinse uşa grea şi se sili să nu reacţioneze la vederea scenei dinăuntru : un bătrân adus de spate muta cadavrul gol al unei femei de pe o targă pe masa de autopsie din oţel inoxidabil. Ridică ochii, surprins, cu călcâiele moartei în mâini, când intrară Biggs şi Newman.

— Vă pot ajuta cu ceva ?

Bătrânul propti picioarele moartei pe masa de oţel, apoi o apucă de subsuori şi trase deasupra şi trunchiul, desăvârşind manevra.

Newman încercă să nu se uite la cadavru, să nu vadă celelalte trupuri acoperite cu cearşafuri care-i înconjurau, şi răspunse :

— Sunteţi domnul Roosevelt ?

— Da.

Roosevelt acoperi discret femeia cu un cearşaf, jenat parcă de goliciunea ei, apoi se uită din nou la Newman şi Biggs, cu ochi galbeni şi apoşi, ce păreau uriaşi înapoia lentilelor sale groase cu rame metalice.

Biggs îşi scoase legitimaţia :

— Suntem şerifi S.U.A. Încercăm să culegem informaţii despre un patolog pe nume Lentz. A lucrat aici.

Ochii bătrânului se micşorară dintr-o dată ; un fior îngheţat i-se aşternu peste figură.

— A murit.

Newman se apropie cu un pas şi încercă, fără succes, să imite privirea politicoasă şi totuşi complet dominatoare pe care o stăpânea Gerard :

— Mda, am auzit. Vroiam să ştim dacă-l cunoştea sau a avut vreun contact cu un anume doctor Richard Kimble.

Roosevelt făcu repede un pas înapoi, privind iute de la Newman la Biggs. Buzele i se despărţiră, iar lui Newman i se păru că-i citeşte pe ele un tremur.

— Eu...

Bătrânul şovăi.

— Nu l-am văzut pe doctorul Kimble.

Biggs îi aruncă o privire care era încărcată de electricitate ; amândoi mai făcură instinctiv un pas spre Roosevelt.

— Nu asta v-am întrebat, domnule, spuse încet Newman, şi inima începu să-i bată mai iute. Tot ce vroiam să ştiu e dacă doctorii Kimble şi Lentz se cunoşteau.

— Nu... Nu ştiu.

Acum se simţea un tremur inconfundabil în vocea lui Roosevelt.

— Mă scuzaţi, trebuie să plec.

Se întoarse ca pentru a o lua la fugă.

Biggs se mişcă fulgerător, şi din doi paşi uriaşi ajunse în faţa bătrânului.

— Am impresia că ne minţiţi.

Bătrânul se răsuci şocat spre Newman, care nu reuşi deloc să-şi reprime un uşor zâmbet de satisfacţie.

Kimble şedea în laboratorul lui Kath, citind raportul lui Lentz în timp ce femeia îi împacheta cu grijă cele două seturi de lamele. Ridică privirea din dosar şi clătină din cap, covârşit de regret şi furie.

— Ăştia ar fi acasă, liberi, dacă n-aş fi insistat pentru ei pe baza probelor pe care le-am văzut. Şi nu le-aş fi văzut ficaţii dacă nu le spuneam băieţilor din secţia mea să mă cheme când aveau cazuri cu hemoragie excesivă în operaţie.

Nu-şi îngădui să spună : Iar dacă eu nu le-aş fi cerut băieţilor din secţie să mă cheme, acum Helen ar mai fi trăit...

— Mari scule ! exclamă pe un ton amar, sarcastic, Kath. Ne stă un nefericit în cale ? Nici o problemă, ne descotorosim de el şi de nevastă-sa.

Tăcu o clipă.

— Dar de ce Lentz ? Pur şi simplu nu părea genul...

— De ce nu ? Kimble scoase prospectul Devlin — Macgregor luat de la biblioteca medicală, fluturându-l spre ea. E unul dintre deţinătorii patentului original. Aruncă mostrele pe care i le-am trimis eu, le înlocuieşte cu mostre sănătoase, scoate raportul pe baza materialului sănătos... floare la ureche.

Oftă, trânti capacul cutiei cu lamele și reveni asupra raportului lui Lentz, răsfoindu-l până la sfârșit. Uimitor, toate rapoartele fuseseră semnate... de Lentz personal. Ridică privirea când Kathy se sculă și veni spre el cu cutia.

— Kath... când a murit Lentz ?

Femeia ridică din umeri, dându-i cutia :

— A, vara trecută. Prin august. De ce ?

— Fiindcă o treime bună din mostrele aprobate de Lentz au fost semnate după moartea lui.

Îi ținu dosarul deschis ca să vadă : semnătura lui Lentz apărea pe rapoarte datate în octombrie, noiembrie, decembrie.

— Altcineva s-a folosit de numele lui Lentz.

Chiar în timp ce o spunea, avu o senzație crescândă de neliniște, de revelație atât de groaznică încât mintea sa lucidă o reprimă.

Cu un sentiment de amenințare, deschise prospectul Devlin—MacGregor la prima pagină.

Și văzu acolo fotografia unuia dintre membrii numiți recent ai comitetului director, doctorul Charles Nichols.

Kimble se ridică, amorțit și orbit de o vifomiță invizibilă. Îndesă prospectul în geantă, lângă mostre și raportul lui Lentz.

Kath îi văzu schimbarea de expresie și-și ridică privirea, îngrijorată :

— Unde te duci ?

Printr-o minune, buzele lui Kimble se mișcară :

— Să văd un vechi prieten, îi spuse lui Kath, și ieși urmărit de privirea ei fixă.

12

În Oficiul Șerifului S.U.A. ardeau luminile. Așezat la biroul său, Gerard ridică privirea pentru a o vedea pe Poole în ușă.

— Vă caută Newman. Pe linia doi.

Glasul lui Newman exprima o încredere în sine atât de tăioasă, o asemenea automulțumire încât în primul moment Gerard nu-l recunoscu.

— Aici Newman. Țineți minte că v-am sunat la Hilton ca să vă anunțăm că mergem să verificăm fotografia lui Sykes la C.M.H....

— Da? făcu Gerard, deschizând difuzorul astfel ca să poată auzi și Renfro.

— Se pare că doctorul Kimble tocmai a plecat de-aici acum câteva ore. Avem o identificare confirmată a fotografiei — omul care pozează cu Sykes e doctorul Alexander Lentz, patolog la C.M.H. A murit în august, anul trecut, dar până atunci s-a ocupat de un studiu asupra unui compus denumit RDU90, pentru o companie numită Devlin—MacGregor.

Newman făcu o pauză dramatică spre a lăsa cuvintele să-și facă efectul.

— Exact în acest moment, Biggs îl interoghează pe un anume domn Roosevelt, care lucrează aici la C.M.H. Roosevelt l-a văzut pe Kimble acum nici o oră.

— Încotro a luat-o? întrebă Gerard.

— Moşul nu ştie unde se ducea. Dar a ridicat nişte mostre de ţesuturi.

— Mostre de ţesuturi?

— De la studiul efectelor unui medicament. Şi semnate de doctorul Charles Nichols.

Gerard şi Renfro schimbară o privire.

— Nichols îl cunoştea şi el pe Lentz, continuă Newman.

— Îl acoperea pe Kimble, spuse repede Renfro.

Gerard nu era surprins, atâta lucru se văzuse bine. Îşi aminti de bronzul mult prea perfect al lui Nichols, părul şi dinţii prea perfecţi, stăpânirea de sine prea perfectă când privirea sa trecuse peste fotografia cu Sykes şi Lentz.

Nu l-am văzut în viaţa mea...

Suprafaţa scorţoasă a lui Nichols era atât de lustruită, atât de orbitor reflectorizantă, încât Gerard n-o putea străpunge cu privirea. Simţi încă o dată că-i scăpa ceva, ceva în legătură cu insolenţa rece din ochii lui Nichols — expresia pe care Gerard se aşteptase s-o găsească în fotografia de arestare a lui Kimble, şi n-o văzuse.

— Bună treabă, Newman, spuse pe un ton răstit. Lângă el, Renfro îşi dădu ochii peste cap; dar, în tăcerea de la celălalt capăt al firului, Gerard îl putea practic auzi pe Newman radiind. Acum spune-mi unde-s consemnările alea telefonice ale lui Sykes şi Kimble pe care te-am rugat să le obţii?

— Ăă, păi, domnule... Vi le aduc imediat ce...

Gerard închise.

Kimble îşi croi drum prin reţeaua subterană a tunelurilor pentru conducte, cunoscută doar de veteranii personalului C.M.H., şi ieşi la suprafaţă foarte aproape de staţia metroului suspendat.

Afară, soarele apusese deja. Chiar şi-aşa, cerul încă nu se întunecase pe deplin, dar era opac, de culoarea gresiei, datorită straturilor dense de nori. Zăpada încă nu se zărea, deşi câte un fulg răzleţ, rece şi umed, îi săruta faţa în timp ce străbătea curtea spitalului spre staţie.

Descoperirea fotografiei lui Charles Nichols în prospectul Devlin—MacGregor îi provocase o stare de şoc, furie şi suferinţă ce-i transformau trupul într-o povară grea şi-i apăsau dureros inima.

Se înşelase, se înşelase atât de amarnic în privinţa lui Charlie. Atât de îngrozitor greşise...

Kimble ridică o mână spre faţă când păşi în staţia aglomerată, încercînd să-şi revină în timp ce umerii i se frecau de cei ai străinilor grăbiţi. N-avea nici un rost să se învinuiască pe sine; probabil că nu s-ar fi schimbat nimic dacă Nichols îi era prieten apropiat sau doar o simplă cunoştinţă. Rezultatul final ar fi fost acelaşi.

Dar de ce Charlie se prefăcea acum că-i e atât de îndatoritor, de ce-i oferise bani şi ajutor, de ce aranjase să obţină chiar mostrele care aveau să incrimineze compania Devlin—MacGregor?

Singurul răspuns logic îl făcu pe Kimble să arunce o privire peste umăr, grăbind pasul. Metroul spre centru tocmai trăgea la peron când sosi el; o luă la fugă în ultima clipă, şi reuşi să sară în primul vagon.

Vagonul nu era aglomerat. Kimble se aşeză vizavi de un bărbat ce-şi citea ziarul şi încercă să chibzuiască.

Avea nevoie de protecţie; avea nevoie să se ducă la poliţie. Dar pur şi simplu nu adunase destule dovezi — încă — pentru a face legătura între Sykes şi uciderea lui Helen. Tot ce-avea erau câteva lamele ce demonstrau că rezultatele testelor unui medicament fuseseră falsificate, insuficient pentru a-l absolvi de acuzaţia de omucidere. Copoii n-aveau să-l asculte.

Nu e treaba mea...

Nichi chiar Walter Gutherie, propriul lui avocat, nu credea în nevinovăţia sa. Odată reintrat în închisoare, putea să dea uitării intenţia de a mai convinge pe cineva să-i ancheteze pe Sykes, Nichols şi Devlin—Mac Gregor.

Ceea ce-i trebuia era un fir care să-i lege laolaltă pe Sykes şi Nichols. Iar în lipsa acestuia...

În lipsa acestuia, avea pur şi simplu să moară fugind.

Oricum, trebuia să-l vadă pe Charlie Nichols, trebuia să audă adevărul chiar de pe buzele lui Charlie Nichols.

Trebuia să aibă satisfacţia de a-l privi în faţă. Nu mai avea nimic de pierdut.

Iar dacă reuşea să obţină o mărturisire...

Kimble privise alene, absent, spre prima pagină a ziarului de vizavi o bună bucată de vreme, înainte ca mintea sa să înregistreze în fine ce scria acolo, într-un titlu mic, aproape de baza paginii :

KIMBLE ÎN CHICAGO

De deasupra titlului îl privea propriul lui chip din fotografia de arestare.

Kimble se uită în altă parte, gândindu-se să se ridice şi să plece, în timp ce omul întorcea paginile. Dar unde-ar fi putut fugi ? Câte alte ziare se mai aflau în tren, şi de unde putea şti cine le citise şi cine-şi mai amintea fotografia de arestare ?

Încremeni, cuprins de panică, în momentul în care omul îi aruncă o privire peste ziar, apoi îl împături din nou la prima pagină.

Totul se va termina cu bine, îşi spuse Kimble ; cât timp rămânea cu capul aplecat, câtă vreme nu făcea mişcări suspecte, omul nu va bănui nimic. În fotografie avea barbă şi...

Omul se uită iar la Kimble peste ziar, apoi coborî din nou, repede, privirea.

...şi se ridică, împături ziarul şi-l puse sub braţ cu o dezinvoltură exagerată. Kimble ridică mâna la faţă şi se întoarse, în timp ce bărbatul mergea grăbit spre vagoanele din spate.

Ca să găsească un poliţist, fără îndoială. Kimble privi afară pe fereastră. Urma staţia lui, în doar un minut sau două. Dacă putea să reziste până atunci...

Se sculă şi se opri pe culoarul central pentru a privi în vagonul vecin.

Omul cu ziarul găsise un poliţist în tranzit, nici nu se putea altfel, şi-i arăta fotografia lui Kimble, gesticulând spre vagonul din faţă. Poliţistul ridică la buze un emiţător, şi atunci cineva de la coada vagonului păşi pe culoar în faţa lui Kimble, ascunzându-i complet scena.

Kimble se încruntă şi se aplecă într-o parte, în încercarea de a vedea mai bine... după care îşi dădu seama

că omul ce se apropia de el ţinea în mână un pistol, şi ridică ochii spre chipul încremenit într-un zâmbet amar al lui Frederick Sykes.

Gerard înălţă privirea de pe diagrama situaţiei când Newman apăru în uşa biroului său cu un teanc de hârtii în mână.

— Am consemnările acelea telefonice pentru dumneavoastră, şefule !

Ochii lui Newman erau injectaţi de sânge şi tonul îi trăda extenuarea.

Gerard observă formula de adresare cu un surâs lăuntric — Newman nu-l mai numise niciodată până atunci altfel decât „domnule“, iar această nouă familiaritate se datora fără îndoială proaspăt regăsitei încrederi în sine şi încurajării reţinute a lui Gerard.

În acelaşi timp, detectă o notă defensivă în tonul lui Newman. Susţinu privirea tânărului până când în fine Newman capitulă şi răspunse la întrebarea din ochii superiorului său.

— Am confruntat convorbirile lui Sykes din ultimii doi ani cu cele ale lui Kimble, aşa cum mi-aţi cerut, spuse el deznădăjduit. Şi n-am găsit nimic.

— Bine. Gerard îşi fixă iar atenţia asupra tabloului situaţiei. Mă gândisem şi eu...

Newman nu plecă. Gerard îi simţi prezenţa, se întoarse şi-şi ridică întrebător sprâncenele negre.

Tânărul oftă, descurajat vizibil de informaţia pe care urma s-o transmită :

— Dar când am revăzut convorbirile telefonice ale lui Kimble... a apărut una.

Preţ de câteva secunde nimeni nu scoase o vorbă. În cele din urmă, Gerard spuse, cu glas scăzut :

— Kimble l-a sunat pe Sykes.

Se ridică pe jumătate din scaun şi strigă spre coridor, atât de tare încât Newman tresări :

— Renfro ! Anunţă C.P.D.-ul să-l aducă aici pe Sykes!

După care se aşeză din nou şi se rezemă încet de spătar, îndepărtându-se de birou, de Newman, de nedorita dezvăluire.

— Când ? întrebă el, mai mult din reflex decât din dorința de a ști.

— În noaptea asasinării soției sale. La șapte treizeci seara, din mașină.

— Înțeleg, răspunse încet Gerard. Își propti coatele pe masă și împreună degetele, aplecându-și fața spre ele ca pentru rugăciune. Se gândi la fotografia de arestare a lui Kimble și la expresia din ochii lui, și avu o senzație acută de pierdere, de incapacitate de a înțelege ; se gândea la propriul său refuz constant de a accepta nevinovăția lui Kimble și se felicită, dar nu simți nici un strop de plăcere.

Newman îl privi, păru să-i simtă îndoiala și spuse, ca pentru a se apăra pentru propriile sale cuvinte :

— Am aici registrul telefonic...

O altă idee îi veni lui Gerard, care se întoarse spre ușă, țipând :

— Poole ! Adu-mi raportul de arestare al lui Kimble ! Acum !

Ridică ochii, observă postura defensivă a lui Newman și spuse :

— Nu, Newman... Te cred.

Se aștepta ca acum tânărul să plece, dar Newman rămase pe loc până când Poole apăru în ușă cu copia și i-o dădu lui Gerard. Gerard o luă și o depuse pe birou în timp ce Poole se retrase și apăru Renfro, cu chipul său îngust vizibil încordat :

— Sam...

Glasul lui Renfro părea ceva mai ascuțit decât în mod normal...

— Poliția tocmai a verificat apartamentul lui Sykes. Nu-i acolo. Au emis un A.P.B.

— La dracu', făcu Gerard. Primul său impuls a fost să treacă rapid la acțiune, dar nu avea nimic de făcut până nu raporta cineva depistarea lui Sykes. Nu-și putea închipui încotro se îndrepta acesta, dar bănuia că, oriunde ar fi fost, Richard Kimble n-avea să se afle prea departe.

Renfro dispăru la fel de repede, iar Newman, care urmărise tăcut toate acestea, se întoarse să plece, dar

se opri în ușă și se răsuci din nou spre Gerard, cu o expresie derutată :

— Pur și simplu nu înțeleg.

Gerard îl privi.

— Pur și simplu...

Newman se poticni, întoarse capul spre culoar, parcă jenat dintr-o dată.

— Nu pot...

Se întrerupse și reveni brusc cu privirea spre Gerard, plină de o curiozitate intensă :

— Ați avut vreodată vreo presimțire, inspectore ? O presimțire cu adevărat puternică, una pe care ați fi fost dispus să mizați totul ?

Gerard dădu din cap înapoia mâinilor împreunate și nu-l privi în ochi pe Newman :

— Da. Am mai avut presimțiri și altă dată.

— De obicei se adevereau ?

Gerard dădu din cap, încet.

— Pur și simplu, nu înțeleg, reluă Newman. Eram atât, atât de sigur că e nevinovat... În fond, poate că nu-s făcut pentru meseria asta.

Gerard nu spuse nimic, în timp ce Newman se răsuci scurt și ieși.

Privi un timp în urma lui. Ar fi fost ușor să capituleze în acest moment în fața logicii incriminatoare a registrelor telefonice ; ar fi fost simplu să refuze expresia din ochii lui Kimble și să spună că totul fusese o greșeală. La urma urmei, aveau tot ce le era necesar pentru a se convinge de vinovăția lui Kimble.

Și totuși...

Gerard deschise dosarul ce conținea stenograma arestării lui Kimble. N-avea idee ce căuta, dar știa că, orice-ar fi fost, s-ar fi dovedit al dracului de bine să se afle acolo. Cum probabil ar fi spus Newman, avea o presimțire.

— Înapoi, spuse Sykes, făcându-i semn cu pistolul. Treci la ușă, doctore.

Kimble făcu ce i se ordonase, dând încet înapoi din fața lui Sykes și ridicând mâinile ca să arate că era neînarmat. Într-un minut, trenul avea să oprească în următoarea stație, dar nu-i rămăsese timp, iar Sykes îi

bloca singura cale de scăpare. Aruncă o privire peste umăr spre peronul ce se apropia.

Sykes observă şi înaintă către el :

— Asta-i staţia mea, doctore.

— Bine, răspunse Kimble ; nu simţea frică, doar o furie cumplită, cu o ţintă precisă, ce-l absorbea total. E şi staţia mea.

Mai făcu un pas înapoi, spre ieşirea laterală.

Uşa din spatele lui Sykes se deschise brusc. Un poliţist în uniformă — cel pe care Kimble îl văzuse stând de vorbă cu omul cu ziarul — păşi în vagon.

— Kimble, spuse încet poliţistul. Era tânăr, zvelt, cu ochii măriţi de vederea unui deţinut evadat ; pistolul din mâna sa tremura uşor ; îi spuse lui Sykes, care stătea întors cu spatele spre el : Domnule, daţi-vă la o parte.

Sykes se întoarse şi pompă patru gloanţe în pieptul tânărului ; poliţistul căzu, aruncat pe spate peste un şir de scaune.

În fracţiunea de secundă dinainte ca Sykes să fi deschis focul, Kimble se năpusti spre uşa de coborâre, se agăţă de o bară şi trase semnalul de alarmă de deasupra uşii

Planşeul zvâcni sub picioarele lui. Kimble se sprijini în timp ce frânele blocau roţile cu un scrâşnet asurzitor. În vagonul alăturat, genţi, serviete şi trupuri zburară prin aer. Sykes fu propulsat înapoi, spre Kimble, pistolul îi fu smuls din mână şi alunecă pe jos, oprindu-se la câţiva centimetri de trupul poliţistului rănit.

Kimble plonjă spre armă. Sykes se ridică, îl lovi în stomac, trântinu-l de perete, dar Kimble îşi reveni, aruncându-se înainte pentru a-l împinge pe Sykes într-o bară verticală. Se târî în patru labe, ajunse la pistol, un 38...

Ce fel de pistol avea ?

Era... un treize-ş'opt, cred. Nu l-am văzut decât o secundă...

...şi îl îndreptă spre Sykes în timp ce lua şi arma din mâna moale a poliţistului.

Sykes îşi dezveli dinţii galbeni :

— Dă-i drumu'. N-ai tu chestia asta-n tine.

Kimble ridică pistolul cu un tremur abia perceptibil, buzele îi zvâcniră în timp ce făcea un pas, apoi încă unul, spre Sykes, până ce ambele pistoale fură îndreptate direct spre capul lui Sykes. Privirea sa stătea fixată asupra chipului celuilalt, dar de văzut nu vedea decât mâna lui Helen, năclăită de sânge, în timp ce el i-o desprindea încet de capul rănit, pentru a descoperi creierul și oasele zdrobite...

Buzele lui Sykes se despărțiră în timp ce țevile se apropiau de capul lui ; îl privea pe Kimble în față și vedea nebunia întipărită acolo ; ochii săi căprui-închis sticleau de frică.

Degetul lui Kimble se încordă pe trăgaciul armei lui Sykes. Se potrivea. Se potrivea cum nu se poate mai bine, să-l omoare cu pistolul care o omorâse pe Helen...

Era gata-gata să tragă. În ultima secundă, își regăsi controlul de sine și-l lovi pe Sykes peste față cu pistolul din mâna dreaptă. Lui Sykes îi țâșni sângele pe nas, stropindu-l ușor pe Kimble. Scrâșni din dinți, cu buzele trase înapoi într-o grimasă de furie împotriva lui Sykes și dezgust față de sine însuși, și-l izbi cu patul armei, alegând, în pofida mâniei, acele porțiuni ale craniului mai puțin predispuse la fracturi, mai puțin pasibile să cauzeze moartea sau infirmitatea permanentă, atent să evite tâmplele.

Sykes se clătină și făcu un pas înapoi, ridicând disperat mâinile într-un efort zadarnic de a se feri. Kimble îl mai lovi o dată.

Și încă o dată. Și iarăși, împingându-l pe Sykes înapoi pe culoar, până străbătură vagonul pe toată lungimea, până ce lui Sykes i se înmuiară genunchii și căzu, fără cunoștință, pe podea.

Kimble își înfipse la centură pistolul lui Sykes și se apropie imediat de tânărul polițist, să-i ia pulsul. Nu mai era nimic de făcut — o știuse încă din clipa în care Sykes trăsese și cele patru gloanțe sfârtecaseră pieptul tânărului. Desprinse cătușele și cheile de la cureaua polițistului, îl târî pe Sykes de încheietura mâinii și-l prinse cu cătușele de mort. Cheile le puse în buzunar.

Iar apoi se opri, se ghemui peste trupul inert al lui

Sykes şi, înfigându-şi mâna în părul său negru, cârlionţat, ridică capul individului leşinat.

— Nu la fel de uşor ca Helen, nu-i aşa ? şopti amar Kimble, apoi îi dădu drumul, lăsând capul lui Sykes să cadă. Ţi-a trecut staţia...

Se ridică şi porni grăbit spre partea din faţă a vagonului, cu ambele pistoale în mâini. Trenul se oprise chiar înaintea staţiei, doar cu primele două ferestre ale vagonului în dreptul peronului. Kimble se urcă pe un scaun, sparse un geam şi sări pe platforma staţiei.

În biroul său viu luminat, Gerard îşi prepara pe îndelete cea de-a douăsprezecea ceaşcă de cafea a zilei, în timp ce parcurgea stenograma interogatoriului luat lui Richard Kimble de către Kelly şi Rosetti în noaptea de 20 ianuarie. Începea să cedeze în faţa sentimentului de disperare al lui Newman, să-l creadă pe Kimble vinovat, la urma urmei — şi totuşi, o încăpăţânare inexplicabilă îl făcea să citească mai departe, să caute în continuare acea frântură de informaţie neindentificată despre care intuiţia sa îl asigura că se află acolo, pe care el si toţi ceilalţi o omiseră prima oară când dăduseră cu ochii de ea.

Gerard citise o dată stenograma de patruzeci de pagini, într-un ritm rapid, disperat ; acum era la a doua lectură, citind mai atent de astă dată, şi se oprise la pagina douăzeci şi trei.

Kelly : Haideţi s-o luăm iar de la început, doctore Aţi plecat de la slujbă, aţi mers cu maşina la serbarea de binefacere a C.R.A.A.F., acolo v-aţi întâlnit soţia, aţi dus-o cu maşina acasă...

Kimble : De ce trebuie să repetăm încontinuu toate astea ?

Gerard închise ochii şi auzi cu exactitate tonul folosit de Kimble ; ştia deja, fără umbră de îndoială, expresia rănită pe care Kelly şi Rosetti o văzuseră în ochii lui Kimble.

Rosetti : Încercaţi doar să ne suportaţi, bine ?

Kimble : V-am mai spus — am dus-o pe Helen acasă dar, imediat cum am oprit maşina, am primit un telefon şi mi s-a spus că Tim Price avea nevoie de ajutor la un pacient hemoragic.

Kelly : Vreți să spuneți că un alt chirurg avea nevoie de ajutor în sala de operație ?

Kimble : (dă din cap, afirmativ)

Kelly : Cam pe la ce oră se întâmpla asta ?

Kimble : Doamne... Nu știu... (prea slab pentru a fi auzit)... Nu-mi aduc aminte. Poate... zece. Zece și jumătate. Nu știu... Trebuie — trebuie să fi fost după zece, pentru că n-am ajuns la serbarea de binefacere înainte de opt și jumătate, și știu că am stat acolo cel puțin o oră și jumătate, poate chiar două.

Doamne, familia lui Helen nici măcar nu știe. N-aș putea... n-aș putea să le dau un telefon ? Cineva ar trebui să le spună...

Kelly : Nu peste mult timp doctore Kimble. Deci, ați primit un telefon de la Tim Price între zece și zece jumătate ?

Kimble : Cam așa ceva.

Kelly : Și ați ajuns la petrecere cu mașina, în jurul orei opt jumătate ?

Kimble : Mda. De fapt, nu, nu cu mașina mea am ajuns. Am luat un taxi.

Gerard se apleca peste birou și mai citi odată fraza.

Kelly : Credeam c-ați spus că ați dus-o pe Helen acasă, dar imediat ce ați oprit mașina...

Kimble : Așa e. I-am împrumutat unui prieten de-al meu — Charlie — Charlie Nichols — i-am împrumutat mașina mea în acea după-amiază ca să poate face un comision. Doar pentru câteva ore.

Kelly : V-a înapoiat-o la petrecere ?

Kimble : Da, Era și el acolo. Mi-a dat înapoi cheile — adică, tichetul, ca să mi le pot lua înapoi.

Kelly : Să revenim la momentul când ați lăsat-o pe Helen acasă...

Scanner-ul radioului poliției aflat pe masa din spatele lui Gerard emise un șuvoi pe paraziți, făcându-l să verse cafeaua pe stenogramă. Înjură, găsi un șervețel în sertarul de sus al biroului și tamponă pata în timp ce din aparat răzbătea mesajul, destul de tare ca să se audă până pe coridor, destul de tare pentru a-i atrage pe Renfro și Poole afară din birourile lor ca să asculte la ușa lui :

— ...unitățile din vecinătatea stației Balbo Street. Fiți în alertă pentru posibila localizare a lui Richard Kimble...

Gerard se ridică, cu inima bătându-i nu ca o reacție la supradoza de cafeină sau la informația primită prin scanner; ci față de cuvintele pe care tocmai le citise.

— Stația Balbo, spuse Renfro. Asta-i...

Gerard știa exact unde era, știa exact de ce se dusese acolo Kimble, știa exact de ce Frederick Sykes își dăduse osteneala de a scăpa printre degetele C.P.D.-ului și a-și părăsi apartamentul. Îl întrerupse pe Renfro :

— Poole ! Cheamă-i pe Biggs și Newman.

Însoțit de Renfro și Poole, o luă la fugă pe coridoare, coborând scara spre parcajul din subsol.

Renfro se urcă la volan, cu Poole alături ; Biggs și Newman îi urmară într-un al doilea sedan. Noaptea era amarnic de geroasă și înnorată, fără stele. Gerard stătea pe bancheta din spate, ascultând un cor de voci din mintea sa :

(Nu-i treaba mea...)

(E nevinovat, nu-i așa ?

Ce te face să spui asta ?

Dumneata.)

(Ții minte ce mi-ai răspuns ?

Țin minte că aveai pistolul meu îndreptat spre mine...)

Primii fulgi ai unui viscol ce amenința să dea năvala începeau să cadă, când prin radio se transmise raportul :

— Toate unitățile din vecinătatea stației Balbo. Ofițer căzut. Repetăm, ofițer căzut. Omul a părăsit locul faptei cu două pistoale ; corespunde descrierii lui Richard Kimble...

(Nu mi-am ucis soția...)

Pe locurile din față, Renfro și Poole ascultau într-o tăcere electrizantă. *Ofițer căzut* însemna că toate forțele polițienești din Chicago aveau să treacă orașul prin ciur în căutarea lui Richard Kimble ; *ofițer căzut* însemna că vor pune întrebările mai târziu, după ce vor trage.

Vor trage ca să ucidă.

— La dracu', șopti Gerard și închise ochii. Dacă i se întâmpla vreun rău lui Richard Kimble, sângele acestuia avea să păteze foarte multă vreme mâinile lui Gerard.

13

Kimble fugi neobservat printr-o hală comercială subterană de lângă hotel, încetinindu-și goana numai pentru a pune pistoalele într-o cutie poștală. Luă scara rulantă în sus, continuând să înainteze, urcând treptele două câte două, și intră în holul principal al hotelului Hilton din Chicago.

Un avizier de pe perete prezenta apartamentele în care erau cazați participanții la conferința Devlin-Macgregor. Kimble se opri doar cât să citească :

„Progrese în cercetările patologice
ale țesuturilor nucleare"
Conferențiar : Dr. Charles Nichols
Marea Sală de Bal, ultimul etaj

Kimble luă liftul și urcă de unul singur.

Când Renfro parcă în fața hotelului Hilton, poliția evacuase deja trotuarele. În chip uimitor, Newman și Biggs erau deja acolo, echipați în Kevlar. Cu Biggs la un pas în urma sa, Newman se grăbi în întâmpinarea lui Gerard și-i întinse o vestă, cu o expresie amestecând descurajare și grabă.

— Departamentul poliției tocmai a raportat...

— Am auzit, i-o tăie scurt Gerard. Kimble a fost ?

Nu vroia să-l creadă pe Kimble capabil de o asemenea faptă, nu vroia să-și închipuie că a silit un om ne-

vinovat să ia viața altuia, dar știa și că doctorul putea să fi fost împins la astfel de măsuri disperate.

Newman privi în altă parte și nu răspunse.

— Rapoartele se contrazic, spuse Biggs, apărând brusc lângă el. Dar polițiștii consideră că el a tras.

Gerard privi cum încă două mașini de poliție apărură din vâltoarea de fulgi și opriră în fața hotelului. Patru ofițeri înarmați până-n dinți se târâră afară din ele. Gerard porni spre intrarea din față a hotelului și se opri chiar lângă ușile glisante, unde detectivul Kelly discuta cu un căpitan C.P.D. echipat în Kevlar.

— Martorii declară că a intrat în hotel prin subteran, spunea căpitanul.

Cu ochii învăpăiați de fascinația vânătorii, Kelly dădu scurt din cap :

— Okay. Vreau să fie totul încuiat. Începeți de la nivelele inferioare.

Căpitanul se îndepărtă ; Gerard înaintă să-l intercepteze pe detectiv.

— Ăla de-acolo-i omul meu, Kelly.

Kelly se întoarse pe jumătate și-l privi pe inspector cu dispreț fățiș, dar nu observă că îi era înapoiat înzecit.

— Nu după ce a doborât unul de-ai noștri, Gerard. Acum problema e a poliției. Stai dracului de-o parte.

Se răsuci și plecă înainte ca Gerard să mai fi putut scoate o vorbă. Acesta privi spinarea lui Kelly îndepărtându-se în timp ce ofițerul de poliție intra în holul hotelului, după care ridică ochii spre acoperiș.

Newman se apropie și-i dădu lui Gerard centura și încărcătorul.

— Haidem, îl chemă Gerard. Știu unde se duce.

Newman clipi din ochi :

— Cum ?

— Zi-i presimțire, replică Gerard, susținând privirea tânărului. Nu dau greș niciodată, să știi.

Newman înclină capul într-o parte, ca un terrier mirat ; între timp, Gerard intrase deja în hol, iar Newman trebui să fugă pentru a-l ajunge din urmă.

Kimble ieși din lift la ultimul etaj și urmă săgețile indicatoare spre sala de bal, mișcându-se cu hotărâre

necruţătoare. Când ajunse la uşile duble închise, un om îmbrăcat într-o jachetă cu însemnele hotelului ieşi în calea lui.

Omul îl privi pe Kimble, căutând un ecuson de plastic cu numele, după care zâmbi politicos şi spuse cu glas scăzut, ca şi cum i-ar fi încredinţat un secret :

— Ne pare rău, domnule. Această acţiune este destinată numai invitaţilor înregistraţi la convenţie...

Kimble îl apucă pe om de coate, îl dădu la o parte şi deschise uşile.

Înăuntru, doctorul Charles Nichols stătea pe o platformă drapată în roşu, vorbind în faţa unei săli arhipline :

— Şi aş dori să le mulţumesc în special cercetătorilor care m-au ajutat...

La vederea lui Kimble, Nichols se întrerupse şi apucă marginea pupitrului cu ambele mâini, ca pentru a nu cădea. Cei aşezaţi în fundul sălii de bal se întoarseră, încruntându-se din pricina întreruperii.

— Richard... şopti Nichols.

Kimble porni spre estradă pe culoarul central acoperit cu un covor roşu şi, pentru prima oară după un an de zile, ridică glasul în plină adunare, fără să se mai teamă că va fi auzit :

— Ce s-a întâmplat, Charlie ? Eşti surprins ?

Nichols se holbă la el, buimăcit, incapabil să răspundă.

— Sykes n-a izbutit să mă elimine acum un an ; ce te-a făcut să crezi că va reuşi acum ?

Mulţimea amuţi ; iar apoi o şoaptă străbătu încăperea, rostogolindu-se din spate spre primele rânduri, pe măsură ce Kimble trecea prin dreptul multor chipuri cunoscute — Jake Roberts, Tim Price, Noah Falawi.

El e... E Richard Kimble...

Kimble se uita la ei şi nu vedea pe nimeni ; nu-l vedea decât pe Nichols, nu-i vorbea decât lui Nichols, ca şi cum n-ar fi existat decât ei doi.

— După moartea lui Lentz, spuse el cu glas răsunător, limpede, acoperind murmurul mulţimii, tu ai rămas singurul care avea acces la rapoartele patologice.

Nichols îşi revenise, dar încă se mai ţinea de pupitru în vreme ce Kimble se apropia de platformă.

— Rapoarte ?

Avea expresia voalată, impenetrabilă.

— Ce tot...

— Tu ai substituit mostrele și ai falsicat rezultatele astfel ca RDU90 să poată fi aprobat.

O altă undă de șoc străbătu publicul.

Nichols slobozi un mic hohot neîncrezător, dar ochii nu-i zâmbiră :

— Richard...

Clătină din cap, cu gura schimonosită într-o jumătate de rânjet.

— Nu știu despre ce vorbești...

Kimble se opri în fața pupitrului și-l fixă pe Nichols cu o furie albă, rece.

— Am un set de monstre originale.

Acum era destul de aproape ca să poată citi în ochii lui Nichols, destul de aproape ca să-i vadă îngustându-se, ca să descopere licărul lor de îngrijorare.

— Aproape ai scos-o la capăt, Charlie. Dar acum știu totul, și-o pot dovedi.

Cei doi își înfruntară privirile ; iar apoi Nichols se întoarse spre auditoriu, cu o mână ridicată pentru a cere înțelegere :

— Doamnelor și domnilor... Prietenul... meu, după cum puteți vedea, nu se simte bine.

Se retrase de lângă microfon și spuse, cu același ton autoritar pe care-l folosise Walter Gutherie :

— Richard, dacă vrei să stăm de vorbă...

— N-am venit aici ca să stau de vorbă.

Nichols dădu ușor înapoi din fața urii ce fremăta în glasul și în toată ființa lui Kimble, apoi porni pe estradă spre ieșirea laterală. Kimble o luă paralel cu el, trecând pe lângă mese, grupuri de spectatori șocați și tăcuți, și-l urmă pe Nichols, ieșind pe ușă afară.

Pe culoar, Nichols o rupse la fugă spre ușa unui apartament. Kimble intră la trei pași în urma lui — și se împletici, apoi căzu, doborât de durere și de izbitura unui scaun azvârlit cu putere.

Se ridică în patru labe exact în momentul în care Nichols încuia ușa în spatele lui.

Și apoi Nichols sări din nou asupra lui, apucându-l de reverele jachetei și ridicându-l în picioare înainte ca el să-și poată regăsi echilibrul. Preț de o clipă, Richard

întâlni privirea lui Charlie și se clătină, amețit de răceala ei de gheață de brusca hidoșenie ce schimonosea fața atrăgătoare a lui Charlie.

Nu te cunosc, spuse Kimble în gând. *Niciodată nu te-am cunoscut...*

Nichols își repezi fața spre cea a lui Kimble :

— Principala ta calitate, Richard, e că nu te dai bătut, nici măcar atunci când ai tot interesul s-o faci...

Îl îmbrânci iar pe Kimble, împingându-l prin primele camere, într-o bibliotecă de conferințe. Kimble se clătină, se strădui să-și păstreze echiuibrul, dar Charlie sări din nou asupra lui, repezindu-i un pumn în stomac, izbindu-l cu spatele de ușa ieșirii de incendiu.

— Tot timpul am știut că va trebui să te omor, șuieră Nichols. Acum, trebuie să-ți mulțumesc pentru că în seara asta mi-ai furnizat două sute de martori care vor confirma că am fost în legitimă apărare...

Se încăierară. Ușile de incendiu se deschiseră în spatele lui Kimble, care ieși împleticit pe o scară de salvare; picioarele cedară sub el. În ultima clipă, se agăță de balustradă și privi în jos pentru a vedea că se balansa pe marginea scării, la vreo douăzeci de etaje deasupra străzii.

O mișcare la periferia vederii ; ridică privirea și-l văzu pe Nichols polnjând spre el. Într-o fracțiune de secundă, se rotogoli și-l împinse pe Charlie în balustrada opusă. Reflectoarele de pe acoperși străpungeau întunericul în spatele lui Nichols, dezvăluind o ninsoare abundentă.

— Ai pierdut ocazia, Charlie, gâfâi Kimble.

Nichols atacă. Brațele lui Kimble fulgerară, aplicând două directe care-l trimiseră pe Nichols de-a rostogolul în jos, o jumătate de tronson de scară. Se repezi după el.

Nichols se ridică nesigur, clătindu-se amețit. Kimble îl mai lovi o dată și țipă :

— Mi-ai luat tot ce-aveam... pentru bani !...

Nichols aterizá în patru labe pe acoperiș. Kimble se târî după el și-l ridică în picioare, vorbindu-i încet la urechě :

— Vreau să știu, Charlie... a meritat ?

Capul lui Nichols se clătină profilat pe orizontul scânteietor al orașului ; sânge și salivă i se prelingeau

printre buzele sparte, dar expresia îi era neînduplecată, rece și, hotărâtă.

— Treaba asta e mai mare decât ai crezut vreodată, Richard. N-ai cum s-o oprești.

Kimble scoase un strigăt de furie sălbatică și lovi cu forță năucitoare. Nichols fu izbit de parapetul ce înconjura perimetrul terasei și întoarse capul pentru a privi în jos, înfricoșat, către mașinile miniaturale ale poliției înșirate pe strada pudrată cu zăpadă.

Kimble se apropie de el și-l înhăță de revere, cu un sentiment de triumf jalnic. Ar fi fost ușor, prea ușor, să mai dea o ultimă lovitură, care l-ar expedia pe Nichols peste parapet, să asculte cu încântare urletul său în cădere...

Tunete îi bubuiau ritmic, în urechi. Privi în sus, orbit, la lumina amețitor de albă și mai degrabă auzi decât văzu elicopterul. Un glas vui deasupra lui :

— Poliția din Chicago. Nu mișca...

Kimble îngheță. În acel moment de șovăială, Nichols își văzu unica șansă; îl lovi cu genunchiul în piept pe Kimble și fugi.

Cu câteva minute mai devreme, Gerard, Newman și Poole mergeau prin holul hotelului spre grupul principal de ascensoare ; Biggs se grăbea să-i ajungă din urmă.

— C.P.D.-ul acoperă perimetrul, anunță el, potrivindu-și vesta de Kevlar. Securitatea hotelului controlează parcarea.

— Lasă-i să-și facă de lucru acolo jos, spuse Gerard; se opri la avizier, văzu unde se desfășura conferința lui Charles Nichols și se întoarse spre Newman : Newman, ia legătura cu securitatea. Vezi dacă-l pot localiza pe Kimble prin monitoare. Ținem legătura prin radio.

Newman dădu din cap și se îndepărtă grăbit, cu mișcări din nou agile, plin de speranță.

Gerard și ceilalți se îndreptară spre lifturile de sticlă împodobite cu lumini. Se înghesuiră în primul lift liber și, când Gerard apăsă butonul pentru ultimul etaj, Poole și Biggs, care studiau planul hotelului, îl priviră încruntându-se întrebători.

Cam pe la etajul paisprezece, în timp ce Gerad privea în jos la siluetele în mişcare — acum de mărimea unor furnici, radioul său ţiui.

— Gerard.

— Aici Newman. L-am găsit pe Kimble pe acoperiş. E şi Nichols. Ieşirea de sud-est.

— Stai cu ochii pe el, ordonă Gerard.

În spatele lui, Poole întrebă :

— Acum ce facem ?

Gerard îşi permise un mic zâmbet ermetic.

— Acoperişul are patru ieşiri, spuse Biggs, ridicând privirea de pe schemă.

— Blocaţi-le.

Când ajunseră la nivelul acoperişului, ascensorul se deschise spre mulţimea de participaţi la convenţie, cuprinşi de panică, încercând să fugă. Gerard trase aer în piept şi se aruncă în inghesuială. Găsi doi oameni din securitate care cunoşteau drumul spre ieşirea pe acoperiş ; îl conduseră pe coridor până la un apartament ocupat, unde doi membri ai convenţiei încercau îngrijoraţi să forţeze uşa încuiată.

Unul din ei îi aruncă o privire lui Gerard şi gărzilor în uniformă :

— Kimble l-a urmărit până aici pe Charles Nichols.

— Deschideţi uşa asta, ordonă Gerard şi aşteptă, nerăbdător, ca unul dintre paznici să scoată o cheie şi să descuie uşa.

În apartament se vedeau urmele luptei. : două scaune răsturnate şi o uşă deschisă spre terasă. Gerard alergă la uşă, apoi se opri şi se întoarse spre gărzi. Kimble avea destule în spate, ca să mai trebuiască şi să facă faţă unor eventuali eroi.

— Rămâneţi la uşa asta.

Vehemenţa din glasul său îi convinse pe cei doi ; dădură din cap şi-l priviră pe Gerard cum se aventura de unul singur pe terasă.

Ieşirea răspundea spre trei tronsoane de scară metalică, coborând la rândul lor pe acoperişul plat. Gerard îşi închise ochii în faţa zăpezii înţepătoare purtate de vânt şi a milionului de waţi ai reflectoarelor elicopterului. Porni grăbit pe trepte în jos, atent să nu alunece pe praful

alb de zăpadă ce se depusese acolo, incapabil să audă altceva decât șuierul vântului înghețat și vuietul elicopterului de poliție.

Gerard știa ce se întâmpla în elicopter; un trăgător de elită încerca să-l prindă pe Kimble în cătare. Întredeschise ochii în lumină și-l văzu pe Nichols alergând, cu Kimble pe urmele lui.

O țintă ușoară.

Gerard își scoase radioul. Înainte de a-l putea ridica, gloanțe ciuruiră acoperișul, ricoșând cu piuituri din beton și sfâșiind conductele de aer condiționat, chiar acolo unde se aflase Kimble cu nici o secundă în urmă.

Gerard sări până la baza scării de incendiu și așteptă până ce se asigură că focul de baraj încetase.

— Kimble!

Vroia să-i spună lui Kimble să stea aproape de Nichols, pentru protecție, dar vântul îi mână glasul înapoi, iar duduitul asurzitor al elicopterului îi înecă vorbele. Duse radioul la buze și urlă în el pe când se ridica în picioare:

— Sunt șeriful Gerard! Luați elicopterul ăsta de-aici.

Dar silueta în mișcare a lui Kimble rămase încercuită de fasciculul orbitor, prin care se învârtejea zăpada scânteietoare. Gerard îl urmă pe Kimble în timp ce acesta țâșnea pe după gurile de aerisire ce expulzau aer cald, câștigând permanent teren spre silueta lui Nichols, care fugea adus de spate. Glasul lui Renfro răsună prin radioul din jachetă:

— Acolo sus e un șerif S.U.A.! Opriți focul!

Circumferința fasciculului se contractă în timp ce elicopterul bătea în retragere, luând înălțime. Nichols înaintă spre umbrele de la marginea acoperișului; Kimble se repezi înainte și-l placă, și amândoi își pierdură echilibrul și căzură pe acoperișul înclinat, de sticlă, al unui puț de ascensor.

Becurile ce decorau lifturile luminau puțul; în lucirea lor slabă, Gerard privi cele două siluete întunecate luptându-se pe geam, în timp ce se apropia. Deasupra, elicopterul dădea târcoale, căutând, apoi își îndreptă proiectorul asupra celor doi luptători și a lui Gerard, care se apropia.

Îmboldit de furie, Kimble îl izbi pe Nichols de acoperişul înclinat. Geamul se îndoi sub greutatea acestuia. Kimble se aplecă, îl trase pe Nichols în sus şi-l trânti iar.

Şi iar.

Şi iar.

Gerard alergă până la marginea puţului lifturilor, cu pistolul în mână, şi strigă din răsputeri, forţând aerul să iasă din plămânii săi până la ultima moleculă :

— Kimble ... !

Şi iar.

Sticla cedă într-o cascadă scânteietoare, la fel de luminoasă, de strălucitoare ca zăpada. Kimble şi Nichols căzură.

Cu gura căscată, Gerard privi peste marginea luminatorului zdrobit, în jos. Abia reuşi să-l întrezărească pe Kimble, agăţat de acoperişul spart al unui ascensor de sticlă, după care cabina coborî în beznă.

Gerard băgă arma în teacă şi o rupse la fugă peste acoperiş, alunecând pe zăpadă. La ieşirea de incendiu i se alătură Renfro, şi amândoi se repeziră în jos, pe scara din spate, în timp ce Gerard lătra în aparatul de radio :

— Unde s-a oprit liftul ?

Tăcerea de-o jumătate de secundă păru înnebunitor de lungă ; Gerard deschise gura să ţipe iarăşi în microfon, când Newman răspunse, cu glasul ascuţit de surescitare:

— Etajul cinci. Spălătorie şi întreţinere, nici un spaţiu de cazare.

Era o coborâre lungă. Inima lui Gerard bubuia când el şi Renfro ajunseră la etajul cinci. Pe scară, amândoi îşi scoaseră armele — Garard Glock-ul, Renfro 38-ul — după care se opriră în faţa uşii de incendiu. Gerard rosti în aparat :

— Intrăm. Dă-mi cinci minute. Spune-i lui Biggs să ţină afară C.P.D.-ul.

Dădu din cap spre Renfro şi amândoi se repeziră în uşă.

Uşa se deschise. Gerard privi prin ceţurile luminate difuz, aburite, ale unei spălătorii industriale, ca o cavernă. Saci de prelată de-un sfert de tonă se legănau

scârțâind sub șinele din tavan, cu gemete metalice, revărsând maldăre de rufărie murdară pe benzile transportoare, care la rândul lor duceau la două mașini de spălat lungi de zece metri.

La intrare, două femei stăteau în picioare sortând rufele pe o bandă rulantă mică ; ridicară privirea, mirate, când Gerard și Renfro intrară cu pistoalele scoase.

— Plecați de-aici, le spuse Gerard, iar femeile nu pierdură vremea să se văicărească. Împreună cu Renfro, trecu precaut după un colț și găsi încă un lucrător de la spălătorie, un bărbat, agățând unul dintre uriașii saci de prelată pe șinele de deasupra cu ajutorul unui lift hidraulic, care ridică sacul pe o bară de oțel galbenă.

Omul aruncă o singură privire pistoalelor și dispăru înainte să poată scoate cineva vreo vorbă.

Gerard ajunse în zona principală a spălătoriei și-i făcu semn lui Renfro să se ocupe de partea opusă, în timp ce el înainta prin mijlocul sălii.

Ridică glasul, suficient de tare pentru a răzbate printre gemètele metalice și plescăitul apei :

— Kimble ! Nu ai cum să ieși de-aici ! Clădirea e înconjurată !

Continuă să înainteze, parcurgând cu grijă un traseu cu obstacole : saci de prelată agățați de tavan, șine metalice, benzi transportoare, echipamente. Simțea prezența lui Kimble, știa că omul asculta ; cu o sinceritate totală, rugându-se ca ea să i se deslușească în voce, strigă :

— Kimble ! Știu de Nichols. Știu de Sykes...

În tăcerea difuză, plină de aburi, spartă doar de duduitul mașinilor, își imagină că-l aude pe Kimble ezitând, reflectând.

Nu-i treaba mea...

Eu nu-s decât un biet salahor plătit ca să te vâneze.

Și știa că vorbele pe care tocmai le rostise nu erau de ajuns.

Un sac alunecă deodată, repede, pe șine, spre el. Gerard se răsuci într-o parte, ferindu-se sprinten, apoi strigă din nou :

— Nichols ți-a luat cu împrumut mașina în seara crimei. Știm că i-a dat telefon lui Sykes din mașina ta...

Acum Kimble putea să-l creadă; la fel şi oricare altul ar mai fi ascultat. În timp ce ieşea în zona deschisă dintre benzile rulante, Gerard îşi menţinu atenţia trează, gata să se întoarcă şi să tragă într-o clipă — şi dându-şi seama că acum orice ameninţare la adresa vieţii lui n-ar mai fi venit din partea lui Kimble, ci de la mult-prea-perfectul doctor Charles Nichols.

— ... De-asta nu s-au găsit urme de intrare prin efracţie în casa ta, adăugă el. Se folosise de cheile tale.

Înaintă încet printre cele două maşini de spălat gigantice, ai căror pereţi înalţi de trei metri formau un defileu de oţel inoxidabil, şi lansă ultima rugăminte:

— Kimble! E timpul să pui capăt fugii tale...

Kimble se mişca la adăpostul sacilor şi cărucioarelor cu rufe de lângă benzile transportoare, la foarte mică distanţă de Gerard, şi asculta.

Când realizase pentru prima oară că Nichols era ucigaşul, îl apucase nebunia. Nu dorea nimic altceva decât să-i facă rău lui Nichols; iar acum, când îşi venise în fire, nu mai vroia decât să-l captureze pe Nichols, să-l oblige să mărturisească. Rapoartele falsificate, lamelele substituite, toate îl indicau pe Nichols. Ca şef al secţiei de patologie, numai el avea mijloacele de a duce înşelătoria până la capăt.

Totuşi, absolut toate dovezile pe care le deţinea Kimble erau indirecte; şi, fără confesiunile lui Nichols şi Sykes, nu avea nimic concret care să-i implice în asasinarea lui Helen, în afara propriei lui mărturii — mărturia unui criminal condamnat. Confirmarea faptului că Nichols era implicat într-o fraudă pentru a câştiga aprobarea unui medicament periculos nu dovedea că-i ordonase lui Sykes să-l omoare pe Kimble.

Luase hotărârea: fie îl va forţa pe Charles Nichols să recunoască, fie va muri încercând să obţină mărturisirea.

Totuşi, când se lupta cu Nichols pe acoperiş, se întâmplase ceva derutant. Se crezuse pierdut când se pornise ploaia de gloanţe din elicopter, dar focul încetase.

Apoi apăruse Gerard, cu arma în mână, iar Kimble ştiuse încă o dată că va muri; şeriful avusese mai multe

ocazii de a-l împuşca pe Kimble înainte ca el să-l fi prins pe Nichols, care fugea.

În mod uimitor, Gerard nu trăsese. Dimpotrivă, îl strigase, iar acum Kimble stătea ghemuit după maşinăriile de oţel sclipitor şi-l asculta pe Gerard strigându-l din nou.

Ştiu de Nichols. Ştiu de Sykes...

Uşor de spus, pentru Gerard. Kimble dăduse destul de clar de înţeles că încerca să-l implice pe Sykes şi Nichols ; trase concluzia că Gerard nu căuta decât să-l amăgească.

Şi totuşi — o mică sământă de îndoială începu să încolţească. Gerard nu trăsese când avusese ocazia.

Chiar şi aşa, Kimble continua să înainteze, în căutarea lui Nichols. Probabil nu exista nici o cale de ieşire din clădirea înconjurată : de pe acoperiş, văzuse maşinile poliţiei ocupând străzile din jur. Dar avea de gând să-l găsească pe Nichols, să-l folosească drept scut, să se folosească de frica de moarte a lui Nichols pentru a smulge de la el o confesiune publică. Dacă putea ajunge la Charlie, exista o mică şansă de a scăpa teafăr.

Dacă nu, avea să fugă în continuare. Moartea printr-o rafală de gloanţe avea toate şansele să fie rapidă, chiar dacă nu curată.

Iar atunci Gerard spusese : *Nichols ţi-a luat cu împrumut maşina în seara crimei. Ştim că i-a dat telefon lui Sykes din maşina ta.*

Kimble încetini pasul, ezită. Vroia să-l creadă.

Gerard ar fi putut minţi despre telefonul către Sykes ; dar nu minţea în legătură cu faptul că-i împrumutase lui Nichols maşina şi, ca s-o ştie, Gerard trebuia să fi citit raportul de arestare.

Gerard verificase.

Nu-i treaba mea...

Kimble făcu un pas şovăitor, încă prudent, încă atent la Nichols, dar revelaţia că Gerard analizase — *verificase* — îşi atinse ţinta.

Şi atunci Gerard strigă a treia oară.

De-asta nu s-au găsit urme de intrare prin efracţie în casa ta. Se folosise de cheile tale...

Kimble făcu un pas înapoi și se rezemă vlăguit de un perete umezit de aburi, fără să-și poată stăpâni un suspin tăcut. În tot timpul anului trecut, nu înțelesese niciodată cum reușise Sykes să se strecoare în casa lui fără a lăsa nici o urmă ; ușile erau încuiate când sosise acasă Helen, apoi Kimble... În vârtejul furiei sale împotrivai lui Charlie, cea mai simplă explicație nu-i trecuse nici o clipă prin minte.

Nici lui Gerard nu i-ar fi trecut, dacă nu credea în vinovăția lui Nichols.

Kimble ! E timpul să pui capăt fugii tale...

Se ridică și porni în direcția vocii lui Gerard.

Între timp, în cealaltă parte a sălii, Renfro își croia drum, prudent, prin labirintul mașinăriilor. Nu se temea pentru viața lui — mai trecuse prin multe asemenea situații alături de Gerard, ba chiar mai rele — dar era vizibil nervos. Ce-i drept, Kimble nu avea nici o armă în acel moment, însă Renfro văzuse și auzise de adjuncți uciși pentru că fuseseră convinși că-și vor menține avantajul. Cu un om atât de disperat ca Richard Kimble, se putea aștepta la orice.

Renfro se răsuci la auzul unui fâșâit ; în spatele lui, unul din sacii de un sfert de tonă se apropia pe șina din tavan, cu suficientă viteză și forță ca să rupă gâtul unui om. Cu grația unui dansator, Renfro se aplecă rapid într-o parte, evitând în ultima clipă lovitura.

Când Gerard începu să-l strige pe Kimble, Renfro ascultă atent nu numai cuvintele șefului său, ci și orice foșnet al mișcărilor lui Kimble în apropiere.

Kimble... Știu de Nichols. Știu de Sykes...

Renfro nu avea nici o părere despre această declarație. Așa cum îl sfătuise Gerard adesea, nu se preocupa de vina sau inocența prăzii ; nu-l interesa decât să-l aresteze pe Kimble și presupunea că vorbele lui Gerard erau doar o capcană menită să-l păcălească pe Kimble și să-l determine să se predea.

Totuși, când Gerard spusese : *Nichols ți-a luat cu împrumut mașina în seara crimei. Știm că i-a dat telefon lui Sykes din mașina ta.* Renfro ascultă, nedumerit.

Nu înțelesese de ce Gerard riscase să iasă pe acoperiș, de ce nu-i lăsase pur și simplu pe trăgătorii din elicopter să-l doboare pe Kimble. Crezuse, la fel ca Poole, că încercările lui Kimble de a-l implica pe Sykes erau *(a)* nimic mai mult decât strădania de-a distrage atenția șerifilor de la ținta reală a căutării lor sau *(b)* strădania de a fi chit cu omul ce scăpase basma curată.

Iar afacerea cu Nichols n-o pricepea deloc ; deși continua să înainteze, deși continua să-l caute pe Kimble, Renfro își permise un moment de relaxare pentru a reflecta dacă Gerard chiar vorbise serios. Citise, în fond, copia arestării lui Kimble când primise anunțul de la departamentul poliției din Chicago, și fusese ciudat de preocupat în timpul drumului spre hotelul Hilton...

De-asta nu s-au găsit urme de intrare prin efracție în casa ta. Se folosise de cheile tale...

Și această declarație îl opri, căci era pentru prima oară când auzea o altă explicație a lipsei urmelor de efracție, cu excepția vinovăției lui Kimble.

Toate acestea nu provocară o întrerupere mai lungă de-o fracțiune de secundă a atenției lui Renfro și, în acea scurtă pauză, un alt sac de prelată zbură scârțâind spre el. Renfro se aplecă ; sacul îi atinse creștetul capului, ciufulindu-i părul, dar Renfro se ridică, fără nici o zgârietură, și lăsă să-i scape un oftat.

Și se răsuci pe călcâie la auzul vâjâitului din spatele lui.

Se întoarse prea târziu, dar în fracțiunea de secundă dinainte de a-și pierde cunoștința, zări cu coada ochiului străfulgerarea unei grinzi galbene de oțel năpustindu-se spre el și, în urma ei, înaintând, silueta lui Charles Nichols.

Kimble ! E timpul să pui capăt fugii tale...

Kimble ocoli cărucioarele spre uriașele mașini de spălat din oțel, în direcția vocii lui Gerard, și se opri la vederea unui om fără cunoștință, întins pe ciment sub traseul sacilor de prelată.

Se lăsă în genunchi și se târî până la el, aplecându-se când un alt sac enorm plin cu rufe se legănă prin aer spre ei. După ce sacul trecu, Kimble îl trase pe cel leșinat

(potrivit insignei de pe jachetă, şerif S.U.A.) de sub şine şi îngenunche alături pentru a-l examina rapid.

Nici o altă rană în afara celei vizibile, o crăpătură însângerată într-o parte a capului. Kimble o palpă cu repeziciune şi blândeţe şi nu găsi nici o urmă de fractură craniană.

(Nu te gândi la Helen. Nu acum... nu e timp...)

Pulsul era puternic şi stabil ; respira normal. Kimble ridică uşurel pleoapele omului, cu vârful degetului mare, şi se apleca înainte, forţându-şi vederea în lumina slabă. Ambele pupile de aceeaşi mărime, contractându-se uşor. Probabil doar un cucui, şi avea să-şi revină curând. În secţia de urgenţă, l-ar fi ţinut încă vreo câteva ore sub observaţie, pentru orice eventualitate.

Dar cea mai ameninţătoare imagine era teaca goală de la umărul poliţistului. Kimble ridică privirea, dându-şi seama că Nichols trebuia să se afle prin apropiere, şi avea pistolul.

Gerard strigă din nou, acum mai aproape :

— Kimble ! Dacă nu ieşi... ştii bine că am să te opresc...

Kimble se lăsă la pămînt şi înaintă cu viteză constantă în direcţia vocii urmăritorului său, croindu-şi drum pe lângă una din nesfârşitele maşini de spălat din oţel inoxidabil, pe lângă cărucioare abandonate, pe lângă bare lungi de metal folosite la împingerea rufăriei ude din maşinile de spălat pe benzile transportoare.

Ajunse la capătul unei maşini şi se opri, încă în umbră, încă ascuns vederii. La câţiva paşi în stânga lui, Gerard se mişca încet pe coridorul format de cele două maşini de spălat prelungi, cu pistolul pregătit. Şeriful se opri, aruncă o privire peste umăr şi întoarse spatele spre perete, fără să-l vadă pe Kimble lângă el.

În acel moment, Charlie Nichols apăru fără zgomot în spatele lui şi ridică arma furată.

Kimble apucă una din barele lungi de şase metri şi strigă, folosind instinctiv porecla pe care i-o atribuise lui Nichols demult, pe vremea când amândoi erau interni :

— Hei, Chuckles !

Nichols se răsuci, gata să ucidă.

Kimble lovi cu toată puterea, cu toată furia, cu toată durerea. Bara îl atinse pe Nichols într-o parte a gâtului, dezechilibrându-l, izbindu-i fruntea de muchia de oțel a mașinii, cu un bufnet înfundat. Se ghemui și alunecă în jos ca o pasăre dezarticulată ; pistolul îi căzu din mână, patinând pe pardoseală.

În clipa în care Nichols căzu, Gerard se răsuci pe călcâie, cu pistolul ridicat. Kimble făcu un pas înainte, în lumină, în linia de foc, și se rezemă obosit de bara pe care o ținea în mâini.

O miime de secundă înghețată, Kimble îl privi pe Gerard șovăind la limita instinctului, pe punctul să tragă în ceea ce părea a fi cea mai apropiată amenințare — Kimble ; și în acea miime de secundă, ochii șerifului exprimară o răceală care tăia respirația, lipsiți de regretul pe care-l arătaseră când trăsese în Kimble la închisoarea federală.

Kimble se gândi că tot ceea ce spusese Gerard despre Charlie și cheile mașinii fusese poate o minciună menită să-l atragă în capcană. Sau poate Gerard știa adevărul, dar pur și simplu nu-i păsa.

Nu-i treaba mea...

Charlie fusese un mincinos și un asasin, iar Kimble făcuse o prostie destul de mare având încredere în el. Poate că era o la fel de mare prostie să aibă acum încredere în Gerard — iar Gerard avea să-l ucidă.

Nu-i păsa. Se lăsă moale, istovit, pe bara de metal.

Toate acestea se petrecuseră în mai puțin de o secundă, iar apoi Gerard se aplecă și văzu trupul inert al lui Nichols. Răceala din ochi i se șterse, înlocuită de o adâncă ușurare pe care Kimble n-o înțelese. Începu să coboare mâna cu pistolul, dar ezită, nesigur.

Kimble nu făcu nici o mișcare.

Încet, Gerard băgă pistolul în teacă, își luă radioul, vorbi în microfon :

— Deschideți. S-a sfârșit.

În câteva secunde, încăperea roia de șerifi și polițiști din Chicago, de oamenii din securitatea hotelului, toți înarmați, majoritatea purtând veste antiglonț.

Kimble îl căută din ochi pe Gerard, dar inspectorul dispăruse într-un grup de polițiști din Chicago. Kimble înțelese ; credeau că el îl ucisese pe polițistul din metrou. Aveau de egalat un scor. Poate că și Gerard credea același lucru.

Își îndreptară armele spre Kimble și-i ordonară să arunce bara și să ridice mâinile sus ; nu-l luară în seamă când le spuse că șeriful rănit nu avea decât o leziune superficială.ă Se mărgineau să-l someze să țină mâinile sus, apoi îi puseră cătușele. Îl loviră, se răstiră la el, îi ordonară să se miște, escortat de bărbați și femei cu pistoale și priviri crunte, în lift, spre hol, unde privi prin ușile de sticlă cum Charlie Nichols, legat de o targă, era urcat într-o ambulanță.

Ușile se deschiseră spre gerul tăios. Înconjurat de o mare de trupuri în uniformă, Kimble ieși pe trotuarul pudrat cu zăpadă, pe care vântul spulbera ultimii fulgi întârziați ai viscolului. Erau acolo reporteri, camere de luat vederi, blitz-uri ale aparatelor de fotografiat și reflectoare de televiziune care-l orbeau, reflectate năucitor de trotuarul alb.

Kimble ținea capul plecat, își păstra privirea ațintită spre zăpada scânteietoare. Continua să înainteze trecând prin dreptul siluetelor oprite în văpaia proiectoarelor televiziunii, și auzea frânturi de reportaje :

...saga unui chirurg din Chicago, cândva renumit, doctorul Richard Kimble, care a evadat dintr-un autobuz al penitenciarului din Illinois, a luat o întorsătură ciudată în această seară...

...rapoarte neconfirmate ale poliției despre noi dovezi care l-ar putea disculpa pe Kimble, incriminând totodată câteva dintre cele mai mari nume ale medicinei...

...nu știam ce urma să facă. Soția mea era foarte speriată. Următorul lucru pe care-l știu, polițiștii...

O femeie cu un microfon în mână trecu prin bariera formată de polițiștii cu chipuri posace din jurul lui Kimble și strigă :

— Doctore Kimble, e adevărat că vă puteți dovedi nevinovăția ?

— Dați-i înapoi, se răsti un glas familiar, iar Kimble ridică privirea pentru a vedea că Gerard se afla lângă el.

Valul trupurilor în uniformă țâșni înainte, eliberând calea spre o mașină ce-i aștepta. Un șerif, lat în umeri, deschise portiera din spate și-l invită pe Kimble cu un gest:

— Atenție la cap, doctore Kimble, spuse el încet, iar Kimble îl privi cu ochi mari, mirat de politețea gratuită, de respectul pe care-l distingea în expresia ofițerului. În timp ce Kimble urca pe locul din spate, cu echilibrul nesigur din cauza cătușlor de la mâini, omul îl apucă de cot ca să-l ajute, apoi închise portiera.

Un tânăr cu chip ager stătea la volan și, când Gerard se așeză pe scaunul din față lângă el, schimbă cu inspectorul o privire complice pe care Kimble n-o înțelese. Nu mai era sigur la ce trebuia să se aștepte; nu-și putea da seama, din expresiile impasibile, împietrite, ale șerifilor, dacă Gerard îl credea sau nu vinovat de uciderea polițistului, dar se simțea ușurat să fie departe de zgomot și lumini. Se rezemă obosit de spătar.

Gerard coborî geamul din față și făcu semn cuiva din mulțime :

— Poole ! Ai adus chestia aia ?

O negresă se apropie de fereastră, dându-i lui Gerard un obiect pătrat, albastru. Gerard îl luă, închise geamul și se întoarse spre Kimble :

— Dă-mi mâinile.

Kimble ezită, apoi ridică încheieturile încătușate. Gerard descuie cătușele, le puse pe scaunul din față, apoi așeză obiectul pătrat și albastru în mâinile învinețite, ale doctorului. Kimble tresări la senzația de răceală arzătoare și-și dădu seama că era un pachet cu gheață.

O delicatețe curioasă se strecură în vocea și expresia inspectorului :

— Ai grijă de mâinile astea, doctore. Vei avea din nou nevoie de ele, curând.

Kimble se holbă la el, copleșit de revelația faptului că Gerard îl credea, că tot ceea ce spusese despre Nichols fusese adevărat. Iar dacă Gerard îl credea, însemna că n-avea să cunoască odihna până nu-l vedea pe Nichols condamnat, iar pe Kimble liber.

Privi în jos la pachetul cu gheață de pe mâinile sale maltratate, apoi din nou la Gerard, și spuse posomorât:

— Parcă mi-ai spus că nu-ți pasă.

În oglinda retrovizoare, tânărul șofer îi privi pe amândoi, radios.

Gerard simți și redeveni ursuz, ferindu-și privirea.

— Mda, mă rog...

Din tonul său răzbătea o stânjeneală care aduse o umbră de zâmbet pe fața lui Kimble :

— Dar să nu spui nimănui.

Reîntâlni ochii lui Kimble. Acesta ezită, în timp ce studia chipul șerifului ; ar fi vrut să-și exprime recunoștința, ușurarea, ar fi vrut să spună ceva, și se pomeni incapabil să vorbească.

Gerard păru să înțeleagă ; colțul gurii sale tresări, după care se întoarse și se instală mai bine în fotoliu.

Kimble surâse rezemându-se obosit de spătar și privi pe fereastră goana luminilor de pe stradă. Atunci își dădu seama pentru prima oară că vântul și ninsoarea încetaseră. Norii se risipiseră, lăsând în urma lor un cer plin de stele, iar noaptea era de-a dreptul încremenită.

J.M. DILLARD

EVADATUL

După un scenariu de Jeb Stuart și David Twohy inspirat de povestirea lui David Twohy și de personajele create de Roy Huggins. Un film produs de Warner Bros. Premiul Oscar pentru cel mai bun rol secundar: Tommy Lee Jones

Richard Kimble. Chirurg. Judecat și condamnat pentru crimă cu premeditare. Când i se oferă șansa să evadeze, nu ezită nici o clipă. Pentru că este nevinovat. Pe urmele lui pornește Samuel Gerard. Un polițist căruia puțin îi pasă dacă evadatul este sau nu vinovat. Un polițist hotărât să-l prindă pe Kimble viu sau mort. Iar Kimble fuge, fuge mereu. Fuge pentru a-și salva viața. Fuge pentru a-l găsi pe adevăratul ucigaș al soției sale - omul-cu-un-singur-braț...

WARNER BROS PREZINTĂ
EVADATUL

O producție KEITH BARISH/ARNOLD KOPELSON Un film de ANDREW DAVIS Cu: HARRISON FORD, TOMMY LEE JONES "THE FUGITIVE", SELA WARD, JOE PANTOLIANO, ANDREAS KATSULAS, JEROEN KRABBE Muzica: JAMES NEWTON HOWARD Coproducător: PETER MACGREGOR-SCOTT Producători executivi: KEITH BARISH și ROY HUGGINS După o povestire de DAVID TWOHY Scenariul: JEB STUART și DAVID TWOHY, inspirat de personajele create de ROY HUGGINS Producător: ARNOLD KOPELSON Regia: ANDREW DAVIS

I.S.B.N. 973-9177-92-6

PRET 1800 LEI